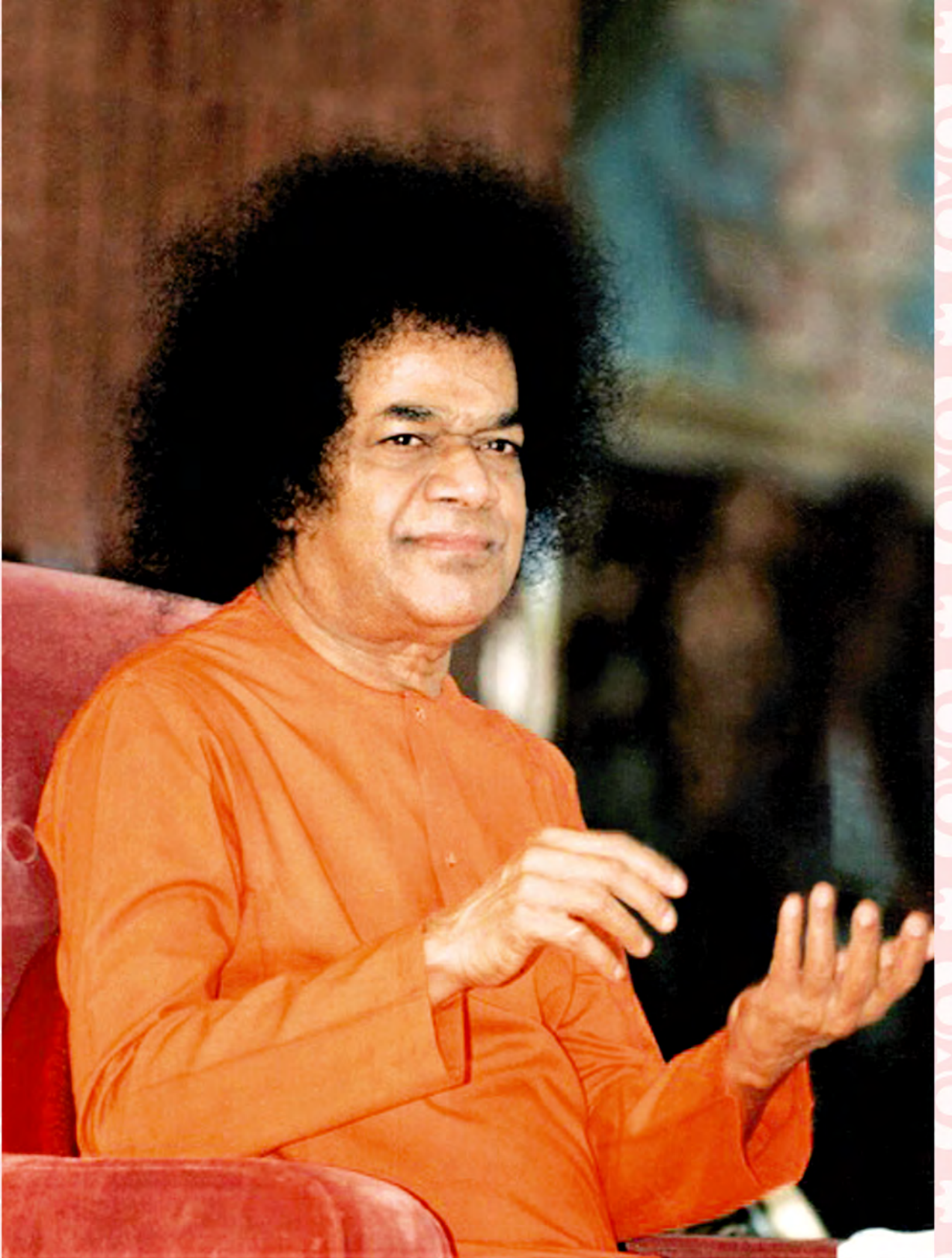

సనాతన సారథి

జూన్ 2021

“హస్తమ్ము కదలించునప్పుడు శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ కరణి కన్నట్లు స్వామి”

సనాతన సారథి

సత్య, ధర్మ, శాంతి, ప్రేమలద్వారా మానవజాతి సామాజిక,
నైతిక, ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధికి అర్పితము

సంపుటము 64

జూన్ 2021

ప్రచురణ తేదీ

సంచిక 6

మే 23

1. రామకథారస వాహిని (ధారావాహికం)	భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు	4
2. భక్తిని ఆచరణలో చూపాలి, మాటల్లో కాదు	అవతారవాణి	6
3. దేహాత్మభావమే మాయ	కుప్పం విజయమ్మ	11
4. సద్విద్య.... (గత సంచిక తరువాయి)	ఆర్. సీతాలక్ష్మి	14
5. ఆధ్యాత్మిక జీవనము - స్వామి దీవెనలు	పి.ఎన్.ఎ.ఎన్. శ్రీనివాసన్ చెట్టియార్	20
6. ప్రేమదర్శనం	జాన్ మూర్	23
7. సత్సంగత్వం	బి.వి.ఎన్. సాగర్	28
8. అవతార వైభవంలో... (గత సంచిక తరువాయి)	పి.వి. చలం	30
9. రూపుదాల్చిన ప్రేమ	ఎన్. లక్ష్మీ మీనన్	34
10. ఏది సాయి ప్రభా! (కవితాంజలి)	“చొప్పకట్ల”	37
11. జక్కట్ల కుట్టన్	1961 జూన్ ‘సనాతన సారథి’ నుండి	38
12. ప్రశాంతి సమాచారం	డా॥ దివి చతుర్వేది	39

© శ్రీ సత్యసాయి సాధనా బ్రహ్మ, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతినిలయం

టెలిఫోన్: 08555-287375 (సనాతన సారథి Extn. 128, పుస్తకాలు, ఆడియో వీడియో సీడీలకొరకు ఆర్డర్లు Extn. 162)

గమనిక: అద్రుసు కవరుపై గల మీ చందానెంబరు ప్రక్కన మూడు వుప్పుల గుర్తు (***) ఉన్నట్లయితే మీ చందాను వెంటనే రెస్యవల్ చేయించుకోగలరు.

E-mail: subscriptions@sssbt.org, editor@sssbt.org

అధికారికమైన వెబ్సైట్లు : ప్రచురణల విభాగం, సాధనా బ్రహ్మ: www.srisathyasaipublications.com

భగవాన్ ఫోటోలు: www.saireflections.org ప్రశాంతి సమాచారం: www.theprasanthireporter.org

గమనిక: ఈ పత్రికలోని వ్యాసములు, అభిప్రాయములు రచయితల వ్యక్తిగతమైనవి. వాటికి ఎడిటర్ కానీ, పబ్లిషర్ కానీ బాధ్యత వహించరు.

శ్రీ సత్యసాయి సాధనా బ్రహ్మ, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం, అనంతపురం జిల్లా (ఆం.ప్ర) - 515134 తరపున ప్రశాంతి నిలయంలోని శ్రీ సత్యసాయి ఆశ్రమ పరిధిలో ఉన్న శ్రీ సత్యసాయి ప్రెస్ షెడ్ (120'X40')లో ముద్రింపబడి ప్రచురింపబడింది.

ప్రింటర్ అండ్ పబ్లిషర్ : కె.ఎస్. రాజన్, ఎడిటర్ : వి. శ్రీనివాసులు

రామకోథార్కస్ వాప్యస్

(సత సంచక తరునాయి - 87వ భాగం)

సిగ్గుచేతను, అంగదునియొక్క బల పరాక్రమములకు వెరచి భయముచేతను, రావణుడు అంతఃపురమునందు ప్రవేశించెను. అప్పుడు రావణుని కళా హీనమైన మోమును చూచి మండోదరి, “నాథా! ఇప్పటికైననూ నా మాట విని నీ మూర్ఖమును వీడుము. రామునితో విరోధించుట రాజ్యమునకే కీడు. లక్ష్మణుడు గీచిన గీటునే నీవు దాటలేకపోతివి. నీ శక్తి సామర్థ్యములు వారిచెంత యెందుటాకుల వంటివి. అతని దూతలనే సాధించలేని నీ అనుచరులు కోట్లకొలది వానరులను జయించగలరా? అంగదుని పాదమునే కదలించలేని మీరు, అంతమంది వానరులను పట్టగలరా? యిన్ని అనుభవించియూ, మీరెందులకింత మూర్ఖపు పట్టును, పట్టుచున్నారో నాకు బాధగా వున్నది. నీ కుమారుని చంపెను. లంకను భస్మము చేసెను. వనములు ధ్వంసము గావించెను. అనేకమంది రాక్షసులను బంతులవలె

యెగురవేసి చంపెను. అప్పుడు నీ శక్తిసామర్థ్యములు నిద్రించుచుండెనా? వట్టి ప్రగల్భములు వానరులను యేమీ చేయజాలవు. నాథా! నా వచనములను మన్నింపుము. శ్రీరాముని మనుజమాత్రునిగా భావించుటలో చాలా పొరబడుతున్నావు. అతడు జగన్నాథుడు, మహావీరుడు. అతని బలపరాక్రమములు మారీచుడెరిగెను కదా! వాడు చెప్పిన విషయములను మరొకతూరి సృరింపుము. జనకుని సభలో అనేక రాజులు కూర్చొనియుండ, నీవునూ నీ బలగర్వముచే ఆ సభలో ప్రవేశించియుంటివి. నీవు శివ ధనుస్సును కదలించలేకపోతివి. శ్రీరాముడు అట్టిదానిని అవలీలగా త్రుంచి రెండు ముక్కలుగా చేసి పారవేసెను. ఇది నీవు కంటితో చూచిన బలము కదా! ఇన్ని చూచియూ నీ మూర్ఖమును విడవకున్న నీకు వినాశకాల మాసస్పృహయినదనే తోచుచున్నది. “కాకాసురుడు అజ్ఞానముచే, నీవలే మూర్ఖముచే గావించిన అనర్థమునకు అతనేమి గతినొందెనో నీకు తెలియదా? నీ చెల్లెలగు శూర్యణఖకు ముక్కు చెవులు కోసివేసెను. అప్పుడు నీవేమి చేయగల్గితివి? సిగ్గులేక ఇంక ‘నా బలము, నా శౌర్యము’ అని గర్జించుచున్నావు. ఒక్క బాణముతో వారిని చంపెను. వారి సామాన్యుడా! వానర సైన్యముతో వచ్చి సువేలాచలముపై విడిది గావించెను. రాముడు మహాధర్మమూర్తి. లేకున్న, నీ క్షేమమును కోరి దూతను పంపునా? అతను యెన్ని విధముల శాంతి మార్గమున నీతో సంధికి ప్రయత్నించుచున్ననూ నీవు నీ దురభిమానము వీడక, రాముని ధర్మతత్త్వమును విచారించక, పరమపవిత్రుని గుణములను యోచించక, నీకు నీవే రాజ్యమును పతనము గావించుకొనుచున్నావు. నేడు మీ సభలో ప్రవేశించిన

అంగదుని మీరు యేమి చేయగలిగితిరి? అతనికంటే యెంతో బలశాలులు ఆ వానరులలో వేలకు లక్షలకు కలరు. నా మాట విని మీరు మీ రాక్షసభావములు వీడి, రాముని శరణుజొచ్చుదు” అని ఈవిధముగా పూర్వపు వృత్తాంతములను జ్ఞాపకము చేయుచూ, పలికిన పలుకులు రావణునికి బాణమువలే హృదయమున నాటుకొనెను.

సైన్యములను నిశ్చేషముగా సంహరించితిని; లక్ష్యణుడు ప్రాణములు దక్కించుకొని పారిపోయెను. నీకు నమ్మకము కలుగుటకొరకు రాముని శిరస్సును, ధనుర్బాణములను తీసుకొని వచ్చితిని. వీనిని చూడుము” అని ముందు పెట్టెను.

క్షణము విచారము కలిగిననూ తరువాత, రాముని శిరస్సును త్రుంచువాడు పదునాలుగు

అంత ప్రాతఃకాలమయ్యెను.

సభలో ప్రవేశించి మూర్తీభవించిన దురభిమానముతో రావణుడు సింహాసనము నధిష్టించెను. అంగదుడు చెప్పిన మాటలూ మండోదరి పలికిన వచనములూ తలలో గిట్టున తిరుగుచుండెను. భూమి ఆకాశము తిరుగునటుల వానిలో అనేకాలోచనలు, భయము కలిగెను. కాని వినాశకాల మాసన్నమగుచుండుటచే, తనకు మంచిబుద్ధులు పుట్టవు. కనుక, విద్యుజ్జిహ్వాడను రాక్షసుని పిలిచి, “ఓరీ! నీవు నీ మాయాశక్తిచేత రాముని శిరస్సును ధనుర్బాణములను తీసుకొనిరమ్ము! వానిని చూచి జానకి, నిజమని తలంచి దుఃఖించును” అని ఆజ్ఞాపించెను.

ఆ మాటలు విని విద్యుజ్జిహ్వాడు దిగ్గున లేచి వెళ్లెను. వాడు మాయాధనుర్బాణములను, మాయా రాముని శిరస్సును రచించి రావణుని కిచ్చెను. అది నిజముగా రాముని శిరస్సుతోను, రాముని ధనుర్బాణములతోను సమానముగా నుండుట గ్రహించి రావణుడు సంతోషించి దిగ్గునలేచి అశోకవనమునకు వెళ్ళి, వానిని జానకి యెదుటనుంచి, “ఓ సీతా! ఎవని గుణములను దివరాక్రములు గానము చేయుచుంటివో వాని శిరస్సును ధనుర్బాణములను చూడుము. వానర

లోకములలో కూడా లేడని తలంచి, ఇవి కేవలము తన్ను బెదిరించుటకు గావించు మాయానాటకములని తెలుసుకొని సీత, వాని మాటల నేమాత్రము లెక్క చేయక, “ఓరీ రావణా! నీకు వినాశకాలము సంభవించినది! సమీపించినది! కాకున్న ఈరీతిగా నీకు దుర్బుద్ధులు పుట్టియుండవు. నా రాముని సమీపించుటకు కూడా నీకు అధికారము లేదు. అట్టి నీవేమి, రాముని వధించుటేమి?! కలలో కూడనూ ఇట్టి స్థితి సంభవించదు. ఇవి నీ మాయా నాటకములు” అని చీవాట్లు పెట్టుచుండగనే, నలువైపుల జయజయ శబ్దములు వినిపించెను.

“రామ ప్రభువుకు జై” అనుచూ కేకలు వేయుచూ వానరులు లంకను నలుమూలలా ముట్టడించిరి. ఆ శబ్దములు విని రావణుడు, రివ్వున బయలుదేరి, సభకు వచ్చెను. అంతలో విభీషణుని భార్య సరమ సీతవద్దకు వెళ్ళి, “తల్లీ! రావణుడు చేయునవన్నియూ మాయలు; రాముని శిరస్సును ఖండించుటకు యెవరి తరమూ కాదు. రాముడు వానర సైన్యముతో ఇప్పుడే లంకను ప్రవేశించినాడు. వానరులు జయజయధ్వనులతో లంకను చెల్లాచెదురు గావించుచున్నారు” అనెను.

(సశేషం)

భక్తిని ఆచరణలో చూపాలి, మాటల్లో కాదు

ప్రేమస్వరూపులారా! జ్ఞానము, సుజ్ఞానము, విజ్ఞానము అని మూడు పదములు ఉపయోగిస్తుంటాము.

“ఇది పుష్పము”, “ఇది టేబులు”, “ఇది హారము” అని చెప్పటము “సామాన్యమైన జ్ఞానము”.

దీనిలో తనకు, పరులకు సుఖాన్ని, సంతోషాన్ని అందించే విచారణాశక్తిని మిశ్రమము చేసినప్పుడు దీనినే “సుజ్ఞానము” అంటారు.

దీనికి తదుపరి నీతి నిజాయతీ, శీలతత్త్వములను మనము యోచన చేసినప్పుడు దీనినే “విజ్ఞానము” అంటారు.

మానవునియందు అన్నమయ, ప్రాణమయ, మనోమయ, విజ్ఞానమయ, ఆనందమయములనే ఐదు కోశములుంటున్నాయి. అన్నమయ, ప్రాణమయములే తన జీవితలక్ష్యముగా నుంచుకొన్నవాడు ఇంక వేరు విషయమును యేమాత్రము విచారణ చేయక, ఆహార విహారములయందే తన జీవితమును మృగములవలె వ్యర్థము చేస్తుంటాడు.

అన్నమయ ప్రాణమయములను దాటి మనోమయ కోశమునకు చేరినప్పుడు కొంత విచారణాశక్తి కలుగుతుంది, ఆస్తికత్వము హృదయములో ప్రవేశిస్తుంది. ఈ మనోమయములో “నేనెవరు?” అనే తత్త్వము విచారణ చేసినప్పుడు విజ్ఞానమయములో ప్రవేశిస్తాడు మానవుడు. ఈ విజ్ఞానమయ స్థితిలో తానెవరో తనకు అర్థమౌతుంది. అప్పుడు ఆనందమయములో లీనమైపోతాడు. ఆ ఆనందమయమే నిజమైన ‘ఫ్రీడమ్’ (స్వేచ్ఛ). కాని, ఈనాడు మానవుడు లౌకికమైన దృష్టితో ‘ఫ్రీడమ్, ఫ్రీడమ్’ అంటున్నాడు, కానీ, తాను అశించి అనుభవించే ‘ఫ్రీడమ్’ కేవలం మృగలక్షణమేగాని సరైన ‘ఫ్రీడమ్’ కానేరదు. అటువంటి ‘ఫ్రీడమ్’కోసం మనము ప్రయత్నించకూడదు. నిజంగా ‘విజ్డమ్ ఈజ్ ఫ్రీడమ్’. దైవత్వములో లీనమై మనము ఆనందాన్ని అనుభవించాలి. మన కాలమంతా కేవలం ఆహారమును ప్రోగుచేసుకొని, ధనధాన్యములను అభివృద్ధిపరచుకొని, అదియే సత్యమని భావించి, వాటిని చూచుకొంటూ కన్నుమూసే జీవితము గడపకూడదు. అవి అస్థిరములు. “మనీ కమ్స్ అండ్ గోస్, మొరాలిటీ కమ్స్ అండ్ గ్రోస్” - ధనము వచ్చును, పోవును ధరణియందు; నీతినియమాలు నిలుచును స్థిరముగాను. కనుక, ‘మొరాలిటీ’ని మనము ‘డెవలప్’ చేయాలి. అదే నిజమైన సాధన.

అన్ని యోగములకన్న భక్తియోగము మిన్న

దివ్యాత్మస్వరూపులారా! మీరు వేరుగా భావింప కూడదు. యథార్థమును, సత్యమార్గమును బోధించాలని నా ఉద్దేశ్యం. ఈనాడు లోకములో ఆధ్యాత్మికము పేరిట అనేకమంది పలురకములైన మార్గములు చూపిస్తున్నారు. ఇవన్నీ తాత్కాలికమైన తృప్తిని మాత్రమే అందిస్తున్నాయి గాని శాశ్వతమైన తృప్తినందించేవి కావు. కొంతమంది హఠయోగమని, మరికొంతమంది క్రియాయోగమని, మరికొంతమంది కర్మయోగమని యిలాంటి అనేక మార్గములను చూపించి తద్వారా సత్యమైన స్వరూపానికి దూరము చేస్తున్నారు. అన్నియోగములకంటే భక్తియోగము ప్రధానమైనది.

“భక్తిమాన్ మే ప్రియో నరః” అని గీతయందు చెప్పినట్లు, ఒక్క ప్రేమ మాత్రమే ప్రధానమైనది. మిగిలిన మార్గములద్వారా దేహాన్ని పుష్టికరంగా అధికమైన ఆయుః ప్రమాణముతో నిలబెట్టుకోవచ్చునేగాని దైవాన్ని మాత్రం పొందలేము. ఒక్క ప్రేమద్వారా మాత్రమే దైవాన్ని పొందగలము. ఈ ప్రేమతత్వాన్ని పెంచుకోవటానికే సంక్తిర్తన, స్మరణ ప్రధానమైనవి. ప్రేమతత్త్వము లేక ఎంత హఠయోగము చేసినా, ఎంత క్రియాయోగము చేసినా, ఎంత ధ్యానయోగము చేసినా ప్రయోజనం లేదు.. ప్రేమయే మనిషికి మనిషికి మధ్య సాన్నిహిత్యాన్ని చేకూరుస్తుంది. మిగిలిన యోగములన్నీ స్వార్థమును బలపరుస్తుంటాయి. స్వార్థమనేది ‘కాంట్రాక్షన్ ఆఫ్ లవ్’ (ప్రేమను సంకుచితం గావించుకోవటం) ‘ఎక్స్ పేన్షన్ ఆఫ్ లవ్ ఈజ్ లైఫ్’ (ప్రేమను విశాలం గావించుకోవడమే జీవితం)

ప్రేమే దైవం, దైవమే ప్రేమ. కనుక, ప్రేమలో జీవించండి. ప్రేమతత్వాన్ని అభివృద్ధిపరచుకొని మానవ హృదయాలలో ప్రేమబీజములను నాటి, సహన ప్రసూనములను వికసింపజేసి, శాంతిఫలములను సమాజమునకు అందించే ప్రయత్నమే ఆధ్యాత్మిక సాధన. దేహమొక నీటిబుడగ. జనన మరణాలు దేహానికేగాని నీకు కాదు. నీవు నిరంతరం ఉంటున్నావు. అలాంటి సత్యాన్ని ఆధ్యాత్మిక మార్గములో సాక్షాత్కరింపజేసుకోవాలి.

భగవంతుడు సాక్షీభూతుడు

మన భారతీయసంస్కృతియందు భగవంతుడు మనము చేసిన ప్రార్థనలను ఆలకించి అనుగ్రహిస్తాడని ఒక విశ్వాసము. అయితే, సుఖముగాని, కష్టముగాని భగవంతుని ప్రసాదములు కానేరవు. అది కేవలము మన కర్మలయొక్క ఫలితమే! భగవంతుడు సాక్షీభూతుడు. కేవలము ఈ ప్రాకృతమైన ఫలితములా భగవంతుడిచ్చేది! శాశ్వతమైన మోక్షాన్నందించే, అమృతస్వరూపాన్నందించే భగవంతునికి, ఈ తాత్కాలికమైన, క్షణభంగురమైన ఫలితములకు సన్నిహిత సంబంధము చేకూర్చరాదు. ఈ ప్రాకృతమైన ఫలితములకోసం మనము ఆశపడితే, అవి ఫలించలేదా, భగవంతునిపై విశ్వాసము కోల్పోవటం, ఫలించినా, యింకా రెండు దినములు ఎక్కువ పూజ చేయడం జరుగుతుంది. “త్యాగేనైకే అమృతత్వ మానసుః” త్యాగములోనే నీకు అమృతత్వము లభిస్తుంది, కోరికలతో యేమాత్రము లభించదు. భగవత్ప్రేమకోసమని ప్రార్థించు. భగవత్ప్రేమను అందుకో. భగవత్ప్రేమకు అంకితము కా! అదే సత్యమైన మార్గము. భగవదనుగ్రహము ఒకటి లభించినా, సర్వమూ నీకు ఫలిస్తుంది.

‘పాత్రలు’ వేరు, ‘ప్రతిబింబం’ ఒకటే!

దివ్యాత్మస్వరూపులారా! జీవులయందు, పదార్థముల యందు దైవము ఏకభావముగా ఉంటున్నాడు. మన సాత్వికమైన గుణములయందు ప్రతిబింబించే ఆత్మయే దైవము. రాజసిక గుణములయందు ప్రతిబింబించే ఆత్మయే జీవుడు. తామసికమైనదానియందు ప్రతిబింబించే ఆత్మయే ‘మేటర్’ అంటారు. ఇక్కడ సాత్విక, రాజసిక, తామసిక గుణముల మార్చేగాని ప్రతిబింబించే ఆత్మ ఒక్కటే. రాగిపాత్రలో, సిల్వర్ పాత్రలో, గోల్డ్ పాత్రలో, మట్టిపాత్రలో ప్రతిబింబించే చంద్రుడు ఒక్కడే. సాత్విక గుణములు - బంగారు పాత్ర. రాజసిక గుణములు - రాగిపాత్ర, తామసిక గుణములు - ఇనుప పాత్ర. బంగారు, రాగి, ఇనుము వీటి వెలలో వ్యత్యాసము ఉండవచ్చునుగాని ప్రతిబింబించే ఆత్మ ఒక్కటే. ఉత్తముడే మహాత్ముడు, మధ్యముడే ఆస్తికుడు, అధముడే సాస్తికుడు. ఈ మూడు స్థానములందు ప్రతిబింబించే ఆత్మ ఒక్కటే. కనుక,

లోకమందు మనకు భేదభావములు ఉండటం సరియైన తత్త్వము కానేరదు. ఇట్టి సత్యప్రచారము ఈనాడు లేకపోవటంచేతనే మన భారతీయసంస్కృతి నానామార్గములలో వివిధములైన భావములతో కొంత దుష్ప్రచారమునకు గురి అయింది.

మన భారతీయ సంస్కృతి కేవలం 'ప్లాట్ ఫామ్ స్పీచ్' కాదు, 'ప్రాక్టికల్ సైన్సు'. ఈనాడు 'ప్లాట్ ఫామ్ స్పీచ్'లు అధికమైపోయి జనులు "ప్లాట్ ఫామ్ పై హీరోలుగా, ప్రాక్టీసులో జీరోలుగా" తయారవుతున్నారు. మనం 'ప్రాక్టికల్ సైన్సు'లో వీరులం కావాలి. ముందు నీవు చేసి, పరులకు ఆదర్శం చూపించు. దీనికి ఒక చక్కని ఉదాహరణ:

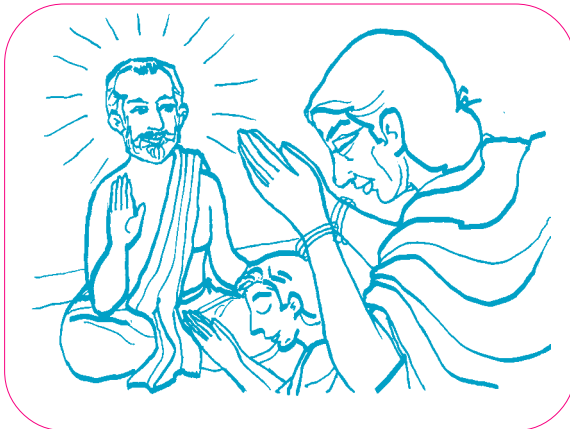
“మనస్వేకం వచస్వేకం...”

ఒకనాడు ఒక తల్లి తన చిన్నకుమారుని తీసుకొని రామకృష్ణ పరమహంస దగ్గరకు వచ్చింది. ఆ పిల్లవానికి నిరంతరము తీపి తినే అలవాటు. ఈవిధంగా తిన్నప్పుడు దయాబెటీసు రావచ్చని, తీపి తగ్గించమని కొంతమంది డాక్టర్లు ఆ తల్లికి సలహా ఇచ్చారు. ఎన్నిరకములుగానో ప్రయత్నం చేసిందిగాని ఆ పిల్లవాడు తీపి తినటం మానలేదు. రామకృష్ణ పరమహంస ఆశీర్వాదబలమువల్ల ఆ అలవాటు కొంతవరకు తగ్గవచ్చునని ఆశించి ఆమె పిల్లవానిని ఆయన దగ్గరకు తీసుకొని వచ్చింది.

అప్పుడు రామకృష్ణ పరమహంస, “అమ్మా! ఈ పిల్లవానికి తీపి తినకూడదనే బోధ చేయాలంటే నాకు ఒక మాసం టైమ్ కావాలి, ఒక మాసం తరువాత తీసుకొనిరా, చెబుతాను” అన్నాడు.

ఆ తల్లికి కొంత డౌట్ ప్రారంభమైంది. “అదేమిటి, తీపి తినకూడదని చెప్పటానికి ఒక నెల టైము కావాలా?! ఇప్పుడే చెప్పవచ్చుకదా! ఇంకా నా ప్రారబ్ధము ఎంత ఉందో యేమో” అనుకొని బాధపడి, “సరే, స్వామీ” అని నమస్కారము చేసి వెళ్ళిపోయింది. మహనీయుల వాక్యములు తక్షణమే అర్థము చేసుకోవటం కష్టము.

ఆ తల్లి పరిపూర్ణ విశ్వాసముతో మళ్ళీ ఒక మాసం తరువాత వచ్చింది. అప్పుడు రామకృష్ణ పరమహంస, ఆ పిల్లవానిని దగ్గర కూర్చోబెట్టుకొని, “నాయనా! జీవితం

ప్రధానము, అందుకు దేహము ఆరోగ్యంగా ఉండాలి. ధర్మార్థకామమోక్షములకు ఆరోగ్యమే ప్రధానమైనది. కాబట్టి, నీవు అమితంగా స్వీట్లు తినకూడదు” అని అనేకరకములుగా సద్బోధలు చేసి, ఆ పిల్లవానిచేత తీపి తినడం మాన్పించాడు.

తల్లికి ఎంతో సంతోషమైంది. అయితే, “స్వామీ! ఈ మాటలు చెప్పటానికి ఒక నెల ఎందుకు తీసుకున్నారు? ఆనాడే ఎందుకు చెప్పలేద”ని ప్రశ్నించింది. అప్పుడు రామకృష్ణ పరమహంస, “అమ్మా! నాకు కూడా తీపి తినటం బాగా అలవాటు. నేను తింటూ నీవు తినకూడదని పిల్లవానికి చెప్పే అధికారం నాకు లేదు. కాబట్టి, గడచిన నెల రోజులలో నేను తీపి తినడం తగ్గించి పూర్తిగా మానేశాను. ఇప్పుడు నాకు అధికారముంది చెప్పటానికి” అన్నాడు.

చూశారా! తాము స్వయంగా ఆచరణలో పెట్టే గురువులకే బోధించటానికి 'రైటు' (హక్కు) ఉంటుందిగాని తాము ఆచరించని విషయాలను పరులకు చెప్పటానికి ఏమాత్రం హక్కులేదు. ఈనాడు గురువులు తాము డిజైర్స్ (కోరికలు) కావలసినన్ని పెట్టుకొని, శిష్యులకు మాత్రం డిజైర్స్ తక్కువ చేసుకొమ్మని చెబుతున్నారు. ఏది శిష్యులకు బోధిస్తున్నారో అది గురువుల ఆచరణలో శూన్యమైంది. అదే ఈనాటి మన భారతదేశముయొక్క దుస్థితికి మూలకారణమైంది.

“మనస్వేకం వచస్వేకం కర్మణ్యేకం మహాత్మనాం
మనస్వేకం వచస్వేకం కర్మణ్యేకం దురాత్మనాం”

‘మిరకిల్స్’ కావు, సాక్షాత్ దైవశక్తులే!

ఈనాడు మన ఆధ్యాత్మిక సంస్థ ప్రజల నిమిత్తమై వచ్చినది కాదు, ఆదర్శ నిమిత్తమై వచ్చినటువంటి నిదర్శనమే. దివ్యాత్మస్వరూపులారా! ఈ శరీరముయొక్క తత్వాన్నికూడను మీకు కొంత చెప్పవలసిన సమయమిది. అందుకోసం చెప్పవలెనేగాని ఘనతకోసం చెప్పే పలుకులు కావు.

ఒక చిన్న ఉదాహరణ: స్వామియొక్క శక్తి సామర్థ్యములను, స్వామి చూపే మహత్తరమైన నిదర్శనములను, అద్భుతములను చూసి కొంతమంది ఓర్వలేనివారు దీనికి అనేకరకములైన కథలు కల్పించి, ఈవిధమైన ‘మిరకిల్స్’ ఆధ్యాత్మికమునకు మార్గములు కావు అని కొంత దుష్ప్రచారము ప్రారంభిస్తున్నారు. నాది ‘మిరకిల్స్’ కాదు, మెస్మరిజం కాదు, మ్యాజిక్ కాదు, సాక్షాత్ దైవశక్తులే. ఇవి చేతకాని కొంతమంది అవివేకులు, “ఈ మిరకిల్స్ వల్ల సాక్షాత్కారం కాదు, ఈ శక్తులు కలిగినవారివల్ల మనకు ఉపయోగం లేదు” అని కొన్ని రకములైన పెడమార్గములో వారి స్వార్థమును అభివృద్ధిపరచుకోవటానికి ప్రయత్నము చేస్తున్నారు. దీనికి వారికి శక్తిలేని బలహీనతయే కారణం.

కృష్ణుడు ఒక సమయంలో యిటువైపున, ఒక సమయంలో అటువైపున, ఒక సమయంలో సర్వవ్యాపిగా కనిపించినప్పుడు కంసుడు, “ఓ కృష్ణా! నీ గారడీ విద్యలు చాలించరా” అన్నాడు. అంతేకాదు, “నాయొక్క భుజబలము ముందు నీయొక్క మ్యాజిక్ అణుమాత్రము” అన్నాడు.

ఏడు సంవత్సరముల కృష్ణుడు కుప్పించి ఎగసి కంసుని కంఠమును గట్టిగా పట్టుకొన్నాడు. “ప్రాణం పోతున్నది, ప్రాణం పోతున్నది”ని కంసుడు అరిచాడు. అప్పుడు కృష్ణుడు, “మామా! ఇది కూడా మ్యాజిక్, మ్యాజిక్” అన్నాడు.

చూశారా! మాటలు లూజుగా మాట్లాడకూడదు. దైవశక్తిని అర్థము చేసుకోలేక వృద్ధపుమాటలు ఉపయోగపెట్టకూడదు. దైవము ఏమైనా చేయటానికి సిద్ధమే. సర్వశక్తులు తనయొక్క హస్తగతమే. నా శక్తులు కొన్ని క్షణములు మాత్రమే ఉండి మరుక్షణమునందు

మరుగునపడేవి కాదు. దేహములు కొంతకాలము ఉండి వెళ్ళిపోతున్నాయిగాని నా శక్తులు నిరంతరము ఉంటాయి. ఈ దేహము సర్వదేహములవలె నీటిబుడగవంటిది. ధర్మప్రబోధ నిమిత్తమై దేహమును ధరించి తదుపరి దేహమును కూడను భిన్నము చేసుకొనేటువంటిదే.

ఈ దేహమునకు గోవాలో ఏదో భయంకరమైన వ్యాధి వచ్చినదని చాలామంది భక్తులంతా చాలా కంగారు పడిపోయారు. ఈ దేహమునకు ఏ రోగములూ రావు. ఏమైనా వచ్చిందంటే ఎవరిదైనా వస్తుంది, వెళ్ళిపోతుంది. అది వచ్చినప్పుడు ఈ దేహము కొంత అలజడిగా కనిపిస్తుంది. కానీ, నాకూ ఆ బాధకూ సంబంధము లేదు. ఐతే, ఇది భక్తులకందరకూ బాధాకరంగా అనిపిస్తుంది. “స్వామీ! ఎవరికో ఒకరికి వచ్చినప్పుడు వారి బాధను వారే అనుభవించవచ్చు కదా, దానిని స్వామి తమ దేహముపైకి తీసుకోవటంచేత లక్షలాది భక్తులు బాధపడుతుంటారే” అని నాకుకూడను బోధలు చేయటానికి ప్రారంభిస్తారు. ఈ దేహమునకు బాధకలగటంచేత భక్తులందరూ బాధపడటం వారికి సహజం. కాని, నా భక్తులయొక్క బాధలు నేను తీసుకోవటం నా కర్తవ్యం. నేను నా డ్యూటీ సరిగా చేయాలి కదా! న్యాయంగా చూస్తే మీరు బాధపడకూడదు, ఎందుకంటే నాకు బాధ అన్నదే లేదు. ఇది ప్రేమసంబంధముచేత వచ్చిన తాత్కాలికమైన బాధ, విచారమే కానీ ఆత్మసంబంధమైనదానికి విచారమే లేదు.

తొంభై తొమ్మిది శాతం ‘పార్ట్ టైమ్’ భక్తులే!

దివ్యాత్మస్వరూపులారా! ఈనాడు ప్రపంచమునందు సంపూర్ణ భక్తితత్త్వంలో, దైవప్రేమలో ఉన్నతమైన చిత్తములు ఎక్కడా కనిపించుటలేదు. వేలాది ప్రజలంతా యిక్కడ చేరినారు. “మేము భక్తులము భక్తులము” అంటున్నారు. చక్కగా విచారణచేస్తే యిందులో 99% ‘పార్ట్ టైమ్ డివోటీస్’గానే ఉన్నారుకాని, ‘ఫుల్ టైమ్ డివోటీస్’గా లేరు. కారణమేమనగా, స్వామియొక్క సత్యత్వాన్ని మీరు గుర్తించినవారైతే దుఃఖమే ఉండకూడదు. కష్టములు కలగనీ, సుఖములు కలగనీ, బాధలు కలగనీ నిరంతరం అచంచలమైన తత్త్వంలో మనం ప్రకాశించాలి.

అదే నిజమైన సంబంధము. ఒక చిన్న ఉదాహరణ. తల్లి ఉన్నది, కుమారుడు ఉన్నాడు. కొంత పెరిగి పెద్దవాడైన తరువాత కుమారుడు ఆస్తికోసమని తల్లితో భేదాభిప్రాయం ఏర్పరచుకుంటాడు. ఇద్దరూ కోర్టుకు వెళ్ళారు. తల్లి ఒక బోనులో, కుమారుడు ఒక బోనులో నిల్చుకున్నారు. జడ్జి, ఆ పిల్లవాడు ఎవరని తల్లిని ప్రశ్నించాడు. “అతను నా కుమారుడు” అన్నది. తదుపరి, ఆమె ఎవరని కుమారుణ్ణి అడిగాడు. “ఆమె నా తల్లి” అన్నాడతను.

చూశారా! కోర్టులో ఎంత వ్యవహారము జరుగుతున్నా గాని తల్లి బిడ్డల రిలేషన్‌షిప్ దూరం కాలేదు. అదేరీతిగా కష్టములు కలగనీ, దుఃఖములు కలగనీ, బాధలు కలగనీ, దైవము దైవమే, భక్తుడు భక్తుడుగానే ఉండాలి. ఈనాడు కలి ప్రభావము ఎట్లున్నదంటే, అన్నివిధములుగా సుఖ సంతోషములు అనుగ్రహించెనా, “ఆయనే నా దైవం” అంటాడు. ఏమైనా కొన్ని కష్టములు, బాధలు సంభవించెనా, “ఆయన నా దైవం కాదు” అంటాడు. ఇది సరియైన భక్తిలక్షణము కాదు. కష్టములు కలిగిన రోజు పటమును తిప్పివేయటము, సుఖములు కలిగిన రోజు నాలుగు పటములు చేర్చి పెట్టటము... ఇదా భక్తిలక్షణము! పటమును దైవముగా పూజించవచ్చుగాని, దైవమును పటముగా భావించకూడదు. నీ భావములో వచ్చే భేదములే ఈ ఇష్టానిష్టములకు కారణముగాని దైవము ఎల్లప్పుడు దైవమే! ఈ సత్యమైన విశ్వాసమును భక్తులు నిరంతరము పోషించుకోవాలి. భగవంతుడు రావటం దేనికోసం? ప్రజలయొక్క ఆనందమును అనుభవించి, వారికి ఆనందమైన బోధలు సల్పి దేహమును వారికి అర్పితము చేయటానికి వస్తుంటాడు.

భోగంకోసం కాదు, త్యాగంకోసం వచ్చాము

ఈనాడు క్రీస్తుశకము ప్రారంభమైన దినము. క్రీస్తు తన దేహమును భక్తులకొరకు త్యాగం చేశాడు. సేవయే దైవముగా భావించి ప్రచారము సల్పాడు. కేవలం పూజలు, జపములు, ధ్యానములు చేసేదానికంటే ప్రేమతో సాటి మానవునికి సేవచేయటానికి ప్రయత్నము సల్పండి. జీవులను ప్రేమించువాడే దేవుని ప్రేమించగలడు. మనము భోగముకోసము రాలేదు. త్యాగముకోసము వచ్చాము.

దయగల హృదయమే దైవమందిరము. నీ హృదయము దైవమందిరము కావాలనుకొన్నప్పుడు దివ్యమైన ప్రేమతో హృదయాన్ని నింపుకో. ఆత్మవిశ్వాసమును ప్రధానముగా చూచుకో. అప్పుడే నీవు భగవంతునికి అర్పితము కాగలవు. ఆత్మవిశ్వాసమే దైవవిశ్వాసము. అట్టి జ్ఞానమును మనం అభివృద్ధిపరచుకోవాలి. జ్ఞానముగాని, ధనముగాని సద్వినియోగములో ఉంటుండాలి. సద్వినియోగముకాని జ్ఞానముగాని, ధనముగాని నిష్ప్రయోజనము. భక్తులయొక్క నిజధనము జ్ఞానధనమే.

దివ్యాత్మస్వరూపులారా! సమాజసేవలు సల్పు నిమిత్తమై సత్యసాయి సేవాదశము చక్కగా మార్గదర్శకమైన చర్యలు చూపిస్తూ ఉండటం, నిజంగా బొంబాయివాసుల భాగ్యం. ఈ బొంబాయి నగరమందు అనేకరకములుగా ఆధ్యాత్మికతత్వమును అభివృద్ధిపరచి, సేవలయందు ఏకత్వాన్ని ప్రదర్శించి, దైవపితృత్వాన్ని సాక్షాత్కరింపజేసే ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. ఇది కేవలం భారతదేశమందేగాక యావత్ ప్రపంచమునకూ వ్యాపించి నిత్యకళ్యాణం పచ్చతోరణంగా విలసిల్లాలని, “సమస్త లోకాస్సుఖినో భవంతు” అని మీరు ప్రార్థనలు సల్పాలని నేను ఆశిస్తున్నాను.

(1970 డిసెంబరు 25వ తేదీన ముంబైలో భగవాన్ బాబావారు అనుగ్రహించిన దివ్యోపన్యాసమునుండి)

సద్భక్తులందరు భగవంతుడాయంచు

చెవులకింపుగ స్మరణ చేయు దినము
బీదల వెతలన్ని ప్రీతితో తొలగించి
అన్నదమ్ముల మాడ్కి నున్న దినము
దైవచింతన చేయు దాసబృందములకు
ప్రీతి మృష్టాన్నము పెట్టు దినము
మహనీయులెవరైన మన కడ కేతెంచి
చెలిమి భగవత్పథలు చెప్పు దినము
దినముకాని, తక్కినవన్నియు తద్దినములే!

- బాబా

అసతోమా సద్గమయ:

దేహాత్మభావమే మాయ

(ప్రిల్ సంచిక తరువాయి)

❖ కుప్పం విజయమ్మ ❖

ధర్మాచరణ నిమిత్తం నిర్మించబడినదే దేహం. దైవ మందిరమైన ఈ దేహాన్ని సద్వినియోగపరచుకోవాలి. ఎలా? ‘ఆత్మస్వరూపుడైన దైవమును నేనే’ అన్న ఎరుకతో. ఆ పరబ్రహ్మమే ఈ కాయంలో నివసిస్తున్నాడు కనుక విచక్షణాజ్ఞానంతో ఉపయోగించుకోవాలి. మాణిక్యములు మట్టిలోనే పుట్టునుగాని ప్రాసులో చిక్కవు కదా! అలాగే, మృణ్మయమైన దేహమునుండియే చిన్మయమైన ఆత్మ సాక్షాత్కరిస్తున్నది. దేహమే ఒక మందిరం, దేహియే దేవదేవుడు. ఆ దేవదేవుడు తమస్సుకు, మనస్సుకు ఆవల మానవుని హృదయమునందే కొలువుదీరి ఉన్నాడు.

అర ఇంచి అయినా లేని కన్ను ఈ విశాలమైన విశ్వాన్ని చూడగలుగుతున్నదికానీ, తన్ను తాను చూడలేకపోతున్నది. అలాగే మానవుడు సర్వాన్ని చూడగలుగుతున్నాడేగానీ తన్ను తాను చూసుకోలేకపోతున్నాడు. ప్రపంచమంటే తనకు అంత ఇష్టం, అదే పరమాత్మ అంటే ఎంతో కష్టం! ఎంత విచిత్రంగా ఉంది మానవుని పరిస్థితి! ఇదే మాయా ప్రభావం. దీన్ని వివరించి మనకు వివేకము గరపుటకై ఏతెంచినవారే లీలామానుషవిగ్రహులైన శ్రీ సత్యసాయి భగవానులు.

“భగవంతుడు, మాయనుండి మంచివారిని మాత్రమేకాదు, మానవజాతి నంతను రక్షించును. అందుకే తరచుగా వచ్చుచుండును. మానవులు తన్ను ప్రేమించుటకును, గౌరవించుటకును, తన గుణములు గ్రహించుటకును వీలుగా, ఆయన మానవరూపముతో వచ్చును. మానవులమధ్య మెలగుతూ, మానవభాషలో భాషించిననేగాని, వారి కానందమును, ఉత్సాహమును, ధైర్యమును కలిగింప వీలుపడదు గదా!”

- శ్రీ సత్యసాయి వచనామృతం

మాయ వలలో చిక్కినివారెవరు?! బ్రహ్మమానస పుత్రులైన నారద మహర్షి సహితం మాయ వలలో చిక్కి చిక్కులపాలు కాలేదా?! దేవేంద్రాదులు సహితం కష్టాల పాలు కాలేదా?! మాయను తప్పించుకొని సన్మార్గంలో నడవటానికే సజ్జన సాంగత్యం, మహాపురుషుల సందర్శనం అవసరం. సజ్జన సాంగత్యంలో మాయ బుట్టలోని పిట్టవలె అణగిమణిగి ఉంటుంది. భగవంతునియొక్క ఉపాధియైన మాయను భగవన్నామ సంకీర్తనచేతనే వశం చేసుకోవచ్చు. మార్జాలము తన పిల్లలను నోట కరచుకొని సురక్షిత ప్రదేశానికి చేరుస్తుంది. అదే యెలుక చిక్కితే కరుక్కున కొరికివేస్తుంది. మాయ కూడా అంతే! భక్తులకు ఆశ్రయమిస్తుంది, అహంకారులకు ఆపదల నిస్తుంది. కనుక, గాలంతో చేపలను పట్టినట్లు దైవనామంతో మాయను బుట్టలో వేసుకోవాలి. దాన్ని మనకు నేర్పుటకు యేతెంచినవారే లీలామానుషవేషధారియైన శ్రీ సత్యసాయి ప్రభువు.

ప్రకృతియొక్క తత్త్వము ద్వైతస్వరూపమైనటువంటిది. ఇదియే ‘మాయ’ అని పిలువబడుతుంది. అరణ్యములో రాముడు, సీత, లక్ష్మణుడు సంచారము చేసే సమయంలో రాముడు ముందు నడుస్తూంటే సీత అతని వెనుకను, ఆమె వెనుక లక్ష్మణుడు నడుస్తూంటారు. లక్ష్మణుడు రాముని చూడాలనుకున్నప్పుడు సీత అడ్డంగా ఉంటుంది. అప్పుడు లక్ష్మణుడు ఏమి చేయాలి? సీతనేమైనా బెదిరించి, అదిరించి ఆమెను తరుమగొట్టుటయా? కాదు, కాదు. అలా చేస్తే రాముడు ఆగ్రహిస్తాడు. ఆయన దర్శనం లభించకపోవటమే కాక, ఆయన అనుగ్రహమునకు కూడా దూరమైపోతాడు లక్ష్మణుడు. జీవుడి విషయంకూడా అంతే. జీవుడు దేవుణ్ణి చూడాలనుకున్నప్పుడు, మాయ అడ్డంగా వుంటుంది. అప్పుడు జీవుడేమి చెయ్యాలి? “కొంచెం తొలుగు తల్లీ!” అని మాయను ప్రార్థించాలి. అంతేగాని, మాయను బెదిరిస్తే ఆమె తొలగదు. దేవుడి దర్శనము కాదు సరికదా, మాయను బెదిరించినందుకు దేవుడు ఆగ్రహిస్తాడు. పరమాత్మ మాయోపాధి. మాయనే దేహముగా ధరించినవాడు. తన దేహమును ఇతరులు నిందించుటకుగాని, దండించుటకుగాని, యెవ్వరును ఒప్పుకోరు. మాయను ధిక్కరించటంగాని, మాయకు అతీతంగా వెళ్ళటంగానీ యెవ్వరికిని సాధ్యంకాదు. కనుక మాయను ప్రార్థించి, వశము చేసుకొని, ఆమె అనుగ్రహముద్వారానే పరమాత్ముని దర్శించుటకు మనం ప్రయత్నం చేయాలి. అసలు మనం పరమాత్మునియొక్క స్వస్వరూపాన్ని తెలుసుకోలేకుండాపోవటానికి కారణము, ఆమెయే. తెలుసుకోవటానికికూడను మూలకారణము ఆమెయే.

ఒకసారి భగవంతుడు మాయను పిలిపించాడట. “మాయా! నీవలన నాకు చాలా అపకీర్తి వస్తున్నది. నన్ను అందరూ ‘మాయోపాధి’ అని వర్ణిస్తున్నారు. దీనివలన నాకు అగౌరవము వచ్చింది. నీవు వెంటనే వెళ్ళిపో. నీవు ఇకమీదట నావెంట, జంట ఉండరాదు. నన్ను వదలి వెళ్ళిపో” అన్నాడు. అందుకు మాయ వినయ విధేయతలతో చేతులు జోడించి, “దేవా! మీ ఆజ్ఞ తప్పక శిరసావహిస్తాను. కానీ, మీరు లేని స్థానం ఎక్కడో చెప్పితే అక్కడికి వెళ్ళిపోతాను” అన్నది.

అప్పుడు భగవంతుడు నవ్వి, “నేను లేని స్థానం లోకంలో లేదు. నీవు, నేను జంటపక్షులం. కేవలం నీ నుండి వచ్చే జవాబుకోసం ఈ ప్రశ్న వేశాను” అన్నాడు.

మాయ అనగా ఏమిటి? దేహాత్మ భావమే మాయ. అదే అజ్ఞానానికి మూలం. అయితే, ఈ మాయను జయించడం ఎట్లా? దైవానుగ్రహమువలననే దీనిని సాధించవచ్చును. అనగా, నీలోనే దివ్యత్వము ఉంది. దానిని అనుభవానికి తెచ్చుకోవడమే నీ జీవిత లక్ష్యం. శాశ్వతానందము నిచ్చేది అదే! ఈ దేహం అశాశ్వతం. దానిమీద ఎక్కువ మక్కువ పెట్టుకోకూడదు అని పూర్తిగా నమ్మి సాధన చేపట్టాలి.

“తుమ్మునంతలో తూలిపోవు తొమ్మిది చిల్లుల తోలుబొమ్మ” అన్నారు ఈ శరీరాన్ని. ఈ తోలుబొమ్మ తూలకముందే, రాలకమునుపే ఆత్మారాముని చేరుకోవాలి. భగవత్ ప్రసాదితమైన ఈ దేహంతో జగత్ వ్యాపారం చేసి ఆత్మధనాన్ని సంపాదించుకోవాలి. “అందము ప్రాయము ఇంద్రియ శక్తియు ఉందని నిక్కరూరన్నా...” అని ప్రభువు సెలవిచ్చినట్లుగా నిక్కి నీలిగి చిక్కుల పాలుకాకుండా దేవదేవుని చేరుకొనే ప్రయత్నం చేయాలి. ఈ దేహం ఎప్పటికీ ఇలాగే ఉంటుందా?

“తొమ్మిది చిల్లుల తోలుతిత్తియె గాని
కాంతి కలిగిన వజ్రఘటము కాదు
నిమిష నిమిషమునకు నీచులారునెగాని
పునుగు జవ్వాజీలు పుట్టబోవు”

“పాంచభౌతికము దుర్బలమైన కాయంబు
ఎప్పుడో విడిచేది ఎఱుక లేదు
శతవర్షముల దాక మితము చెప్పిరిగాని
నమ్మరాదా మాట నెమ్మనమున
బాల్యమందో మంచి ప్రాయమందో
ముదిమియందో లేక ముసలియందో
ఊరనో అడవినో ఉదక మధ్యంబునో
ఎక్కడో విడిచేది ఎఱుక లేదు
మరణమే నిశ్చయము మానవునకు
బుద్ధిమంతుడైన దేహమున్నంతలో
తన్ను తా తెలియుట ధర్మతత్త్వమరయ
ఉన్నమాట తెలుపుచున్న మాట”

అన్నార్ భగవాన్. ఒకడు సిగరెట్టు ముట్టించుకొంటుంటే అతని స్నేహితుడు వచ్చి, “ఏమోయ్, బాగున్నావా?” అని పలకరించాడు. వీడు బదులివ్వలేదు. “అంతా క్షేమమేనా?” అన్నాడు. అప్పుడుకూడా వీడు పల్కలేదు. సిగరెట్టు ముట్టించుకోవటంలోనే నిమగ్నమై ఉన్నాడు. “ఏమిటా మాట్లాడటం లేదు?” అని అడగగా, “నా దగ్గర ఉన్నది ఒకే పుల్లరా! అది ఆరిపోతే మరి దిక్కులేదు” అన్నాడట. ఒక అగ్గిపుల్లకే ఇంత ప్రాధాన్యం ఇస్తున్నప్పుడు మరి యే క్షణంలోనైనా ఆరిపోయే జీవితానికి యెంత ప్రాధాన్యం ఇవ్వాలో యోచిస్తున్నారా? “దహ్యతీతి దేహః” దహింప బడునదే దేహము. ఇది దహింపబడకముందే దేహిని తెలుసుకునే ప్రయత్నం చేయడం బుద్ధిమంతుల లక్షణం.

దేహిని తెలుసుకోనంతవరకు తప్పుడు, “పునరపి జననం పునరపి మరణం”

“వదలవలసినదానిని వదలినంత తెలియవలసినదానిని తెలిసినంత చేరవలసినదానిని చేరినంత కలుగు ఆనందమిదియని తెలుప వశమా!”

“వదలవలసినది ఈ జగద్భావములను తెలియవలసినది జీవతత్త్వమును చేరవలసినది బ్రహ్మ పదవిని ఇంతకన్నను ఆనందమేమి కలదు?!”

(భగవాన్ బాబావారి దివ్యోపన్యాసముల ఆధారంగా)

SRI SATHYA SAI INSTITUTE OF HIGHER MEDICAL SCIENCES PRASHANTIGRAM- 515134

Ref: SSSIHMS-PG/HR/21/

EMPLOYMENT NOTIFICATION

Applications are invited for **JUNIOR CONSULTANTS (UROLOGY) - Contract Post**

Qualifications Required:

- 1) MBBS and
- 2) MS/DNB (Gen Surgery)
- 3) M.Ch/DNB (UROLOGY)

Consolidated Salary: Rs.85,000 pm.

The interested candidates may apply with their complete biodata, copies of educational certificates and experience details, if any, to the following address superscribing the envelopes “Application of Junior Consultant UROLOGY”. Soft copy of the application may be sent to the email ID humanresourcespg@sssihms.org.in

Director
(Attn: H R Department)
Sri Sathya Sai Institute of Higher Medical Sciences
Prashanthigram, Pin: 515134
Dist: Anantapur (AP)
Phone: 08555-287388 extn: 1708

1. తల్లిదండ్రులు

❖ కూర్పు: ఆర్. సీతాలక్ష్మి ❖

తల్లి ఒడి ప్రథమ బడి

సద్విద్యకు పంచప్రాణములవంటివారు తల్లిదండ్రులు, అధ్యాపకులు, విద్యార్థులు, ప్రభుత్వము, ప్రజలు (విద్యావేత్తలు, సమాజాభివృద్ధిని కాంక్షించేవారు). వీరిలో తల్లిదండ్రులది ప్రథమ స్థానం. తల్లి, తండ్రి, గురువు దైవము అను పదములను యీ వరుస క్రమములోనే వింటూ ఉంటాము. దీని అంతరార్థమేమిటి? ప్రతి జీవికి ప్రప్రథమముగా కనిపించునది తల్లి. తల్లి తండ్రిని చూపుతుంది. తండ్రి గురువును చూపిస్తాడు. గురువు దైవమును చేరే మార్గమును సూచిస్తాడు. తల్లి, తండ్రి, గురువులు బ్రహ్మ విష్ణు మహేశ్వర స్థానములలో ఉన్నారని గుర్తించాలి. తల్లి బ్రహ్మస్థానములో తన శిశువులో సద్భావములనే బీజములను సృష్టిస్తుంది. తండ్రి విష్ణు స్థానములో బిడ్డ పోషణ భారమును వహిస్తాడు. గురువు మహేశ్వరుని స్థానములో, వ్యక్తిత్వమును తీర్చిదిద్ది ఆదర్శ పౌరునిగా మలుస్తాడు.

తల్లిదండ్రులను వారి ఆస్తి కొరకు ప్రేమించటం ధర్మం కాదు. పిల్లలకు వారు ఎంతో గొప్ప ఆస్తిని యిచ్చారు - శిశువుకు దేహము, బుద్ధి, చిత్తము, అంతఃకరణలు తల్లిదండ్రులు యిచ్చినవే. జీవితానికి అధికారి భగవంతుడే కానీ దేహానికి అధికారులు తల్లిదండ్రులే! కనుక వారికి మొట్టమొదట కృతజ్ఞతలను అందించాలి.

సమాజంలో పుత్రుడు మంచివాడనే పేరు సంపాదించినప్పుడే నిజంగా తల్లిదండ్రులకు ఆనందము. కావున, ఈనాటి విద్యార్థులు సుపుత్రులు కావాలి. సుపుత్రుడనగా ఎవరు? ముక్కు మొహము చక్కగా ఉన్నవాడని కాదు. గుణవంతుడైనవాడే సుపుత్రుడు. గుణము లేని పుత్రుడు ఎంత అందచందములున్నా వికారుడే! తల్లిదండ్రులు సాధారణముగా తమకు ఉత్తమ పుత్రుడు కావాలని ఆశిస్తారు. తల్లిదండ్రులు మొదట ఉత్తములుగా ఉండాలి కదా! ఎట్టివాడు ఉత్తమ పుత్రుడు?

ప్రదోషే దీపకః చంద్రః - చంద్రుడు లోకమును రాత్రి సమయంలో ప్రకాశింపజేస్తాడు.

ప్రభాతే దీపకః రవిః - సూర్యుడు జగత్తును దినమంతయు ప్రకాశింపజేస్తాడు.

త్రైలోక్యే దీపకః ధర్మః - ధర్మము ముల్లోకములను ప్రకాశింపజేస్తుంది.

సుపుత్రః కులదీపకః - సుపుత్రుడు కులమును ప్రకాశింపజేస్తాడు. ఉదాహరణగా భాగవతమున ధ్రువుని స్వీకరించవచ్చు. ఆదర్శమాత సునీతి. అటులనే ఉత్తమ పుత్రుడు ధ్రువుడు. తల్లి మాటను విని శ్రీమన్నారాయణుని గూర్చి తపస్సు చేయడానికి అతి పిన్నవయసులోనే వెళ్లి, కృతకృత్యుడయి, ధ్రువతారగా నేటికీ వెలుగొందుతున్నాడు ధ్రువుడు. సునీతి, సురుచియొక్క నిష్ఠుర వాక్యములకు కోపగించుకొనక, పుత్రుని యిచ్చానుసారమే తపమునకు పంపి ధ్రువునికి సన్మార్గమును బోధించి శాశ్వత యశస్సుని గావించింది. పుత్రులను ధర్మపథమున నడిపించగలవారు ఆదర్శవంతులైన తల్లిదండ్రులు.

పిల్లలను సత్పుత్రులుగా ఉత్తమ పౌరులుగా, వీరులుగా రూపొందించేవారు ఉత్తమ తల్లులే అని గుర్తించాలి. వారియొక్క నిస్వార్థ, నిర్మల, నిశ్చల ప్రేమనే పిల్లలకు

అండదండలుగా నిలుస్తాయి. నవమాసములు మోసి కని పెంచి పెద్ద చేసిన తల్లిబుణం తీర్చలేనిది. దుర్మార్గుడైన కుమారుడు ఉండవచ్చుకానీ దుర్మార్గురాలైన తల్లి ఉండదు. త్యాగానికి మారుపేరు తల్లి. లోకంలో ఎట్టి సిరిసంపదలా లేనప్పటికీ తల్లియొక్క అనుగ్రహధనాన్ని సంపాదిస్తే చాలు తనయులు. ఇటువంటి ఆదర్శము అందించే నిమిత్తమై బాబావారు తమ జన్మదినమునాడు మాతృశ్రీ ఈశ్వరమ్మ సమాధికి వెళ్లి వస్తూండేవారు. మాతృమూర్తియొక్క విశిష్టతను గుర్తింపజేసే నిమిత్తమై ఆమె వర్ధంతినాడు ప్రతి సంవత్సరము మే 6వ తేదీన ఈశ్వరమ్మ దినోత్సవముగా జరుపమని ఆదేశించారు. పిల్లల భవిష్యత్తు, తల్లుల లాలన పాలన వలననే జరుగును. ఈ సత్యమును ఒక పద్యంలో భగవాన్ బాబావారు యిలా వివరించారు:

కౌసల్య వర శుక్తి గర్భమౌటను గదా
రాముడు దేవుడై రమణ గాంచె
సీతా మహాసాధ్వి చెలగి పెంచుట కదా
కవలు కుశలపులు ఘనులు అగుట
జిజియాలలామ చెలగి పెంచుట కదా
వీర శివాజియు పేరు గాంచె
పుతలీబాయి రంజిల్లి పెంచుట కదా
గాంధీ మహాత్ముడై ఘనత గాంచె
ఈశ్వరాంబా సాధ్వి ఎత్తి పెంచుట కదా
సత్యనారాయణునకు విశ్వఖ్యాతి కలిగె
అహరహంబును బ్రోచెడి అమ్మకంటె
ఆదరంబగు వ్యక్తులు యీ అవని గలరె!
అమ్మ ప్రథమాక్షరంబు - ఆద్యక్షరంబు
ప్రాణకోటికి అమ్మయే ప్రాణ సమము.

వీరే కాదు, ఇంకా ఎందరెందరో ఆదర్శ మాతలు కలరు. తనయులు ఎంతటివారైనా, గొప్ప వీరులైనా శూరులైనా తల్లి దీవెనను తీసుకొననిదే ఏ కార్యములో ప్రవేశించరు. ఈ విషయాన్ని భగవాన్ బాబావారు ఈవిధంగా వివరించారు:

తారకాసురుని సంహరించుటకు బయలుదేరునపుడు కుమారస్వామి తల్లి గౌరదేవియొక్క దీవెనలందుకొన్నాడు. శంబరాసురుని సంహరించుటకు పూర్వము ప్రద్యుమ్నుడు

తల్లి రుక్మిణీదేవియొక్క ఆశీస్సులను కోరాడు. తల్లి దాస్యమును మాన్పు స్వర్గమునకు పోవుటకు ముందు గరుత్మంతుడు తల్లి వినతయొక్క దీవెనలను వేడుకున్నాడు. తల్లిదీవెనలకు అంతటి శక్తి యున్నదని బాబావారు గుర్తు చేస్తున్నారు. ఇంతెందుకు, నిత్యజీవితంలో మనలో ఎవరైనా సరే, ఏ కార్యము మీదనైనా ఇల్లు విడిచి వెళ్లుటకు ముందు తల్లి పాదాలకు నమస్కరిస్తాము. ఆమె 'శ్రీరామరక్ష' అని దీవిస్తుంది.

“సన్నజాజికన్న సంపంగి లత కన్న
జున్ను గడ్డ కన్న వెన్న కన్న
నెమలి కన్న కన్న నిండు వెన్నెల కన్న
కన్నతల్లి ప్రేమ సున్నితంబు!”

ఉత్తమ పుత్రులను బడయవలెనన్న తల్లులు ఏవిధంగా ప్రవర్తించాలి? పూర్వకాలంలో గర్భిణి స్త్రీలు ఏవిధంగా తమ కాలమును, కాయమును సార్థకము చేసుకునేవారు? ఈనాటి స్త్రీలు ఏవిధంగా ప్రవర్తిస్తున్నారు? ఈ విషయములను స్వామి చాలా సున్నితముగా ప్రస్తావిస్తారు.

తనయుల శీల నిర్మాణం:

గర్భస్థ శిశువు స్థాయినుండి ప్రారంభమవుతుంది ఆ శిశువుయొక్క శీల నిర్మాణం. తల్లియొక్క మనోభావాల, చర్యలయొక్క ప్రభావం ఎంతో గాఢంగా ఉంటుంది శిశువుమీద.

“తల్లిగర్భమునందున్న తరుణమందు
శిశువునకు గణపబడియెడి శిక్షయే
జీవితాంతము దనుకను భావుకముగ
సౌఖ్యమగునను సద్వాక్కు సత్యమనగ
లలిత ప్రహ్లాద సౌభద్రు లిలను సాక్షి!”

లీలావతి - ప్రహ్లాదుడు:

హిరణ్యకశిపుడు తపస్సు చేయడానికి వెళ్లిన సమయంలో గర్భవతి అయిన అతని భార్య లీలావతి నారదమహర్షి ఆశ్రమములో ఉండవలసినచ్చింది. అక్కడ ఆమె నిరంతరం హరినామ స్మరణ శ్రవణం గావించుట వలన, ఆమెకు జన్మించిన శిశువునకు హరిభక్తి ఏర్పడింది. అతడే పరమ భక్తుడు ప్రహ్లాదుడు.

సుభద్ర - అభిమన్యుడు:

ఒకసారి అర్జునుడు, యుద్ధరీతులను గురించి గర్భవతి అయిన సుభద్రకు వివరిస్తూ వచ్చాడు. పద్మవ్యూహము గురించి చెప్పడం ప్రారంభించాడు. ఇంతలో కృష్ణుడు అక్కడికి రావడం జరిగింది. అర్జునుడు పద్మవ్యూహంలో ఏవిధంగా ప్రవేశించడమో వివరిస్తున్నాడు. ఇది విని కృష్ణుడు వెంటనే, “అర్జునా! నీవు యుద్ధమును గురించి సుభద్రకు చెప్తున్నావు. కానీ, నీవంటున్నది కేవలం సుభద్రనే కాదు, ఆమె గర్భంలో ఉన్న శిశువు వింటున్నాడు, జాగ్రత్త! ఇంక చాలు” అన్నాడు. ఆ శిశువే అభిమన్యుడు. అతనికి పద్మవ్యూహంలో ప్రవేశించు విధానమే తెలుసును. ఏవిధంగా బయటికి రావాలో తెలియదు. అందువలన యుద్ధంలో వీరమరణం పొందటం జరిగింది.

గర్భవతులు ప్రయత్నపూర్వకంగా మంచిని చూచుట, మంచిని వినుట, మంచిని పఠించుట, మంచినే పలుకుట, మంచివారితో ఉండుట శ్రేయోదాయకము. అంతేకాదు, భక్తి పాటలను, పవిత్ర చరిత్రలను శ్రవణం చెయ్యాలి. కానీ, ఈనాటి గర్భవతులు కొందరు రోజుకు మూడు సినిమాలు చూస్తుంటారు. అందుచేత వారికి పుట్టే పిల్లలు కూడా ఆవిధంగానే ఉంటున్నారు అంటారు బాబావారు. ఈనాటి తల్లులు పిల్లలు పుట్టిన వెంటనే ఆ బిడ్డయొక్క సంరక్షణ బాధ్యతను ఒక ఆయాకు అప్పజెప్పుతారు. క్రమక్రమేణ బిడ్డలు ఆయాకు సన్నిహితమవుతారు, తల్లికి దూరమవుతారు. ఆయాయొక్క మాటలు, అలవాట్లు ఈ బిడ్డలకు వస్తాయి.

ఈవిధంగా జరుగుటకు కారణాలు రెండు - ఒకటి తల్లులు ఉద్యోగాలు చేయడం, రెండవది ఇంటిలో పెద్దవారైన తల్లిదండ్రులు లేకపోవడం. ఇప్పటి కుటుంబ వ్యవస్థ ‘న్యూక్లియర్ ఫ్యామిలీ’ అనగా తల్లి, తండ్రి, బిడ్డ వరకే పరిమితం. అటువంటి కుటుంబములో భార్యాభర్తలు ఉద్యోగము చేయుటవలన ధనమునకు కొరత ఉండదు. పనిమనుషులను పెట్టుకుంటారు. ఈ పరిస్థితిని స్వామి ఇలా వివరించారు:

“ఉద్యోగములు చేయ ఉవిదలందరు పోవ
ఇంటిలోనుండెడి ఇంతులెవరు?”

ఆలుమగలు యిద్దరు ఆఫీసులకు పోవ

గృహమును దిద్దెడి గృహిణి ఎవరు?

పరబాలురకు నేర్పు పాఠశాలకు పోవ

తమ బాలురకు నేర్పు తల్లులెవరు?

పుస్తకాల్ చేపట్టి పురుషులవలె పోవ

వంట యింటిలో చేయు వనిత లెవరు?

డబ్బులేని యట్టి యిబ్బంది తీరిన

ఇంటిలోని కొరత ఎట్లు తీరు!

సుఖము చూడబోవ శూన్యమేయగు కదా

పదవియందున్న పడతికెప్పుడు”

స్త్రీలు ఉద్యోగం చేయకూడదనికాదు, వివాహానంతరం తమ బాధ్యతలను గుర్తించి వర్తించాలి. వివాహమైన వెంటనే వేరుకాపురం పెట్టడం మంచిది కాదు. ఒకనాడు మన దేశంలో ఉమ్మడి కుటుంబ వ్యవస్థ ఉండేది. అప్పుడు పిల్లల లాలన పాలన అమ్మమ్మలు, నానమ్మలు, తాతలు చూచుకునేవారు. అనుభవజ్ఞులైన వారి సంరక్షణలో పిల్లలు చక్కగా పెరిగేవారు. వారుకూడ పిల్లలకు చక్కని పద్యములు, నీతి కథలు, శ్లోకాలు నేర్పేవారు. కానీ ఈనాడు ఈ ‘న్యూక్లియర్ ఫ్యామిలీ’ వలన, ఆలుమగలు ఉద్యోగము చేయుటవలన ‘టెన్నన్’ పెరిగి తల్లిదండ్రులు తిట్టుకుంటూ నిద్ర లేస్తారు. మరి పిల్లలు కొట్టుకుంటూ లేస్తే యిక ఆశ్చర్యమేముంది!

ఆనాటి తల్లులు తమ పిల్లల సంరక్షణ బాధ్యత తామే వహించేవారు. పిల్లలకు స్నానం చేయించుట, ఆహారము పెట్టుట, నిద్రబుచ్చుట అన్నియు తల్లి చేసేది. పిల్లలకు తల్లియొక్క దృష్టి, స్పృహ, సంభాషణ ఎంతో అవసరము. ఈ భాగ్యానికి ఈనాటి పిల్లలు నోచుకోలేదు. పిల్లలను అర్థవంతమైన జోలపాటలు పాడి నిద్రబుచ్చేది ఆనాటి తల్లి.

ఆనాటి తల్లులు పాడిన జోలపాట:

ఓంకారమనియేటి ఒక తొట్టెలోను

నాలుగు వేదాల గొలుసులమరించి

తత్వమసి అనియేటి పరువు తా పరచి

ఎఱుకనే పాపణ్ణి పరుండబెట్టి

ఏడు లోకములవారు ఉయ్యాలలాప

॥జోజో॥

అనే పాటలో వేదాంతం...

రామలాలీ మేఘశ్యామలాలీ

తామరస నయన దశరథ తనయ లాలీ!

అంటూ రామాయణ కథాంశములన్నీ జోలపాటలుగా పాడేవారు. స్వామి, ఈనాటి గ్రామాలలో పాడే జోలపాట ఎలా ఉంటుందో చెప్పి, ఆ పాటలోని భావమును గుర్తించ మన్నారు.

(తల్లీ కొడుకుల సంభాషణ)

తల్లి: చేలోన నీ మామ సెనగలెయ్యంగ
భాగమిమ్మని అడుగు బాలశంకరుడా ||జో||

మామ: ఏసేనాడు లేవు కోసేనాడు లేవు
భాగమెట్టిత్తురా బాలుడా నీకు! ||జో||

కొడుకు: మా అమ్మ నీ తోడబుట్టినది కాదా
తగవునకు పోదాము ధర్మచావడికి

ధర్మచావడిలోన పెద్దలందరు చేరి

భాగమిమ్మనిరి బిడ్డనిమ్మనిరి

అనగా, ఈనాటి తల్లులు తమ తనయులకు ఏమని బోధిస్తున్నారు? తనయులు పుట్టగానే పెళ్లి, రావలసిన ఆస్తిలో భాగం, వీటిపై కాంక్ష పెంచుతున్నారు.

ఆనాటి తల్లులు బిడ్డకు 5 సంవత్సరములు రాగానే అక్షరాభ్యాసము చేసే సమయములో “ఓం నమఃశివాయ” అనే మంత్రమును ఉచ్చరిస్తూ తాము వ్రాస్తూ, బిడ్డచేత వ్రాయించేవారు. అక్షరాభ్యాసమనగా నేమి? క్షరము (నాశనము) కానిది ఏదో దానిని నేర్చుకొనుట.

ఈనాటి తల్లులు ‘ఎబిసిడి’ లతో ప్రారంభించి “బా... బా... బ్లాక్ షిప్”, “డింగ్ డాంగ్ బెల్...” అని రైమ్స్ చెప్పిస్తారు. కానీ మన సంప్రదాయానుసారము పూర్వము “శ్రీరాముని దయచేతను” వంటి సుమతీ శతకములోని పద్యములు నేర్పేవారు. ఇంక పాటలు “తారంగం తారంగం”, “చేతిలో వెన్నముద్ద...” మొదలగువాటిని, మరియు శ్రీరామనామమాల అయిన “శుద్ధబ్రహ్మ పరాత్పర రామ్” నేర్పేవారు. ఈవిధంగా బాలబాలికలకు లేత వయస్సులోనే దైవప్రీతి అలవడి మానవతావిలువల పోషణ జరిగేది.

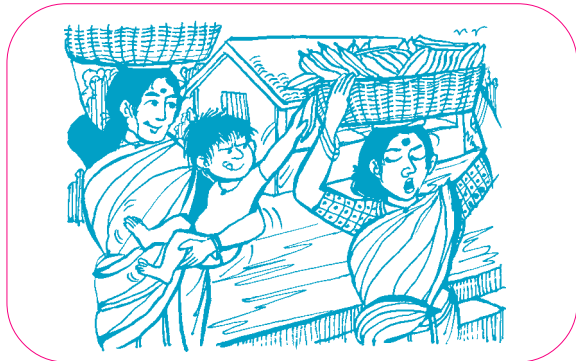
పిల్లల ఆహార విహారాదులయందు తల్లి ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహించాలి. పిల్లల స్నేహితులెవరో తెలుసుకోవాలి. ప్రొద్దున, సాయంసమయమున తనతోపాటు దైవప్రార్థన చేయుటయందు పిల్లలకు కూడా శిక్షణ ఇవ్వాలి. జీవితానికి ఒక లక్ష్యం ఉండాలి. దానికి తోడు దృఢ సంకల్ప దీక్ష అవసరం. ఉత్తమ లక్ష్యాలను గురించి తెలుపవలసినది తల్లిదండ్రులే!

తల్లులు - తనయులు:

బాలబాలికలకు ఐదు సంవత్సరముల వయస్సు వరకు తల్లి ఒడియే ప్రథమ బడి, ప్రథమ గుడి. ఒకనాడు ఒక యిల్లాలు సోక్రటీస్ వద్దకు వచ్చి వినయపూర్వకముగా నమస్కరించి, “నా బిడ్డకు సద్భావములను బోధించండి” అని ప్రార్థించింది. సోక్రటీసు, “అమ్మా! నీ కుమారుని వయస్సు ఎంత?” అని ప్రశ్నించాడు. ఆమె కేవలం నాలుగు సంవత్సరాలే అన్నది. “అయ్యో! నీవు యింత వరకూ సద్గుణములను, సద్భావములను అలవరచనే లేదా?” అని ప్రశ్నించాడు సోక్రటీసు. ఏమిటి దీని అర్థం?

నాలుగు సంవత్సరములు వచ్చినా తల్లి దృష్టి బిడ్డయొక్క ప్రవర్తనమీద లేదు. ఆ బిడ్డకు సద్గుణములు, సద్బావములు అలవరచలేకపోయినది. పిల్లలు ఐదు సంవత్సరముల వయసువరకు తల్లిని అంటిపెట్టుకొనే ఉంటారు. తల్లి అభ్యాసములు, గుణములు సహజంగానే పిల్లలలో ప్రవేశిస్తాయి. కొంతమంది పుత్రవ్యామోహములో మునిగి, అజ్ఞానముచేత పిల్లలలో తాత్కాలికముగా చెలరేగే దుర్గుణములను, దురభ్యాసములను నివారించక వారు పూర్తిగా పతనమయ్యే స్థితికి కారకులవుతారు.

ఒక ఊరిలో ఒక పేద స్త్రీ కూరగాయల మార్కెట్టుకు పోయి కూరగాయలు కొని వీధులలో అమ్ముకొని జీవించేది. ఆమె ప్రతి దినము మార్కెట్టుకు కూరలు కొనడానికి ఖాళీ బుట్టను తీసుకొని వెళ్లేది. చంకలో తన చిన్న కుమారుని ఎత్తుకొని పోయేది. ఒకనాడు ఈవిధంగా మార్కెట్టుకు వెళ్లే సమయంలో ఒక అరటిపండ్లు అమ్ముకొనే స్త్రీ వీరి ప్రక్కనుంచి వెళ్లడం యీ పిల్లవాడు చూశాడు. ఆమె నెత్తిమీద గల బుట్టనుండి బయటకు వ్రాలివున్న ఒక

పండును లాగి తినటం ప్రారంభించాడు. తల్లి పిల్లవాని చర్యను చూసికూడా ఏమీ దండించలేదు సరికదా కుమారుని తెలివికి పొంగిపోయింది. క్రమంగా ఇటువంటి దొంగబుద్ధి ఆ పిల్లవానిలో పెరిగిపోయింది. చిన్నచిన్న వస్తువులను చాకచక్యంతో దొంగిలించడం మొదలుపెట్టాడు. అయినా తల్లి ఏమాత్రం మందలించ లేదు. పెరిగి పెద్దవాడయిన తర్వాత ఒక ఘరానా దొంగగా మారాడు. ఒకసారి దోపిడీ ముఠాతో వెళ్లి దోచుకుంటున్న సమయంలో ఒక వ్యక్తిని హత్య చేశాడు. పోలీసులు పట్టుకొని అతనిని చెఱసాలలో బంధించారు.

ఈ సంగతి తెలిసి అతని తల్లి ఏడుస్తూ చెఱసాలలో వున్న తన కుమారుని దగ్గరకు వెళ్లింది. ఆమె కటకటాల వద్దకు రాగానే కుమారుడు రెండు చేతులను కటకటాల నుండి పోనిచ్చి, ఆమె గొంతు పట్టుకున్నాడు కోపంతో. వెంటనే రక్షక భటులు ఆమెను పట్టుకొని వెనక్కి లాగారు. అప్పుడతడు, “అయ్యా! నన్ను ఈ స్థితికి తెచ్చినది ఈమెనే. చిన్నతనంలో తెలిసీ తెలియని వయస్సులో నేను చేసిన దొంగతనములకు నన్ను శిక్షించి సరైన మార్గములో పెట్టడానికి బదులు ఉపేక్షించింది. సన్మార్గంలో పుత్రులను పెంచడం తల్లి కర్తవ్యం. దానినామె నిర్లక్ష్యం చేసి నా జీవితమునే నాశనము చేసింది” అని పోలీసులతో చెప్పి దుఃఖించాడు.

తస్మాత్ జాగ్రత్త

తల్లిదండ్రులను పిల్లలు ప్రతి క్షణం గమనించి వారి చర్యలను అనుకరించాలని ప్రయత్నిస్తూ వుంటారు. కాబట్టి పెద్దలు తమ బాధ్యతల నిర్వహణలో జాగ్రత్తగా వర్తించాలి. మన తల్లిదండ్రులను ఈనాడు మనం సంతృప్తిపరిస్తే భవిష్యత్తులో మన పిల్లలు మనకు సంతృప్తిని అందించటానికి ప్రయత్నిస్తారు.

ఒక ఊళ్ళో ఒక ధనవంతుడు ఉండేవాడు. అతడు అనేక దానధర్మాలు చేస్తూ వుండేవాడు. అతనికి లేకలేక చాలా కాలానికి ఒక కుమారుడు జన్మించాడు. గారాబంగా పెరగటంచేత కుమారుడికి కొంత వయసు వచ్చేటప్పటికి దుర్బుద్ధులు పెరిగాయి. చెడు సహవాసములు ఎక్కువయ్యాయి. అతడు తన స్వేచ్ఛకు ఆటంకంగా వున్నారని తల్లిదండ్రులను దూరంగా వుంచాలనుకున్నాడు. అస్తిసంతా తన స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకుందామని నిశ్చయించుకున్నాడు. ఒకనాడు తండ్రితో, “నాన్నా! నీకు వయస్సు మీరింది, అస్తి వ్యవహారాలను నీవు యింక చూడలేవు. అస్తిపాస్తులను నాపరం చేస్తే నిన్నూ అమ్మనూ సుఖంగా పోషిస్తూ మీకు ఎటువంటి బాధ లేకుండా నేను చూసుకుంటాను” అని తియ్యబి మాటలు చెప్పి ఒప్పించాడు. పాపం, కుమారుని మాటలను నమ్మి తండ్రి తన సర్వస్వాన్ని అతనికి అప్పజెప్పాడు. అతను కొంతకాలం తల్లిదండ్రులను బాగా చూశాడు. ఆ తరువాత

వారిద్దరినీ ఒక వరండాలో వుంచి ఒక తట్ట (పళ్లెము) పెట్టి, ఆ తట్టలో ఏదో యింత తిండి పెట్టటం ప్రారంభించాడు. ఇంకా కొంతకాలం గడిచేటప్పటికి, వారిని వరండాలో కూడా వుండనీయక, పెరట్లో ఒక పాక వేసి అక్కడ వుండమన్నాడు. ప్రొద్దున్న వండిన ఆహారాన్ని సాయంత్రం, సాయంత్రం వండిన ఆహారాన్ని ప్రొద్దున్న వారికి పెడుతూ వచ్చాడు.

కొంతకాలానికి అతనికి ఒక కొడుకు పుట్టాడు. ముసలివారికి మనుమడు కలిగాడు. ఈ మనుమడు ఎప్పుడూ తాత అవ్వల దగ్గర ఉండేవాడు. తాత అవ్వలకు తన తండ్రి చేసే అన్యాయాన్ని చూసి బాధపడేవాడు. కొంత పెరిగిన తరువాత ఒకరోజు తన తండ్రికి గుణపాఠం నేర్పాలని అనుకున్నాడు.

ఒకరోజు తాత, అవ్వ అన్నం తినే తట్టలను మనుమడు తీసి దాచాడు. ఆ పిల్లవాని తండ్రి తన తల్లిదండ్రులకు అన్నం పెట్టడానికి పాతతట్టలకోసం వెదికాడు. ఎక్కడా కనిపించలేదు. పనివాళ్లనందరినీ పిలిచి, “వీళ్ళ తట్టలెక్కడికి పోయాయి?” అని గద్దించాడు. ఎవ్వరూ జవాబు చెప్పలేదు. అప్పుడా పిల్లవాడు వచ్చి, “ఎవరో కాదు నాన్నా! నేను వాటిని తీసి దాచాను. తాత వయసు

వచ్చేటప్పటికి నీకు ఆ తట్టలు ఉపయోగపడతాయి కదా” అన్నాడు. ఈ మాటలు విని అతను సిగ్గుపడి తన తప్పును తెలుసుకున్నాడు.

ఆధునిక సమాజంలో మన అందరికీ తెలుసు - వృద్ధులైన తల్లిదండ్రులను వృద్ధాశ్రమాలకు తరలించే ప్రబుద్ధుల నెందరినో చూస్తున్నాము. ఈవిధమైన వాతావరణంలో పెరిగే పిల్లల మూలంగా భవిష్యత్తులో ఎటువంటి పరిణామాలను ఎదుర్కొనవలసివస్తుందో గ్రహించి జాగ్రత్త వహించాలని భగవాన్ వాస్తవాలను ఎఱుకపరుస్తున్నారు.

(సశేషం)

పంచమాతలు

పంచమాతలు భారతీయులకు ఆరాధనీయులు. వేదమాత, గోమాత, భూమాత, దేశమాత, దేహమాత - ఈ పంచమాతల సంరక్షణవలన విశ్వకల్యాణం చేకూరుతుంది. సుఖశాంతులు నెలకొంటాయి. వేదమాత మానవులకు ప్రవృత్తి, నివృత్తి మార్గములను వివరిస్తుంది. శ్రేయోమార్గమును నిర్దేశిస్తుంది. గోమాత పవిత్ర, పరిశుద్ధ క్షీరము నందించి దేహ, మనో బలములను చేకూరుస్తుంది. పాడిపంటలకు మూలాధారం గోమాత. భూమాత నివసించుటకు నీడనిచ్చి, అన్నవస్త్రాదుల నిచ్చి, ధనధాన్యములను సమకూర్చుతుంది. భూమాతను రక్షించుకుంటే కరవు కాటకములనే బాధలుండవు. దేశమాత మహోన్నతమైన సంస్కృతి వారసత్వమును అందిస్తుంది. సత్యం, ధర్మం, త్యాగం, సహనం, ఆత్మాభిమానం వంటి ఆదర్శాలను తరతరములకు అందిస్తుంది. దేహమాత జన్మకారిణి. శిశువు దేహ, మనో, బుద్ధి ప్రకాశమునకు దోహదకారిణి తల్లి. ఆమె అందించే అన్నపానీయాదులేకాక, ఉగ్గుపాలతో త్రాగించే నైతిక, ధార్మిక, ఆత్మప్రబోధలకు సాటి ఏదీ లేదు. దేహమాత దీవెనలకు పాత్రుడు కానివాడు జగన్మాత కృపకు పాత్రుడు కాలేదు. దేహమాత తక్కిన మాతల విశిష్టతను పిల్లలకు వివరించి, వారిని సంరక్షించుకునే ఆదర్శపౌరులుగా తీర్చిదిద్దాలి.

(మూలం: “భగవాన్ శ్రీ సత్సహాయ స్త్రీధర్మ ప్రబోధం”)

ఆధ్యాత్మిక జీవనము - స్వామి దీవెనలు

❖ పి.ఎస్.ఎ.ఎస్. శ్రీనివాసన్ చెట్టియార్ ❖

మా తండ్రిగారు స్వర్గీయ సుబ్రహ్మణ్య చెట్టియార్ గారు తమ 22 సంవత్సరాల ప్రాయం నుండి స్వామివారిని అత్యంత భక్తి ప్రపత్తులతో ఆరాధిస్తూ వచ్చారు. ఆయనకు 60 సం॥ల వయస్సు నిండిన తరువాత షష్టిపూర్తి కార్యక్రమాన్ని తమ సన్నిధిలో స్వయంగా జరిపిస్తామని స్వామివారు అనుగ్రహ వరదానం చేశారు.

షష్టిపూర్తికి ఒక నెల రోజుల ముందే మా తల్లిదండ్రులు ప్రశాంతినిలయం చేరుకున్నారు. కానీ స్వామివారు వాళ్ళను 28 రోజులపాటు చూడనే లేదు. తమ ప్రార్థనను ఆశ్రమ కార్యనిర్వాహకులైన కుటుంబరావుగారిద్వారా, తరువాత కస్తూరిగారిద్వారా స్వామివారికి విన్నవించటానికి మా తండ్రిగారు చేసిన ప్రయత్నాలుకూడా ఫలించలేదు. కావాలంటే ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళిపోవచ్చునని వాళ్ళద్వారా మా తండ్రిగారికి కబురు పంపారు స్వామివారు. అందుకు గల కారణం తెలియక మా తండ్రిగారు చాలా వేదనకు గురియై, సందిగ్ధంలో పడిపోయారు. ఏది ఏమైనా తన షష్టిపూర్తిని ప్రశాంతినిలయంలోనే జరుపుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నారు.

షష్టిపూర్తికి ఒకరోజు ముందు నేను నా కుటుంబంతో సహా పుట్టపర్తికి చేరుకున్నాను. అనూహ్యంగా అదేరోజున స్వామి మా తల్లిదండ్రులను ఇంటర్వ్యూకి పిలిచి వారిపై తమ అవ్యాజమైన కరుణను కురిపించారు. వారికి పట్టుపంచె, పట్టుచీర ప్రసాదించి, మరుసటిరోజు షష్టిపూర్తి కార్యక్రమాన్ని తాము స్వయంగా దగ్గరుండి జరిపిస్తామని హామీ ఇచ్చారు. 1970 సెప్టెంబరు 23నాడు ఉదయం 9.45 నుండి 11 గంటలవరకు స్వామివారు ఎంతో దయతో మా తండ్రిగారి షష్టిపూర్తి వేడుకను ఘనంగా జరిపించారు. ఆ సందర్భమును పురస్కరించుకొని ఆనాడు భగవాన్ అనుగ్రహించిన దివ్యసందేశం మా అందరి హృదయాలలో చిరస్థాయిగా నిలిచిపోయింది:

“ప్రేమస్వరూపులారా!

షష్టిపూర్తిని జరుపుకోవటంలో ఒక పరమార్థం ఉంది. ప్రాపంచిక వ్యవహారాలన్నీ శాశ్వతమని, అవి సుఖ శాంతులను ఇస్తాయని మానవుడు భావిస్తుంటాడు. అది ఒక ‘మాయ’ అని, ఏదో ఒకనాడు వాటన్నింటినీ ఇక్కడే వదలివేయాల్సివస్తుందని గ్రహించలేదు. మనము చూసే విషయాలు, వస్తువులు అన్నీ నిరంతరం మార్పు చెందుతూ ఉంటాయి. ఈ మమకారపు మాయలో జీవించినంతవరకు మానవుడు తన శరీరమును, ఇంద్రియాలను తగినరీతిగా ఉపయోగించుకోలేకపోతుంటాడు. ఏది తెలిస్తే సర్వము తెలియబడుతుందో దానిని తెలుసుకోవటానికే ఈ శరీరము ఇవ్వబడిందనే సత్యాన్ని గుర్తించలేకపోతుంటాడు. కనీసం ఈ అరవయ్యవ సంవత్సరమునుండైనా ‘నేను’ అనేదానిపై అవగాహన పెంచుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ, ఆవిధంగా మమకార బంధాలకు దూరం కావాలి.

ప్రాపంచిక వ్యవహారాలను నియంత్రించే పగ్గాలను దృఢంగా మీ చేతిలోనే ఉంచుకొని, “మేము అన్ని బంధాలను, మమకారాలను త్యజించాము” అని చెప్పుకుంటే ఏమి ప్రయోజనం?! ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి అవరోధంగా నిలిచే అరిషడ్వర్గాలను త్యజించడమే సాధనా మార్గంలో మీరు వేయవలసిన తొలి అడుగు. ముఖ్యంగా సత్వరజస్తమో గుణములను అవగాహన చేసుకొని, ఈ త్రిగుణాలకు అతీతంగా ఉన్న ఆత్మతత్వాన్నిగురించి విచారణ చేయవలసి ఉంటుంది. ఈవిధమైన అంతర్భ్రష్టిని కలిగించడమే ఈ పరీక్షలయొక్క ముఖ్య ఉద్దేశ్యం.

మనసును పరిపక్వం గావించేందుకే పరీక్షలు

గడచిన నెలలో మీరు స్వామి పిలుపుకోసం ఎంతగానో పరితపించారు. స్వామి దృష్టిని ఆకర్షించాలని ఎన్నో విధాలుగా ప్రయత్నించారు. స్వామి ఈ షష్టిపూర్తి కార్యక్రమాన్ని జరిపించకపోవచ్చునని కూడా భావించారు. చిట్టచివరకు అంతా స్వామి నిర్ణయానికే వదలిపెట్టారు. స్వామి ఏది చేసినా మన మంచికే అన్న శరణాగతి భావంతో స్వీకరించటానికి సిద్ధపడ్డారు. ఈవిధమైన మానసిక పరిణతిని పెంచేందుకే పరీక్షలు వస్తుంటాయి. అయితే, ఇన్ని రోజులూ స్వామియందు మీ విశ్వాసం ఏమాత్రం సడలలేదు. అందుచేతనే ఇప్పుడు మీరు ఇంత ఆనందాన్ని అందుకోగలుగుతున్నారు.

వంట చేయాలంటే మూడు ఇటుకలు అవసరం. వాటిని సత్వరజస్తమోగుణాలతో పోల్చవచ్చును. శరీరమనే పాత్ర ఆ మూడు ఇటుకలపై ఉంచబడుతుంది. మనస్సే పాత్రలో ఉన్న నీరు. అందులో పోసే బియ్యమే మనయొక్క ఆలోచనలు. తరువాత జ్ఞానమనే అగ్నిని వెలిగించినప్పుడు ఆ వేడి మొదట ‘పాత్ర’ అంతా విస్తరించి, తరువాత ‘నీటి’లో ప్రవేశించి ‘బియ్యాన్ని’ ఉడికిస్తుంది. బియ్యం మెల్లగా ఉడికి మెత్తబడినట్లుగా మన ఆలోచనలు కూడా క్రమంగా పరిణతి పొంది మెత్తబడాలి. బియ్యం మనం ఆశించినంత మెత్తగా అయ్యేంతవరకు అగ్నిని ఉంచాల్సి ఉంటుంది. అదేవిధంగా ఆలోచనలు మెత్తబడేంతవరకు పరీక్షలనే వేడిని తట్టుకోవలసి ఉంటుంది. కానీ ఈనాడు ఇక్కడికి వచ్చేవారందరూ తమ కోరికలు వెన్నెంటనే

సఫలం కావాలని ఆశిస్తున్నారు. అదెలా సాధ్యం?! ప్రతి పాల చుక్కలో వెన్న ఉన్నప్పటికీ పాలను పెరుగు చేసి, చిలికినప్పుడే ఆ వెన్నను బయటకు తీయగలం. రెండు రాళ్ళ మధ్య తీవ్రమైన రాపిడి పుట్టించడంవల్లనే నిప్పు అవిర్భవిస్తుంది. అదేవిధంగా మనస్సు పరిపక్వం చెందాలంటే ఈ పరీక్షలను సహనంతో ఎదుర్కోవాలి.

అమూల్యమైన జీవిత పాఠాలు

ఒక వ్యక్తి ఒక గోతరిని త్రవ్వకుంటూ వెళ్తుంటే, బయటకు తీయబడిన మట్టి ప్రక్కన ఒక పెద్ద గుట్టవలె తయారవుతుంది. గుంత మట్టే గుట్ట మట్టి. కానీ జనులు గుంతను మాత్రమే చూస్తారు, ప్రక్కనే ఉన్న గుట్టను గమనించరు. అదేవిధంగా మానవుడు కేవలం కష్టాన్ని చూసి క్రుంగిపోతాడుకానీ, దానిని అనుసరించి వచ్చే సుఖాన్ని గమనించలేదు. మన కాలికి ఒక ముల్లు గుచ్చుకుంటే, దానిని తీయటానికి మరొక ముల్లును ఉపయోగిస్తాము. ఆ తర్వాత రెండు ముళ్ళను బయట పడేస్తాము. ఒక వజ్రాన్ని కోయటానికి మరొక వజ్రం అవసరమవుతుంది. అదేవిధంగా ప్రతి ఒక్కరూ కర్మ ద్వారానే కర్మను తప్పించుకోగలరు.

కంటిలో నలుసు పడిందంటే అది బయటపడేంత వరకు మనకు బాధ తప్పదు. చెప్పులో చిన్నరాయి పడినా, చెవిలో దోమ దూరినా పరిస్థితి అంతే! అదేవిధంగా, మనస్సులో భగవంతునిపట్ల ఒక చిన్న సందేహం తలెత్తితే, అది ఎంతో అశాంతికి గురి చేస్తుంది. కావున, మనస్సుకు చికాకు కలిగించే సందేహాలను దూరంగా నెట్టాలి.

నీరున్నంతవరకే చెఱువులో కప్పలుంటాయి. లౌకికమైన బంధుమిత్రులుకూడా చెఱువులోని కప్పలవంటివారే! స్వామి ఒక్కరే నిజమైన మిత్రులు. కాబట్టి, నిరంతరం మీరు పరమాత్మ పాదాలను ఆశ్రయించి ఉండాలి. ముఖ్యంగా కష్ట సమయాల్లో ‘నారు పెట్టినవాడు తప్పక నీరు పోయు న’నే నిశ్చలమైన విశ్వాసంతో మీరు నిశ్చింతగా ఉండాలి.

మనం తీసుకున్న ఆహారాన్ని తిరిగి వినర్జించకపోతే అనారోగ్యానికి గురి అవుతాము. లోనికి తీసుకున్న శ్వాసను

షష్టివార్షి నాడు భగవానుల దివ్యాశీస్సులు అందుకొంటున్న శ్రీసుబ్రహ్మణ్య చెట్టియార్ పుణ్యదంపతులు

బయటికి పంపకపోతే ప్రాణాలను కోల్పోతాము. మన శరీరంలో నిరంతరం రక్తప్రసరణ జరుగుతూ ఉండాలి. 'బ్లడ్లు' మాదిరిగానే దుడ్డు (ధనము) కూడా ప్రవహిస్తూ ఉండాలి. మానవునికి త్యాగమనేది అత్యంత ఆవశ్యకమైన లక్షణం. త్యాగంవల్లనే క్షేమం కలుగుతుంది.

ధర్మము అనగా ఏమిటి? మనకున్నదాంట్లో ఏదో కొంత దానం చేయటం కాదు. విద్యార్థి ధర్మము, పురుష ధర్మము, స్త్రీ ధర్మము ఇలా అనేక రకాలుగా ఉంటుంది. ఉదాహరణకు, విద్యార్థి ధర్మమేమిటి? చక్కగా విద్య నభ్యసించాలి. తల్లిదండ్రులపట్ల వినయ విధేయతలతో మెలగాలి. డబ్బును దుర్వినియోగం చేయకుండా ఉండాలి. విద్యార్థి సద్గుణవంతుడుగా ఎదగాలంటే తల్లిదండ్రులు కూడా వారి పాత్రను సక్రమంగా నిర్వహించాలి. పిల్లవానికి 10 అణాల ఖర్చులున్నప్పుడు అతనికి 9 అణాలు ఇస్తే, ఆ లోటును ఎలా భర్తీ చేసుకోవాలో నేర్చుకుంటాడు. ఆ సమయంలో 15 అణాలు ఇస్తే, మిగిలిన ఆ ఐదు అణాలను వాడు దుబారా ఖర్చులు చేయవచ్చును. ఇలా అవసరానికి మించి డబ్బు ఇవ్వటం వలన పిల్లలు పెడమార్గం పడతారు.

50 సం॥లు దాటిన తరువాత ప్రతి ఒక్కరూ వానప్రస్థ ధర్మాన్ని పాటించాలి. దానివలన 60 సం॥ల వయస్సు వచ్చే సమయానికి మనశ్శాంతిని పొందగలరు. ఈ ఉద్దేశ్యంతోనే 60వ పుట్టినరోజుని 'శాంతి కల్యాణ మహోత్సవం' అని

పిలుస్తారు. వానప్రస్థం అంటే ఇల్లూ వాకిలీ పిల్లలూ అందరినీ వదలి అడవికి వెళ్ళనవసరం లేదు. ప్రాపంచిక వ్యవహారాలలో ఉంటూ కూడా వాటిపట్ల మమకారాన్ని క్రమంగా తగ్గించుకుంటూ ప్రవర్తించటం చాలా ముఖ్యం. 60 యేళ్ళు దాటగానే బాధ్యతలన్నింటినీ పిల్లలకు అప్పగించి, మనసును పరమాత్మవైపు స్థిరపరచుకోవాలి. పిల్లలకు సరియైన మార్గం చూపుతూ, నిరంతర భగవన్నామ స్మరణతో కాలం గడపాలి.

పేదవారికి ఆహారం అందించినప్పుడు వారిలో ఉన్న నారాయణునికి సేవ చేస్తున్నామనే భావన కలిగియుండాలి. వారిలో ఉన్న పరమాత్మ నీలో కూడా ఉన్నాడు. కాబట్టి, ఎవరికి సేవ చేసినా నీకు నీవు చేసుకున్నట్లే! తీర్థయాత్రలు, పుణ్యనదుల్లో స్నానమాచరించటం వంటి సత్కర్మలు అనేకం ఉన్నాయి. ఐతే, ఆకలితో అలమటించే పదిమందికి ఆహారం అందించినప్పుడు కలిగే ఆ తృప్తి వేరే ఉంటుంది. మనిషి మిలియన్ల దాలర్లు ఖర్చు పెట్టి చంద్రుడి మీద పాదం మోపవచ్చు. కానీ పేదలకొరకు డబ్బు వెచ్చించటం మరింత ప్రయోజనకరం. అప్పుడే సంపాదించిన ధనానికి సార్థకత చేకూరుతుంది. ఇక్కడ భూమిమీద ఉన్న మట్టినే మళ్ళీ చంద్రుడినుంచి తెచ్చుకుంటున్నాం. భూమిమీద ఉన్నట్లుగానే చంద్రునిమీద అదే మట్టి, కొండలు, గోతులు ఉన్నాయి. ఐతే, అదే చంద్రుణ్ణి పౌర్ణమినాడు భూమిమీద నుండి చూస్తే ఎంత అందంగా ఉంటుంది! చంద్రుణ్ణి మన హృదయాకాశంలోనే చూడగలగటం అత్యంత ప్రధానమైన విషయం. ప్రాచీన భారతీయులు ఇందులో నిష్ణాతులు.”

ఈ ప్రకారం ఆనాడు భగవాన్ తమ దివ్య సందేశంలో ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి సంబంధించిన పలు అంశాలను వివరించి భక్తులకు దిశానిర్దేశం చేశారు. అలకించినది మనది కాదు, ఆచరించినదే మనది అంటారు భగవాన్. కాబట్టి, వారి ప్రబోధామృతాన్ని ఆచరణాత్మకం గావించి జన్మను సార్థకం గావించుకుందాం.

(ఇంగ్లీషు 'సనాతన సారథి' 2021 జనవరి సంచికలో ప్రచురితమైన వ్యాసానికి సంక్షిప్త స్వచ్ఛానుసరణ)

తెలుగుసేత: డా॥ వై. శివరామప్రసాద్

విదేశీ భక్తుల దివ్యానుభవాలు:

ప్రేమదర్శనం

❖ జాన్ మూర్ (యు.ఎస్.ఏ.) ❖

నేను స్వామివారి అనుగ్రహ, ఆశీస్సులతో వారి తత్వంలోకి అడుగుపెట్టిన తొలిరోజులలో, అంటే 1975 జనవరిలో వారు నాకు తొలి ఇంటర్వ్యూ అనుగ్రహించారు. నన్ను ప్రత్యేకంగా లోపలి గదిలోకి తీసుకుని వెళ్ళి ఒక గొప్ప ప్రబోధ చేశారు. ఈ ప్రబోధ, అందరికీ ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనం కలిగిస్తుంది కాబట్టి భక్త పాఠకులతో పంచుకుంటున్నాను.

“జాన్! గుర్తుంచుకో,
నీవు కాంతిలో ఉన్నావు.
ఆ కాంతి నీలో ఉంది.

నీవే ఆ కాంతివి, గుర్తుంచుకో” అన్నారు స్వామి. వారు మనందరి నుండి ఆశించేది ఈ తత్వసార అవగాహన, ఆచరణలని నాకు స్పష్టంగా అర్థమయింది.

శ్రీ సత్యసాయి సంస్థలోకి అడుగుపెట్టిన ప్రతీ వ్యక్తి ‘యునిటీ ఈజ్ డివినిటీ’ (ఏకత్వమే దివ్యత్వం) అనే ప్రబోధామృత వాక్యం వింటూ ఉంటారు. అయితే స్వామి

బోధించే ‘ఏకత్వం’ ఏమిటన్నది మనం సరిగ్గా అర్థం చేసుకోవాలి. ఎందుకంటే మనలో చాలామంది ఈ ఏకత్వమును, సంస్థలో అడుగుపెట్టిన వివిధ మతాల, జాతుల, స్వభావాలు కలిగిన వ్యక్తుల మధ్య ఐక్యతగా భావిస్తారు, కానీ స్వామివారు చేసిన ప్రబోధనుబట్టి ఏకత్వము అంటే కేవలం లౌకిక స్థాయిలోనిది కాదని నేను గ్రహించాను. ఆత్మస్వరూపంగా అందరిలోనూ నిండి నిబిడికృతమై ఉన్న దివ్యత్వపు ఎరుకను పొంది, ఆ దివ్యత్వంతో అనుసంధానమై, దానిలోనే లీనం కావాలి. ఇటువంటి ఏకత్వాన్నే స్వామి మనకు ప్రబోధిస్తూ వచ్చారు.

ప్రేమయే ప్రణవము, ప్రేమయే ఆత్మ

భగవాన్ బాబావారి తత్వామృతాన్ని గురించి యోచిస్తున్నప్పుడు నాకు మెరుపులా రెండు అంశాలు గుర్తుకు

వస్తున్నాయి, అవి ఒకటి ‘మానస భజరే గురుచరణం’ అనే భజన, రెండవది స్వామివారి ‘మంగళహారతి’ పాట. ఈ రెండింటిలో చాలా స్పష్టంగా ప్రణవం గురించిన ప్రస్తావన ఉంది. ‘ఓంకారం భవ’ అని భజనలో ఉంటే, హారతిలో ‘ఓంకారరూప’ అని అంటున్నాము. వీనిద్వారా స్వామి తాము ప్రణవస్వరూపులమన్న విషయాన్ని మనకు పునః పునః స్ఫురణకు తెస్తున్నారు. స్వామి నిరంతరం మనకు చేసిన బోధ - “నేను ఈ భౌతిక దేహమును కాను, దేహిని. మీ హృదయాంతరాళాల్లో మూర్తీభవించిన ప్రేమయే నేను”. ఆ ప్రేమయే ప్రణవము. ప్రేమయే ఆత్మవైతన్యము. దానితో అనుసంధానం కాగలగడమే ఏకత్వము అని మన ఎరుకలో ఉండాలి. ఆ ఏకత్వము కొరకు అంకితభావంతో సాధన చేయాలి.

నేను స్వామివారి సన్నిధికి వచ్చిన తొలిరోజులలో స్వామివారు తరచూ తమ దివ్యోపన్యాసంలో ఒక పద్యం చదివి తమ దివ్యత్వాన్ని ప్రకటిస్తూ ఉండేవారు.

“ఏను దైవంబు తద్భిన్న మేమి కాను
ఆ యఖండ పరబ్రహ్మమవుదు నేను
వ్యథయు క్షేణము నన్ను స్పృశింపబోవు
సచ్చిదానందుడ భిన్న మేను కాను
నిత్యతృప్తుడ భీతి నన్ చేరబోదు
ఉల్లమా! పల్కు ఓం తత్ సత్ యటంచు”

ఆ పద్యసారాంశం “నేను దైవమును. అద్వితీయ వికాత్మను. వ్యథ, క్షేణము, భయము, వీటన్నింటికీ నేను అతీతుడను. నేను సచ్చిదానందస్వరూపుడను”. స్వామి ఎంతో గంభీరంగా ఉద్ఘాటించిన ఈ విషయం ఎంతటి మహత్తరమైనదో ఒక్కసారి ఆలోచించండి. ఇలాంటి సందర్భాలలోనే స్వామి, “నేనే కాదు, మీరుకూడా దైవమే. కానీ, ఆ సంగతి మీరు గుర్తించలేకపోతున్నారు” అన్నారు.

అయితే, స్వామివారి బోధవల్ల ప్రభావితమైన నేను కూడా ‘నేను దైవాన్ని’ అనుకోవడం ప్రారంభిస్తే, మనః ప్రభావంచేత, ‘నేను’ అంటే జాన్ అనే పేరుగల ఈ భౌతిక దేహమని భావిస్తే పొరపాటే! స్వామి చెప్పిన వాక్యంలోని ‘నేను’ అనే భావన మన దేహాన్ని కాక, మనలోని ఆత్మవైతన్యాన్ని సూచిస్తోంది. అందువల్ల స్వామి పదేపదే ‘నీవుకూడా దైవానివే’ అని చెప్పినప్పుడు, ‘నేను ఈ దేహం కాదు, ఆత్మస్వరూపుడను’ అనే యధార్థమైన అనుభూతిని మనం పొందగలగాలి. ఆ అనుభూతివల్ల మనకూ స్వామికీ మధ్యనున్న భిన్నత్వం సమసిపోయి, ఏకత్వం ఏర్పడుతుంది. భక్తుల హృదయాలలో ఈ ఏకత్వభావనను అనుభూతిగా పరిణమింపజేయటానికే స్వామి తరచూ ఈ విషయాన్ని తమ దివ్యప్రవచనాలలో ప్రకటిస్తూ వచ్చారు.

ప్రేమగురించి బోధించకు, నువ్వు ప్రేమవి కా!

భగవంతుడు శ్రీ సత్యసాయి నామరూపధారియై ఈ భూమి మీద నడయాడటమే కాక, “ప్రేమే దైవం, దైవమే ప్రేమ. నేను ప్రేమరూపంలో ప్రతీ హృదయంలోను ఉన్నాను” అని మనతో చెప్పడం జరిగింది. ఈ ఎరుక లేకపోవడంచేత మనం ఆ దైవంకోసం భౌతికప్రపంచంలో అన్వేషిస్తున్నాము. ఒకసారి భగవాన్ బాబావారు నాకు ప్రేమనుగురించి హృదయానికి హత్తుకునేలా ఒక మహత్తరమైన బోధ చేస్తూ ఇలా అన్నారు:

“జాన్! నువ్వు ప్రేమగా మారనిదే నీకు ప్రేమగురించి అర్థం కాదు, కాబట్టి నువ్వు ముందుగా ప్రేమవి కా. ప్రేమను గురించి ఎవరికీ బోధించడానికి పూనుకోకు. నువ్వు కేవలం ప్రేమగా ఉండు, అప్పుడే నీ సమక్షంలో ఉన్నవారికి ఆ ప్రేమతత్వం అనుభూతిలోకి వస్తుంది”.

అంటే, మన మనసు, మాట, చేతలు ప్రేమను ప్రతిఫలించేవిధంగా ఉండాలన్నమాట. ఈ సందర్భంలో నాకు ఒక కథ గుర్తుకు వస్తోంది.

దైవంతో చేసుకున్న ఒప్పందం

ఊరూరా తిరుగుతూ ఒక సన్యాసి, కొంతమంది శిష్యులతో సహా ఒక గ్రామానికి చేరుకున్నాడు. అయితే ఆ గ్రామస్తులకు ఈ సన్యాసి బోధలు ఏమాత్రం రుచించక, వారు అతనిని వెంటనే గ్రామం విడిచిపెట్టి వెళ్ళి పొమ్మన్నారు. చేసేది లేక ఆ సన్యాసి తన శిష్యులతోసహా దగ్గరలోని అడవిలోకి ప్రవేశించి ఒక చెట్టు క్రింద కూర్చున్నాడు. ఆ సమయంలో అతడు దైవాన్ని ఇలా ప్రార్థించాడు, “ఓ దైవమా! నీవు ఎంతటి దయామయుడవు! మాకు ఎప్పుడు ఏది అవసరమో, దానిని సమయానికి అందిస్తున్నావు”. ఈ ప్రార్థన విన్న శిష్యులు ఆశ్చర్యపోయి, “గురువుగారూ! మనమంతా ఈ చలిలో ఆకలితో అలమటిస్తూ, చుట్టూ క్రూరమృగాలు సంచరిస్తూ ఉండే అడవిలో ఇలాంటి ప్రతికూల పరిస్థితుల్లో ఉండవలసివచ్చిన ఈ తరుణంలో భగవంతుడు మనకు కావలసినది ఇస్తున్నాడని ఎలా అనగలరు?” అని అడిగారు. అప్పుడా సన్యాసి శిష్యులతో, “నాయనలారా! ఔను, భగవంతుడు ఎప్పుడూ మనకేది అవసరమో దానినే అనుగ్రహిస్తూ ఉంటాడు. భగవంతుని దృష్టిలో ఈ రోజున మనకు చలి, అలసట, ఆకలి, ప్రజలనుండి వ్యతిరేకత, క్రూరమృగాల భయం ఇవన్నీ మన ఆధ్యాత్మిక పురోగతి కొరకు చాలా అవసరమన్నమాట. అందుకే దైవం వీటిని ఈనాడు మనకు అనుగ్రహించాడు” అన్నాడు. దైవప్రేమను, దైవానుగ్రహాన్ని మనం ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో ఈ కథ చక్కగా బోధిస్తోంది.

ఈ భూమ్మీదకు రావటానికి పూర్వమే మనమంతా దైవంతో ఈమేరకు ఒక ఒప్పందం చేసుకున్నాము. అయితే మనకు గతస్మృతులు లేకపోవడంవల్ల ఆ ఒప్పందాన్ని గురించి మరచిపోయాము. ‘ఓ దైవమా! నేను ఈ భూమ్మీద నా ప్రయాణం ముగించిన తరువాత తిరిగి వచ్చి, నీలోనే ఐక్యం కావాలి’ అన్నదే మనమంతా దైవంతో చేసుకున్న ఆ ఒప్పందం. అందువల్ల మన జీవితాలలో జరిగే సంఘటనలను ఆ దైవమే ఎలా క్రమబద్ధం చేస్తాడంటే, ‘ఏది జరిగినా మన మంచికే’ అని వాటిని స్వాగతించుకోవడం ఆధ్యాత్మికంగా పురోగతి సాధించి చివరకు ఆ దైవంలోనే ఐక్యం కావడానికి వీలవుతుంది. అందుచేత మన ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఏదైనా జరిగినప్పుడు, “నా ఇష్టాన్నిబట్టి కాక, నా అవసరాన్ని గుర్తించి దైవమే నాకు ఈ ప్రతికూల పరిస్థితులను అనుగ్రహిస్తున్నాడు. నా ప్రయాణం ముగించి నేను తిరిగి ఆ పూర్ణత్వాన్ని చేరుకోవటానికే ఇదంతా జరుగుతోంది” అనే ఎరుకను మనం దృఢం చేసుకోవాలి.

ఒక్కొక్కసారి మనము ఏదైనా నిర్ణయం తీసుకోవలసివచ్చినప్పుడు, ‘ఇది సరియైనదా, అది సరియైనదా?’ అనే సందిగ్ధంలో పడిపోవచ్చు, అలాంటప్పుడు మనమేం చేయాలి? ‘ఓ దైవమా! నేను తీసుకోబోయే నిర్ణయం నా ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి ఎంతవరకు తోడ్పడుతుందో నాకు తెలియటం లేదు. మనసు క్షణానికొకలాగ ‘ఇది మంచిది, అది మంచిది’ అని చెబుతూ సందిగ్ధతను మరింతగా పెంచుతోంది. ఈ స్థితిలో నీవే దారి చూపాలి’ అని ప్రార్థించాలి. ఆ దైవనిర్దేశిత మార్గం మనకు తెలియాలంటే మనం మరింత ఓర్పును, క్షమను, ప్రేమను కలిగి ఉండాలి.

మనస్సును అదుపులో పెట్టే మార్గం

మనమంతా బాగా గుర్తుంచుకుని, ఆచరణలో పెట్టవలసిన ఒక ముఖ్యమైన విషయాన్ని భగవాన్ బాబావారు ఒక కథ రూపంలో చెప్పారు. పూర్వం సజ్జనుడైన ఒక రాజు ఉండేవాడు. అతనికి తన ప్రజలకు ఎన్నో సదుపాయాలు కలిగించి చక్కగా పరిపాలించాలనే ప్రగాఢమైన కోరిక ఉండేది. ప్రజాసేవ చేయటంకోసం తనకు చాలామంది సేవకులు కావాలని అతడు ఒకసారి

భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించాడు. భగవంతుడు ప్రత్యక్షమై తాను ఒక సేవకుణ్ణి ఇస్తానని, అతడు ఏ పని ఇచ్చినా అత్యంత త్వరితగతిన పూర్తి చేస్తాడని, కాకపోతే ఒక పని పూర్తి అయిన వెంటనే అతనికి మరొక పని చెప్పకపోతే, రాజునే మ్రింగివేస్తాడని హెచ్చరించాడు. రాజు చాలా సంతోషించి భగవంతుడిచ్చిన సేవకునితో తన రాజ్యానికి తిరిగి వచ్చాడు. అయితే రాజు ఊహించినదానికంటే వేగంగా ఆ సేవకుడు అప్పగించిన పనులన్నీ చక్కబెట్టేస్తున్నాడు. చివరకు ఇక ఆ సేవకునికి పురమాయిద్దామంటే ఏ పనీ లేని రోజు రానే వచ్చింది. అప్పుడు రాజుకు భగవంతుని హెచ్చరిక గుర్తుకు వచ్చింది. అతడు నిస్సహాయంగా మళ్ళీ భగవంతుడినే త్రోవచూపమని వేడుకున్నాడు. దయామయుడైన దైవం ప్రత్యక్షమై, ఆ సేవకునిచేత ఒక ఎత్తైన గోడ కట్టించి, గోడ పూర్తయిన తరువాత నిరంతరం గోడ ఎక్కడం, దిగడం అనే పని చేయించమని రాజుకు సలహా ఇచ్చాడు. ఏదైనా క్రొత్త పని ఇచ్చేంతవరకు సేవకుడు గోడ ఎక్కడం, దిగడం చేస్తూ ఉండాలి. ఇచ్చిన పని పూర్తయినాకా మరొక పని అప్పగించేంతవరకు తిరిగి గోడ ఎక్కడం, దిగడం చేస్తూనే ఉండాలి. ఈ కథ చెప్పి స్వామి ఇలా అన్నారు, “ఈ కథ వింటున్న మీలోని ప్రతి ఒక్కరూ రాజే. కథలోని సేవకుడే మీ మనసు. కథలోని గోడ - నామస్మరణ. మీ దైనందిన జీవితంలో ఏ పనీ లేని సమయంలో మనస్సు మీకు ఇబ్బంది కలిగించకుండా ఉండటానికి నామస్మరణమనే పని ఆ ‘సేవకుని’కి అప్పగించండి. అదే మిమ్మల్ని సురక్షితంగా ఉంచుతుంది”.

పాదనమస్కారం కావాలా?

ప్రతి భక్తుడూ తెలుసుకోవలసిన ఒక గొప్ప విషయం స్వామి నాకు ఎంతో హృద్యంగా బోధించారు. 1990వ దశకంలో ఒకనాడు నేను స్వామివారి దర్శనానికై కూర్చుని ఉండగా స్వామి నావద్దకు వచ్చారు. నేను ఎప్పటిలాగే, “స్వామీ! నేను పాదనమస్కారం చేసుకోవచ్చునా?” అని అడిగాను. స్వామివారు నావైపు గంభీరంగా చూస్తూ “వద్దు” అన్నారు. నేను క్షణకాలం విస్తుబోయాను. నా మనసులోకి అనేకమైన ఆలోచనలు వచ్చి, నేను చాలా బాధకు గురి కాక ముందే స్వామి నాతో -

“నాయనా! నీ హృదయంలోకి తొంగి చూడు. అక్కడ స్వామిని దర్శించు. అక్కడ స్వామి అంగీని, స్వామి అందమైన వదనాన్ని, స్వామి పాదాలను చిత్రించుకో. అక్కడే నీవు స్వామికి పాదనమస్కారం చేసుకో. ఈ విషయం బాగా గుర్తుంచుకో - భౌతికంగా నీవు చేసుకునే పాదనమస్కారానికి, హృదయాంతర్గతంగా చేసే పాదనమస్కారానికి ఏమీ తేడా ఉండదు. రెండూ సమానమే”.

ఇలా చేయమని స్వామివారే స్వయంగా చెప్పారు కాబట్టి, ఈ పని స్వామివారి భక్తులందరూ చేయవచ్చును. ఈనాటికి కూడా స్వామివారికి పాదనమస్కారం చేయాలని నాకనిపించినప్పుడల్లా నేను స్వామివారు చెప్పినట్లే చేస్తూ ఉంటాను.

స్వామివారు ఎప్పటికీ మనతోనే ఉన్నారు. వారు స్వీయసంకల్పంతో తమ భౌతిక దేహాన్ని విడిచిపెట్టిన తరువాత కూడా నేను ఎన్నో పర్యాయాలు ప్రశాంతి నిలయానికి వెళ్ళాను. కాబట్టి, నేను ఖచ్చితంగా మీకు ఒక మాట చెప్పగలను, అదేమిటంటే ప్రతి రోజూ దర్శన సమయంలో స్వామి అక్కడకు వస్తూనే ఉంటారు. అయితే మీరు అక్కడ స్వామివారి కాషాయ అంగీకోసం అన్వేషిస్తే అది స్వామి అనుగ్రహంవల్ల మీకు కనిపించవచ్చు, లేదా కనిపించకపోవచ్చు. కానీ మీరు స్వామివారి ప్రేమను అన్వేషిస్తే, స్వామివారి మాటల్లోనే చెప్పాలంటే, ‘మీ కంటివెంట ప్రేమాశ్రువులు ధారగా వర్షిస్తాయి’.

ఒకసారి స్వామి నన్ను ఇంటర్వ్యూకు పిలిచినప్పుడు, అక్కడున్న భక్తబృందంలో ఒకామె ధారాపాతంగా కన్నీళ్ళు కారుస్తోంది. ఆపుకుందామని ఎంత ప్రయత్నించినా ఆమెకు కన్నీరు ఆగటం లేదు. దాంతో కన్నీరు కారుస్తూనే, “సారీ స్వామీ, సారీ స్వామీ” (క్షమించండి స్వామీ, క్షమించండి స్వామీ) అనసాగింది. అప్పుడు స్వామి “ఎందుకమ్మా, సారీ అంటున్నావు?” అని ప్రశ్నించారు. “కన్నీళ్ళు ఆగటం లేదు స్వామీ” అన్నది. అప్పుడు స్వామి ఆమెతో, “చూడమ్మా! అవి కన్నీళ్ళు కావు, ప్రేమాశ్రువులు. వాటిని ప్రపంచానికి చూపించు, తప్పులేదు” అన్నారు.

మనలో చాలామంది కన్నీళ్ళను దాచుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తారు, అయితే దైవస్మరణవల్ల కానీ, దైవదర్శనం వల్ల కానీ వచ్చేవి కన్నీళ్ళు కావు, అవి ప్రేమాశ్రువులు మాత్రమే. వాటిని సిగ్గుతో దాచుకోవలసిన పనిలేదు. వాటిని ప్రపంచానికి దర్శింపజేసినప్పుడే ప్రేమవైశిష్ట్యం కొందరికైనా అవగతమవుతుంది.

అనిర్వచనీయం ఆ ఆనందం!

స్వామివారు మనలో సత్యత్వాన్ని, సహజత్వాన్ని అభిలషిస్తారు తప్ప, లోపల అశాంతిని, క్రోధాన్ని నింపుకొని ముఖానికి చిరునవ్వు పులుముకుంటే అది స్వామికి ఏమాత్రం నచ్చదు. పుట్టపర్తి వెళ్ళిన తొలి సంవత్సరాలలో ఒకసారి నేను పోస్టాఫీసుకు వెళ్ళి ఇక్కడ అమెరికాలో మా ఇంటికి ఫోన్ చేసి కొంత డబ్బు తెప్పించుకుందామనుకున్నాను. అయితే ఆ రోజున నాకు అమెరికా లైన్ దొరకకపోవడంవల్ల ఫోన్ చేయలేక పోయాను. దానితో నాలో విసుగు, కోపం తారస్థాయికి చేరుకున్నాయి. అయితే అప్పటికే దర్శన సమయం దగ్గరవడంచేత నేను పరుగున మందిరానికి వచ్చి లైనులో కూర్చున్నాను. ‘స్వామీ! ఈ పూట దయచేసి నావైపు చూడకండి. కోపంవల్ల నా ముఖం చాలా అసహ్యంగా ఉంది’ అంటూ మనసులో ప్రార్థించసాగాను.

స్వామివారు తమ దర్శనభాగ్యం ప్రసాదించటానికి వచ్చినప్పుడు నావైపు చూడలేదుగాని, నాకు ఒక మహత్తరమైన అనుభూతిని ప్రసాదించారు. ఎవరో నా భుజాలపట్టి, నాలో నుండి కొన్ని టన్నుల బరువును పైకి తీస్తున్నట్లుగా అనిపించింది. పైకి ఎత్తబడుతున్న ఆ బరువు నా తలలో నుండి బైటకు పోగానే, నా శరీరం దూదిపింజలా తేలికై గాలిలో తేలుతున్నట్లు అనిపించింది. ఏదో మధురమైన అమృతంవంటి ద్రవపదార్థం శరీరమంతా వ్యాపిస్తున్న అనుభూతి కలిగింది. అప్పుడు నేను పొందిన ఆనందానికి సరియైన పేరు పెట్టగలగడం నాకు సాధ్యం కాదు. ఆ సమయంలో నా కన్నుల వెంట ప్రేమాశ్రువులు ధారగా వర్షించసాగాయి. ఈ దివ్యానందానుభూతి అనుగ్రహించినది స్వామివారేనని నాకు తెలుసు.

‘భక్త సఖా భగవాన్!’

“భగవంతుడే మీ నిజమైన మిత్రుడు” అని స్వామివారు పలు సందర్భాలలో ఉద్ఘోషించారు. కాబట్టి, ఆ దైవంతో స్నేహంగా ఉండాం. స్వామిని మనం శ్రీకృష్ణునిగా భావిస్తే మనలో వారి యెడల స్నేహభావం ఉద్బొంగిపోవాలి. ఆ స్థితిలో మనదంటూ ఏమీ ఉండకూడదు. మనలోని తప్పులైనా ఒప్పులైనా, అన్నింటినీ స్వామి పాదాల చెంత సమర్పించుకోవాలి. అప్పుడే ఆ దైవం మనల్ని తన సఖునిగా స్వీకరిస్తాడు. ఒకనాడు నేను ఇవే ఆలోచనలతో దర్శనానికి కూర్చున్నాను. ఆరోజున నా హృదయం ఆనందంతో పరవళ్ళు త్రొక్కుతోంది. నేను మనసులోనే, “స్వామీ! కృష్ణార్జునుల మధ్య ఎటువంటి స్నేహభావం ఉండేదో, అలాంటి భావం ఈనాడు మీపట్ల నాకు కలుగుతోంది. నా హృదయం ఆనందంతో పొంగి పొరలిపోతోంది. మీరు దయతో నా ఈ ఆనందాన్ని స్వీకరించండి” అంటూ ప్రార్థించసాగాను. దర్శనమిస్తున్న స్వామి నావైపు చూసి అనంత విశ్వంలోని సౌందర్యమంతా చిందేలా చిరునవ్వులు చిందిస్తూ నా ఎదురుగా వచ్చి నిలుచున్నారు. ఎంత సమీపంగా నిలుచున్నారంటే, వారి నిలుపుటంగీ నా ముఖాన్ని స్పృశిస్తోంది. వారి పాదాలు నేను కూర్చున్న దిండు క్రిందకు జరిగి నన్ను తాకుతున్నాయి. నా ఇరుప్రక్కల ఉన్నవారితోను, వెనుకనున్నవారితోను సంభాషిస్తూ చాలాసేపు అలాగే నిలుచున్నారు. నేను కోరుకున్న దైవస్నేహాస్పదత ఆ క్షణాలలో ఎంతో దివ్యంగా నాకు ప్రాప్తించింది.

స్వామి మన చేయి ఎన్నటికీ విడువరు

మనం ఈ అనంత విశ్వంలో చాలా అదృష్టవంతులం. ఈ భూమ్మీద సుమారు ఎనిమిది వందలకోట్ల ప్రజలు నివసిస్తున్నారు. అయితే ఇన్ని కోట్లమందిలో ఎంతమంది పుట్టపర్తి వెళ్ళి ఉంటారు? అలా వెళ్ళినవాళ్ళల్లో మీరూ, నేనూ ఉన్నాం. మనమంతా స్వామివారిచేత ఎన్నుకొనబడినవాళ్ళమే. దేనికోసం? వారి దివ్యనామాన్ని స్మరించడానికి, వారి దివ్యసందేశాన్ని వినడానికి, వారి దివ్యప్రేమను పంచుకోవడానికి. ఇది మాత్రం మనం మరచిపోకూడదు. స్వామివారి దర్శనభాగ్యాన్ని పొందిన

మనమంతా జీవితంలో ప్రతీ క్షణాన్ని ఒక ఉత్సవంలా జరుపుకోవాలి. ఈరోజు భోజనం లభించలేదా? వ్యతిరేకత ఎదురైందా? అవమానం కలిగిందా? ఏది జరిగినా, మన ఆధ్యాత్మిక పురోగతికొరకు, మన అవసరాన్ని ధృష్టిలో ఉంచుకొని స్వామివారే మనకు ఆ స్థితిని కల్పించారనే దృఢమైన విశ్వాసాన్ని, క్షమను పెంచుకోవలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది. నిరంతరం ఒక్క విషయాన్ని స్ఫురణలో ఉంచుకోవాలి, స్వామి ఒక్క భౌతిక దేహానికి మాత్రమే పరిమితమైనవారు కాదు. స్వామి విశ్వవిరాట్టురూపులనే సత్యాన్ని హృదయంలో సుస్థిరం చేసుకోవాలి.

స్వామివారిని దైవంగా అంగీకరించి, వారి తత్వంలో ముందడుగు వేయడమంటే అది అంత సరళమైన విషయం కాదు. ఒకసారి మనం స్వామివారికి మన సమ్మతిని తెలియజేస్తే, మనల్ని మనం వారికి సమర్పించుకుంటే ఇక ఇతరులందరివలె ఉండాలనుకునే హక్కును మనం కోల్పోతాము. అప్పుడు మనం పొందే దివ్యానుభూతులు మనల్ని పవిత్రులుగా తీర్చిదిద్దడమే కాదు, మన ప్రస్తుత స్థితి మన యధార్థస్థితి కాదన్న ఎరుకను మనకు కలిగిస్తాయి. మన గతంయొక్క ప్రభావం మనపైనుండి పూర్తిగా తొలగిపోయేవిధంగా స్వామి మనకు సవాళ్ళ నిస్తారు. మనం స్వామిని అంగీకరించి, వారికి మన దేహాన్ని, ఆలోచనలను, క్రియలను అప్పగించినప్పుడు స్వామి మన చేయి ఎన్నటికీ విడిచిపెట్టరు.

ఈనాటి ప్రపంచంలో మన ఎదురుగా రెండే రెండు మార్గాలున్నాయి. ‘నేను, నాది, నావారు’ - ఇది ప్రేయోమార్గం. ‘అందరినీ ప్రేమించు, అందరినీ సేవించు’ - ఇది శ్రేయోమార్గం. మన విచక్షణను ఉపయోగించి ఇప్పుడు దేనిని ఎన్నుకోవాలో నిర్ణయించుకుందాం. ఇతరులను విమర్శించటం మానుకుందాం. మానవులుగా మనకు ఇష్టాయిష్టాలుండవచ్చు, కానీ ఆధ్యాత్మిక పురోగతి కావాలంటే ఇతరులను అంచనా వేయడం చేయకూడదు. మానవుల స్థాయిలో హెచ్చుతగ్గులు సహజం కావచ్చు, కానీ దైవదృష్టిలో అంతా సమానులేనన్న సత్యాన్ని గుర్తిద్దాం. స్వామే ప్రేమ, ప్రేమయే స్వామి అన్న ఎరుకతో మన ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణం కొనసాగిద్దాం.

తెలుగునేత: డా॥ వజ్రల సత్యకమలాకర్

సాయి విద్యార్థి దివ్యస్మృతులు:

సత్సంగత్వం

❖ బి.వి.ఎస్. సాగర్ ❖

“బృందావన మది అందరిదీ, గోవిందుడు అందరివాడేలే” అని బృందావనంలో, స్వామి సన్నిధిలో అత్యంత శ్రావ్యంగా, భక్తిగా పాడుతున్న గాయకుని చూసి, “అంటే అర్థమేమి?” అని ప్రశ్నించారు స్వామి.

ఆయన ఆశ్చర్యపోయి, “అంటే, బృందావనం అందరికీ చెందినది. అలాగే స్వామి (గోవిందుడు) అందరికీ చెందినవారు, స్వామీ” అని విన్నవించారు.

దానికి స్వామి నవ్వుతూ, “బృందావనం అందరిదీ ఎట్లా అవుతుంది! అట్లయితే దానికి పవిత్రత ఎక్కడుంది!” అని చెప్పతూ, “ఎవరి ‘మది’ అయితే బృందావనం అవుతుందో అటువంటివారందరికీ ఈ గోవిందుడు చెందుతాడు, చిక్కుతాడు. అంతేకాని, మలినములతో కూడిన మదిలోకి గోవిందుని రాక సాధ్యమేనా?” అని ప్రశ్నించారు.

బృందావనంలో భగవానుని సన్నిధిలో గడిపిన అనుక్షణం విద్యార్థులకు నిరంతర తపస్సులాంటిదే. స్వామి సన్నిధిలో ప్రతి క్షణమూ ఎంత మధురమో అంతటి పవిత్రత అనుభవంలోకి వచ్చేది.

అదే సంభాషణను కొనసాగిస్తూ స్వామి, “మీరు ఒకచోట కూర్చోవాలి అనుకున్నప్పుడు, ఆ చోటు శుభ్రంగా ఉందా? చుట్టుప్రక్కల శుభ్రంగా ఉందా? అని చూసి కూర్చుంటారు కదా! మరి అటువంటప్పుడు సాక్షాత్ దైవాన్నే కూర్చోబెట్టవలసి వస్తే ఇంకెంత శుచి, శుభ్రత అవసరం ఉంటుందో ఆలోచించండి. కాబట్టి, ‘ప్యూరిటీ ఆఫ్ థాట్, వర్డ్ అండ్ డీడ్’ (త్రికరణశుద్ధి) పెంపొందించుకోవాలనుకుంటే ముందు మనఃప్రక్షాళన అవసరం.

“విద్యార్థులు ముఖ్యంగా గమనించాల్సింది, స్వామి ఎవరితోనో మాట్లాడారు, ఎవరికో ఏదో ఇచ్చారు, నాకు ఇవ్వలేదు అనే ఈర్ష్య, అసూయా భావాలను నిర్మూలం చేసుకోండి. అటువంటి చుప్పనాతి శూర్పణఖలకు ముక్కు చెవులు కోయడమే తగిన శిక్ష! స్వామి ఎప్పుడు ఎవరికి ఏమీ చేయాలో అదే చేస్తారు. ఈ స్వామి మీ ఊహలకు అందరు. అది ముఖ్యంగా తెలుసుకోండి.

“మదిని బృందావనం చేసుకోవాలి. అలా చేసుకున్న గోప, గోపికలకు స్వామి చిక్క తప్పలేదు. భౌతికంగా వారిని విడిచి దూరం వెళ్ళినా, వాళ్ళ మనస్సుల్లో స్థిరంగా నిలిచిపోయారు. అట్లే వాళ్ళకూడా స్వామి హృదయంలో తమకంటూ ఒక ప్రత్యేక స్థానాన్ని పొందగలిగారు.

“భగవంతుని పొందాలంటే నిర్మలత్వం ఒక్కటే మార్గం. నిరంతరం భగవంతుని నామస్మరణమే ఒక తపస్సులా మీరు సాధన చేయాలి. దానికితోడు సత్సంగంలో కాలం గడపాలి. తద్వారా మీరు భగవంతునికొరకు సిద్ధం చేసే హృదయమనే ‘సింహాసనంతోపాటు పరిసర ప్రదేశం కూడా శుద్ధి అవుతుంది.

“భక్తి ఒక ‘మ్యాగ్నెట్’ (అయస్కాంతం) లాంటిది. అటువంటి భక్తిభావాన్ని లౌకిక వాసనలనే మలినాలతో కప్పబడకుండా పవిత్రంగా ఉంచినప్పుడు అది పరమ పవిత్రమైన భగవత్తత్వాన్ని సులభంగా ఆకర్షిస్తుంది. అదే ఆత్మనివేదనం... అదే మోక్షం.

“అదేరీతిగనే మీరు స్వామిని పొందాలంటే, ‘నేను, నాది’ అనే అహంకార మమకారాలను మీనుండి దూరం చేసుకోవాలి. అప్పుడే మీ ‘ఇండివిజువల్ సెల్ఫ్’ (జీవాత్మ) ఈ ‘యునివర్సల్ సెల్ఫ్’ (పరమాత్మ)లో లీనం అవుతుంది. దేహాభిమానమును దూరం చేసుకోవడానికి సాధన చేయండి. ‘యునివర్సల్ లవ్’ (విశ్వజనీన ప్రేమ) అలవరచుకోండి. మీలోని దేహాభిమానమే మీ దుఃఖానికి, స్వార్థపరత్వానికి కారణం. అదే మీకునూ, స్వామికీ మధ్య పెద్ద అడ్డుగోడ. ప్రయత్నలోపం లేకుండా మీ సాధన మీరు చేసిన రోజున స్వామి తప్పక మిమ్ము అక్కూన జేర్చుకుంటారు. స్వామి సన్నిధి మీకు పెన్నిధి. అది గుర్తెరిగిన రోజున మీరు లౌకిక విషయాలకై వెంపర్లాడరు. కానీ మీరు ‘సీ - సా’ ఆడుతూ ఉంటారు. అంటే, ఒక క్షణంలో ‘అంతా నీవే స్వామీ’ అంటారు. మరొక క్షణంలో దానికి పూర్తి విరుద్ధంగా వ్యవహరిస్తారు. ఇది శరణాగతి ఎట్లా అవుతుంది?

“స్వామి మిమ్మల్ని, ‘ఇది చెయ్యి, అది చెయ్యి’ అని శాసించరు. కారణం? అందరికీ సరిసమానమైన బుద్ధిని, విజ్ఞతను, అంతఃకరణను ఇచ్చారు. దానిని ఎవరు ఎలా వాడాలో అది వారి విజ్ఞతకే వదిలేస్తారు. “బుద్ధిః కర్మానుసారిణీ” అన్నట్లు, వారివారి కర్మఫలాలను బట్టి

ఎవరి బుద్ధి వారిని నిర్దేశిస్తుంది. అందువల్లనే ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్కవిధంగా ప్రవర్తిస్తుంటారు. అయితే, వీటన్నింటినీ మించినది ఒకటి ఉన్నది. అదే దైవబలం. దానిని పొందటానికి అందరూ అర్హులే. భగవంతుని కరుణకై ప్రార్థిస్తూ, నిరంతరం వారిపై మనస్సు నిలిపినవారికి దైవకృప తప్పక కలుగుతుంది. దానికి చిత్తశుద్ధి, వాక్కుశుద్ధి, ఆచరణ శుద్ధి, భగవంతునిపై అచంచల విశ్వాసంతోపాటు సదాలోచన, సచ్చింతన, సత్రప్తవర్తన ఎంతైనా అవసరం. ఇవన్నీ కార్యరూపం దాల్చాలంటే, సత్సంగంలో మీరు కాలం గడపాలి.

“టెల్ మి యువర్ కంపెనీ, ఐ షల్ టెల్ యు వాట్ యు ఆర్ (నీ స్నేహితులెవరో చెప్పు, నీవెలాంటివాడవో చెప్తాను). ‘సింపుల్ లివింగ్, హై థింకింగ్’, ఇదే మీ నిత్య సాధనగా ఉండాలి. విషయవాసనలను తగ్గించుకుంటే మనస్సు పవిత్ర భావాలవైపు మళ్ళుతుంది. దీనివలన చిత్తశుద్ధి కలుగుతుంది. అలాగే అనవసరపు ప్రసంగాలకు తావివ్వకుండా ఉండడంవలన, మితంగా మాట్లాడడం వలన మన మాటకు విలువ పెరిగి, వాక్కుశుద్ధి ఏర్పడుతుంది. ఇవన్నీ ఒక్క సత్సంగంద్వారానే అభివృద్ధి అవుతాయి. నిరంతర సాధనకి సత్సంగం ఎంతో దోహదం చేస్తుంది. అందువల్లనే,

**సత్సంగత్వే నిస్సంగత్వం నిస్సంగత్వే నిర్మోహత్వం
నిర్మోహత్వే నిశ్చల తత్త్వం నిశ్చల తత్త్వే జీవన్ముక్తిః**

అటువంటి నిశ్చల తత్త్వానికి దోహదం చేసే సాధనతో మీ జీవితాలను ధన్యం చేసుకోవాలి” అని ఉద్ఘోషించారు. ❖

నీళ్ళతో నింపిన కుండను కొలనులో ఉంచినట్లయితే నీరు ఇగిరిపోదు. భోగుల నడుమ ఉన్నప్పుడు యోగుల శక్తులు హరించిపోయే ప్రమాదముంది. ఆధ్యాత్మిక వీరుల సరసన ఉన్నప్పుడు మీరు దుష్ట శక్తులతో సాహసంగా పోరాడి విజయం పొందటానికి ఎక్కువ అవకాశం కలుగుతుంది. పొగరెక్కిన గుఱ్ఱమునకు వేసిన కళ్ళెముతో, వెల్లువలో ఉన్న నదీ ప్రవాహానికి అడ్డము వేసిన ఆనకట్టతో సత్సంగమును పోల్చవచ్చును.

- బాబా

అవతార వైభవంలో అద్భుత ప్రదేశాలు:

9. వైభవ శోభల వెంకటగిరి

(గత సంచిక తరువాయి)

పి.వి. చలం

భగవాన్ బాబావారు వెంకటగిరి సంస్థానంవారికి, కవిత్రయంగా ప్రసిద్ధులైన దూపాటి, రామశర్మ, దీపాల వారలకు ప్రసాదించిన అనేక దివ్యానుభూతుల్ని గత నాలుగు సంచికలలో ప్రస్తావించుకొని మురిసిపోయాం. స్వామివారు తమ వేదోద్ధరణ కార్యక్రమానికి వెంకటగిరిని వేదికగా చేసుకున్న వైనాన్నికూడా స్మరించుకున్నాం.

ఈ అద్భుత సంఘటనలకు మకుటాయమానమైన పరమాద్భుత సంఘటనల సమాహారాన్ని ఈ సంచికలో ప్రస్తావించుకుందాం.

సర్వశక్తిసమన్వితులైన అవతారమూర్తికి అసాధ్యమన్నది లేదన్న ఎరుక ఉన్నా వారు నెరిపే ప్రతి చర్య మనలను మంత్రముగ్ధుల్ని చేస్తూ ఉంటుంది. “వీరి సాన్నిధ్యం ఎన్ని జన్మల పుణ్యఫలమో” అని ఉప్పొంగిపోతుంటాం. రండి! అటువంటి మేను పులకింపజేసే దివ్య సంఘటనలను తనివితీర ఆస్వాదిద్దాం.

దివ్యదర్శనాలు

వెంకటగిరి రాజాగారైన శ్రీ వెలుగోటి సర్వజ్ఞ కుమార కృష్ణ యాచేంద్రగారు క్రమశిక్షణకు మారుపేరు. ఆధ్యాత్మిక విషయాలలో మరింత నిబద్ధతను పాటించేవారు. జప ధ్యానాల విషయంలో ఎక్కడ ఉన్నా, ఎటువంటి పరిస్థితిలో ఉన్నా సమయపాలన పాటించితిరవలసిందే! ఆ నిబద్ధతే రాజాగారిని భగవాన్ బాబావారి అనుగ్రహానికి పాత్రులను చేసిందని అందరూ ఆదర్శంగా చెప్పుకునేవారు.

1950 సెప్టెంబరు 7వ తేదీన భగవాన్ బాబావారు వెంకటగిరిలో విడిది చేసి ఉన్నారు. ఆరోజు పరమ పవిత్రమైన గురువారం కూడా కావటంతో వెంకటగిరి రాజసౌధం ప్రాంగణంలో భజన ఏర్పాటు చేశారు. భజన

సాక్షాత్తు భగవంతుని సమక్షంలో జరుగుతూ ఉండటంవల్ల అందరూ భక్తి శ్రద్ధలతో పాల్గొంటున్నారు. ఆ ఉత్సాహాన్ని ద్విగుణీకృతం చేస్తూ బాబావారు భజన పాట వేగానికి అనుగుణంగా తాళం వేస్తూ ప్రోత్సహిస్తూ ఉండటంతో భజన ఆనంద పారవశ్యంలో ఓలలాడిస్తూ ఉచ్చస్థాయిలో జరుగుతోంది.

ఇంతలో రాజాగారి పూజాసమయం కావటంతో బాబావారి అనుమతితో పూజామందిరానికి వెళ్ళారు. భజన కొనసాగుతూనే ఉన్నది. మరికొంత సమయం తరువాత బాబావారుకూడా లేచి రాజాగారి పూజామందిరానికి వెళ్ళారు. ధ్యానమగు్తులైన రాజాగారు కళ్ళు తెరువగా ఎదురుగా నిలబడిన బాబావారు శ్రీరామచంద్రమూర్తిగా దర్శనం ప్రసాదించారు. అనూహ్యమైన ఆ దివ్య దర్శనానికి దిగ్రాహికి లోనైన రాజాగారు ఇది కలా? నిజమా? అన్నట్లు తేరిపార చూశారు. యథార్థత సుస్పష్టమైంది. సర్వాలంకారశోభితమైన శ్రీరామచంద్రుని దివ్యమంగళ స్వరూపాన్ని చూసి పరవశించారు. తాను పన్నెండు సంవత్సరాల వయస్సు నుండి నిబద్ధతతో సలుపుతున్న జపధ్యానాదులు ఈ దివ్యదర్శన భాగ్యంకోసమే కదా, అనుకుంటూ సృష్టికర్తా, పురాణపురుషులు అయిన భగవాన్ బాబావారి అనుగ్రహ వర్షానికి రాజాగారు పులకించారు. భక్తుల అకుంఠిత సాధనకు భగవంతుడు ప్రతిఫలం అందించకుండా ఉండడు కదా!

ఈ అద్భుత ఘట్టాన్ని స్మరించుకుంటుంటే, బాబావారు 1947 మే 25న తమ అన్యగారైన శేషమరాజాగారికి వ్రాసిన దివ్యలేఖలో, తమ అవతారతత్వాన్ని ప్రస్ఫుటం చేస్తూ ప్రస్తావించిన పద్యంలోని -

వెంకటగిరి రాజాగారి షష్టిపూర్తి సందర్భమున
భగవానుల దివ్యచరణ సన్నిధిలో
రాజాగారి కుటుంబం (1960)

స్వామి దివ్యసమక్షంలో కుమార రాజాగారి షష్టిపూర్తి
కార్యక్రమం. శ్రీమతి లక్ష్మీవెంకాయమ్మగారితో
ముచ్చటిస్తున్న భగవాన్ (1985)

‘నియమ నిష్ఠలతోడ నను గొల్చువారిని
కాపాడుచుండుటే ఘనత నాకు’

అన్న వాక్యాలకు దర్పణం పడుతున్నది కదా, రాజాగారికి భగవాన్ బాబావారు ప్రసాదించిన శ్రీరామ దర్శనం అనిపిస్తున్నది.

బాహ్యానికి ఈ వరం ఈ జన్మలో సలిపిన సాధనా ఫలంగా అనిపించినా కాస్త నిశితంగా పరిశీలిస్తే, ఇది రాజాగారి జన్మజన్మల తపఃఫలంగా చెప్పుకోవచ్చు. బాబావారు రాజాగారిని చేరదీసి అనుగ్రహాన్ని ప్రసాదించటానికి తామే సంకల్పించుకున్న విషయాన్ని బాబావారిద్వారానే వెల్లడయిన ఒక సంఘటన ప్రస్ఫుటం చేస్తుంది.

1985 జనవరిలో మద్రాసులోని వెంకటగిరి సంస్థానం వారి మద్రాసు హౌస్‌లో రాజాగారి పెద్ద కుమారుడైన కుమార రాజాగారి షష్టిపూర్తి వేడుకల సందర్భంగా ఆయనను ఆశీర్వదించడానికి భగవాన్ బాబావారు విచ్చేశారు. ఆ సందర్భంగా రాజాగారి సోదరి శ్రీమతి లక్ష్మీ వెంకాయమ్మగారు బాబావారితో, “స్వామీ! మా పుట్టింటి వారయిన వెలుగోటి రాజవంశీయులకు తమరు ఎన్నో దివ్యానుభూతుల్ని ప్రసాదించారు. నా అదృష్టం ఏమిటంటే తాము ముందుగా మద్రాసులోని మా ఇంటికి రావటం” అన్నారు అత్యంత భక్తిశ్రద్ధలతో. అప్పుడు బాబావారు, “లేదు, లేదు, నేను ముందు మీ అన్న సర్వజ్ఞ కుమార కృష్ణ

యాచేంద్ర నివసించే మద్రాసు హౌస్‌కు వెళ్ళాను. కానీ మీ అన్న సరిగా స్పందించలేదు” అన్నారు.

“సరిగా స్పందించకపోవటమేమిటి స్వామీ?” అన్నారు ఆశ్చర్యంగా లక్ష్మీ వెంకాయమ్మగారు.

అప్పుడు భగవాన్ బాబావారు, “నాకు తెలియని అద్రుసులేముంటాయి చెప్పు! అయినా వెంకటగిరి రాజాకు దర్శనం ప్రసాదించే ఉద్దేశ్యంతో మద్రాసు హౌస్ ముందు కారు ఆపించాను. అప్పుడు పై అంతస్తులో బాల్కనీలో కూర్చున్న రాజా నా కారు చూసి, “ఎవరో వచ్చారు. విషయమేమిటో కనుక్కొని రమ్మ”ని పి.ఎ.ని పంపాడు. అతనితో, “నేను భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబాను. రాజా సోదరి లక్ష్మీ వెంకాయమ్మ అద్రుసు కావాలి” అన్నాను. పి.ఎ. వెళ్ళి రాజాకి ఆ విషయం చెప్పగా రాజా కనీసం నా కారు వంక తొంగయినా చూడకుండా నీ ఇల్లు చూపించమని పి.ఎ.ని పంపాడు. ఆ పి.ఎ. అదృష్టం, నా కారులో ప్రయాణించి నీ ఇల్లు చూపించాడు. అయినా నా భక్తుడిని నేను వదలుతానా?! పిచ్చుక కాలికి దారం వేసి లాగినట్లు బెంగళూరులోని సాకమ్మ ఇంటికి లాగాను”, అని అందరూ హర్షధ్వానాలు చేస్తూ ఉండగా ప్రకటించారు.

భగవంతుడు భక్తునికి దర్శనం ప్రసాదించాలని సంకల్పించుకోవడం, ఆ భక్తుడిని చేరదీసి తన అవతార వైభవంలో ప్రముఖ పాత్రధారిని చేయటం భక్తుడి జన్మజన్మల సాధనా పుణ్యఫలమే కదా!

నాగరత్నమ్మగారి తపస్సు ఫలించిన వేళ

ఇప్పుడు మనం అనేక నాటకీయ పరిణామాల మధ్య భగవాన్ బాబావారి సమక్షానికి చేరుకున్న బెంగళూరు నాగరత్నమ్మగారి గురించి ప్రస్తావించుకుందాం. ఆమె పొందిన దివ్యానుభూతుల్ని చెప్పుకునే ముందు ఆమెకు సంబంధించిన కొన్ని జీవిత విశేషాలను తెలుసుకోవాలి.

ఆధ్యాత్మికపరంగా ఆలోచిస్తే, భగవంతుడు మనకు ప్రసాదించిన మానవజన్మను సద్వినియోగపరచుకుంటూ ఎంత అర్థవంతమైన జీవితాన్ని గడిపాం, మన ఉన్నతికి ప్రత్యక్షంగా పరోక్షంగా తోడ్పడినవారిపట్ల ఎంత కృతజ్ఞతా భావంతో మెలిగాం, ఈ జీవితాన్ని భగవత్ సన్నిధికి చేర్చే నావగా మలచుకుంటూ ఎంత ఆదర్శవంతమైన సాధన సలిపాం అన్నది ఎంతో ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకుంటుంది.

అటువంటి సల్లక్షణాలన్నింటినీ పుణికిపుచ్చుకున్న ఆదర్శ జీవి బెంగళూరు నాగరత్నమ్మగారు. ఆమె స్వామి సన్నిధికి రాకముందు జరిగిన ప్రధాన ఘట్టాలను క్లుప్తంగా చెప్పుకోవాలి.

1878లో మైసూరు పట్టణానికి సమీపంలోని నంజనగూడలో జన్మించిన నాగరత్నమ్మగారు చిన్నతనం నుంచి నాట్యంపట్ల, సంగీతంపట్ల మక్కువ చూపించడం గమనించిన తల్లి పుట్టు లక్ష్మిగారు స్వతహాగా తాను నాట్యకళాకారిణి కావటంచేత ఆమెకు నాట్యంలో శిక్షణ ఇస్తూ, సంగీతంలో విద్వాంసులవద్ద శిక్షణ ఇప్పించారు. ఏకసంధాగ్రాహి అయిన నాగరత్నమ్మగారు అసతి కాలంలోనే గురువులను మించిన శిష్యురాలిగా వినుతి కెక్కారు. ఆమె ప్రజ్ఞాపాటవాలకు మెచ్చి మైసూరు మహారాజా జయచామ రాజేంద్ర వడయార్ గారు ఆమెను తమ సంస్థాన ఆస్థాన విద్వాంసురాలిగా నియమించారు.

తదనంతరం ఆమె అప్పట్లో దక్షిణ భారతావనికి సాంస్కృతిక రాజధానిగా విరాజిల్లుతున్న మద్రాసుకి మకాం మార్చి, గొప్ప గాయనీమణిగా వెలుగొందారు. భోగభాగ్యాలు, కీర్తి ప్రతిష్టలు పుష్కలంగా లభిస్తున్న ఆ తరుణంలో ఆమెకో కోరిక కలిగింది. తన కచేరీలలో తాను పాడేది అధిక శాతం త్యాగరాజ కృతులే. తన ఉన్నతికి

కారణం ఆ మహానుభావుడే. కాబట్టి, ఆయన సమాధిని దర్శించుకుని కృతజ్ఞతాభావంతో ప్రణమిల్లాలని ఆమె తిరువాయూర్కి పయనమయ్యారు.

తిరువాయూర్లో ముళ్ళపొదల మధ్య ఎటువంటి ప్రత్యేకత లేకుండా నామమాత్రంగా ఉన్న త్యాగయ్యగారి సమాధిని చూసి ఆమె అమితంగా కలత చెందారు. వేలాది కీర్తనలు రచించి, స్వరపరచి, గానం చేసి లోకానికి అందించి, కర్ణాటక శాస్త్రీయ సంగీతాన్ని అజరామరంగా తరతరాలకు నిలిచేవిధంగానూ, లక్షలాది గాయనీ గాయకులకు, సహకార కళాకారులకు జీవనానికి ఉపాధిగానూ, సంఘంలో సముచిత గౌరవాన్ని ప్రసాదించే విధంగానూ మలచిన కళాతపస్వికి ఇదా మనం అర్పించే నివాళి అని ఆమె ఆవేదన చెంది, అక్కడ సముచిత రీతిలో సమాధి మందిరాన్ని నిర్మించాలని నిర్ణయించారు. సమాధి స్థలాన్ని తంజావూరు రాజులద్వారానూ, రెవెన్యూ అధికారులద్వారానూ తన వశం చేసుకొని, 1921లో పునాది రాయి వేసి, 1925 నాటికి తన సంపదనంతా వెచ్చించి మందిర నిర్మాణం పూర్తి చేయించి, ఆ ప్రక్కనే శ్రీ సీతారాముల గుడి కట్టించారు. అయినా ఆమెకు తృప్తి కలుగలేదు. త్యాగరాజస్వామి సేవలో ప్రతి ఒక్కరూ పాల్గొని తరించేవిధంగా శాశ్వత ప్రాతిపదికన ఒక కార్యక్రమం రూపొందించాలన్న తలంపుతో త్యాగరాజ పుణ్యతిథిగాడు త్యాగరాజ ఆరాధనోత్సవాలను ప్రారంభించారు. పంచరత్న కృతుల వైశిష్ట్యాన్ని గుర్తించి, త్యాగరాజస్వామి ఆరాధన సందర్భంగా వాటిని గానం చేసే సత్సంప్రదాయానికి శ్రీకారం చుట్టిన ఘనత కూడా నాగరత్నమ్మగారిదే.

త్యాగరాజస్వామి ఆరాధనలో పరిపక్వస్థితికి చేరిన నాగరత్నమ్మగారు తన గురువువలె శ్రీరామచంద్రమూర్తి దర్శనభాగ్యంకోసం అనుక్షణం పరితపిస్తూ ఉండేవారు. వారు తన అభీష్టసిద్ధికొరకు చేపట్టిన సాధనామార్గం త్యాగరాజ కృతుల ఆలాపనే. అదే తపస్సుగా స్వీకరించారు.

స్వప్నంలో త్యాగరాజస్వామి దర్శనం

ఆమె తపస్సు ఫలించి, త్యాగరాజస్వామి నాగరత్నమ్మ గారికి స్వప్నంలో దర్శన మిచ్చి, “నువ్వు దర్శించాలని తపిస్తున్న శ్రీరాముడు ప్రస్తుతం వెంకటగిరిలో భగవాన్

శ్రీ సత్యసాయిబాబా నామరూపధారిగా కొలువైయున్నారు. వెంటనే వెళ్ళి దర్శనభాగ్యం పొంది జన్మ ధన్యం చేసుకో” అని ఉద్ఘోషించారు.

నాగరత్నమ్మగారి ఆనందానికి అవధులేవు. అప్పటికే ఆమె వెంకటగిరి సంస్థాన ఆస్థాన గాయకురాలవటం వల్ల వెంటనే రాజాగారికి టెలిగ్రామ్ ద్వారా విషయాన్ని విన్నవించుకోగా, రాజాగారు ఆనందభరితులై ఆమె రాకను స్వాగతిస్తున్నట్లు వర్తమానం పంపడమేగాక ఆమెను తోడ్కొని రావటానికి కారు పంపారు.

నాగరత్నమ్మగారు ఎంతో ఆతురతతో, ఉద్వేగంతో స్వామివారి దివ్యసమక్షానికి విచ్చేసి, స్వామివారిని ఆశ్చర్యానందాలతో ఆపాదమస్తకం తిలకిస్తూ ఉండగా, స్వామివారు శ్రీరామచంద్రమూర్తిగా ఆమెకు దర్శనభాగ్యం ప్రసాదించారు. శ్రీరామ దర్శనంతో ఆమె తన్మయత్వం పరాకాష్ఠకు చేరి, చలనరహితంగా, స్థాణువులా అయిపోయారు. అప్పుడు భగవాన్ బాబావారు వెంకటగిరి రాజాగారితో, “నాగరత్నమ్మ చిరకాల వాంఛ ఈడేరటంతో ఆనందాన్ని తట్టుకోలేక తన్మయావస్థలోకి వెళ్ళింది. ఆమె మామూలు స్థితికి రావటానికి 24 గంటలు పడుతుంది” అన్నారు.

స్వామివారు చెప్పినట్లే ఆమె 24 గంటలు గడచిన తరువాత మామూలు స్థితికి వచ్చారు. అప్పుడు ఆ దివ్య దర్శన భాగ్యాన్ని స్మరించుకుంటూ పులకిత మనస్కురాలై ‘కొలువైయున్నాడే కోదండపాణి’ అన్న త్యాగరాజ కీర్తనను భైరవి రాగంలో అందుకున్నారు. సాక్షాత్ సంగీత స్వరూపుడు, గానలోలుడు అయిన భగవంతుడు ప్రతిస్పందించకుండా ఉండగలడా?! అందునా త్యాగబ్రహ్మ కీర్తనలను పరమాద్భుతంగా పాడే స్వామి, భక్తురాలు ఆర్తితో చేస్తున్న గానానికి తమ దివ్యగాత్రాన్ని జోడించారు. భగవంతుడు, భక్తురాలు కలసి పంచిన ఆ దివ్య

గానామృతంలో ఓలలాడసాగారు శ్రోతలు. ఆ తరువాత ఆమె స్వామివారి దివ్యమంగళ స్వరూపాన్ని చూసి ముగ్ధురాలై, నీలాంబరి రాగంలో

“ఎన్నగ మనసుకు రాని పన్నగశాయి సాగసు

పన్నగ గనుగొనని కన్నులేలే...” అన్న త్యాగరాజ కీర్తనను ఎత్తుకోగా స్వామి తమ దివ్యగళాన్ని జోడించి, భక్తురాలిని మించిన భగవంతుడు, భగవంతుణ్ణి మించిన భక్తురాలు అన్నట్లు పాడసాగారు. ఒకరు దివ్యావతారులు, మరొకరు మహాభక్తురాలు. బిల్వరి రాగంలో, “దొరకునా ఇటువంటి సేవ”, ఆరభి రాగంలో, “సాధించెనే ఓ మనసా”, కైకవళి రాగంలో, “వాచామగోచరమే మనసా” వంటి కీర్తనల ఆలాపన తరువాత సంతుష్టురాలైన నాగరత్నమ్మగారు స్వామివారి దివ్యపాదపద్మాలపై వ్రాలి, “ప్రభూ! తమ దర్శనభాగ్యంతోనూ, తాము అపార కరుణతో ప్రసాదించిన అపూర్వ అపురూప శ్రీరామచంద్ర ప్రభువు దర్శన భాగ్యంతోనూ నా జన్మ ధన్యమైనది. ఇక్కడకు రాబోయే ముందు తమ దివ్య సమక్షాన పాడే మహద్భాగ్యానికై పరితపిస్తూ వచ్చాను. కానీ భక్త వత్సలురైన తాము నా గళంతో తమ గళాన్ని జోడించి కలలోనైనా ఊహించని అద్భుత వరాన్ని ప్రసాదించారు. ఆనందాల్లిలో ఓలలాడించారు. ఇంతటి దివ్యానుభూతిని చవిచూసిన ఈ మనస్సు పరిపక్వమైంది. చిన్న విన్నపం ప్రభూ! త్యాగరాజ కీర్తనలు ఆలపిస్తూ అనాయాసంగా తమ దివ్య పాదపద్మాలలో ఐక్యమయ్యే అదృష్టాన్ని మాత్రం నాకు ప్రసాదించండి” అని ప్రార్థించింది.

భగవంతుని సంకల్పమూ, భక్తురాలి కోరికా ఒక్కటై అనతికాలంలోనే ఆమె త్యాగరాజ కీర్తనలు ఆలపిస్తూ అనాయాసంగా స్వామివారి దివ్యచరణారవిందాలలో లీనమయ్యారు. అహో! ఇదే గదా,

‘మృత్యోర్మా అమృతంగమయ’

(సశేషం)

భగవంతుడు గానప్రియుడు, గానలోలుడు. గానముచేతనే భగవంతునిలో లీనం కావచ్చు. అయితే, కేవలం శ్రుతి లయ రాగములను చూసుకోవటం మాత్రమే కాకుండా హృదయమందు భగవద్భావాన్ని నింపుకొని పాడాలి. భగవద్భావంతో పాడేవాడు ‘సింగర్’, ప్రాకృత భావంతో పాడేవాడు ‘సిన్నర్’.

- బాబా

రూపుదాల్చిన ప్రేమ

❖ ఎస్. లక్ష్మీ మీనన్ ❖

జీవితంలో ఎన్నో సంఘటనలు, ఎన్నో అనుభవాలు చోటుచేసుకుంటూ ఉంటాయి. ఐతే, భగవంతుని ఉనికితో నిండిన, భగవదనుభూతితో నిండిన క్షణాలు మాత్రం చిరస్మరణీయమైనవి. మన మధ్య నడయాడిన ఆ ప్రేమావతారి మనపై తమ అవ్యాజ ప్రేమను, అనుగ్రహాన్ని కురిపించిన క్షణాలను గురించి, ఆ దివ్యానుభూతులను గురించి ఏమని చెప్పాలి! అటువంటి మధుర క్షణాలు సాయి భక్తుల జీవితాలలో ఎన్నో ఉంటాయి. అయినప్పటికీ స్వామివారు తమ విద్యార్థినీ విద్యార్థులకు ప్రసాదించే అనుభవాలు నిజంగా చాలా విశిష్టమైనవి అనే చెప్పాలి.

‘అణోరణీయాన్...’

భగవాన్ బాబావారి విద్యాలయాలలోకి ప్రవేశించగానే, బాహ్యప్రపంచంలోని రణగొణధ్వనులకు అతీతంగా ఒక క్రొత్త ప్రపంచంలోకి, ఒక ప్రశాంతమైన లోకంలోకి అడుగిడుతున్న మధురానుభూతి కలుగుతుంది. మానవాళి పట్ల భగవానుల ప్రగాఢమైన ప్రేమకు ప్రతీకలైన ఈ విద్యాలయాలలో మనం అనేకమైన పాఠాలను నేర్చుకునే అవకాశం లభిస్తుంది. నేను నేర్చుకున్న ముఖ్యమైన పాఠం ఏమిటంటే, ఆధ్యాత్మికత అనేది దైనందిన జీవితానికి భిన్నమైనటువంటిది కాదని. నిజానికి ఈ ప్రపంచమంతా పరమాత్మయందే పరిభ్రమిస్తూ ఉంటుంది. భగవంతుడు మన జీవితంలో ప్రతి క్షణంలోనూ భాగమే. ఆయన లేనిది, ఆయన కానిది ఏదీ లేదు. కఠోపనిషత్తు “అణోరణీయాన్ మహతో మహీయాన్” అని వర్ణించింది. అనగా, భగవంతుడు సూక్ష్మమైనట్టి అణువున సూక్ష్మమగుచు, మేటివస్తువులందున సదా మేటియగుచు అంతటా సర్వసాక్షియై నిలచి ఉన్నాడు.

‘నేను విశ్రాంతి ఎలా తీసుకోగలను?!’

నేను అనంతపురం కాలేజిలో చదువుకుంటున్న రోజుల్లో, అతి చిన్న విషయమునుండి అత్యవసర పరిస్థితి వరకు, అనుక్షణం సాయి భగవానుల ప్రేమపూర్వకమైన రక్షణ అనుభవానికి వస్తూ ఉండేది. సాయిమాత మా అందరి జీవితాలతో పూర్తిగా మమేకమై ఉన్న సంగతి గ్రహించినప్పుడు అది మాకు చాలా ఆహ్లాదకరమైన, ఆశ్చర్యకరమైన విషయంగా అనిపించేది.

ఆ రోజుల్లో సెలవులు ఇచ్చినప్పుడు, ముఖ్యంగా దూర ప్రాంతాలకు అంటే పశ్చిమ బెంగాల్, ఢిల్లీ, తూర్పు ఈశాన్య రాష్ట్రాలకు వెళ్ళవలసిన విద్యార్థినులకు రైళ్ళలో రిజర్వేషన్ దొరకటం కష్టంగా ఉండేది. 80వ దశకంలో దూర ప్రాంతాలకు రైళ్ళు అంత ఎక్కువగా ఉండేవి కావు. రైల్వే టికెట్లను అప్పటికింకా కంప్యూటరీకరణ చేయలేదు. సాధారణంగా మా ప్రయాణం రెండు మూడు రోజులు చేయవలసి ఉండేది. అనంతపురం కాలేజి ఆవరణ నుంచి బెంగళూరు, చెన్నై, కొల్కత్తా, వంటి రద్దీగా హడావిడిగా ఉండే నగరాలకు వెళ్ళటం అంటే అది మాకు ఒక చిన్న ‘కల్చర్ షాక్’లాగా ఉండేది!

కానీ, ప్రయాణం చేసేటప్పుడు మేము అనుక్షణం స్వామి సాన్నిధ్యాన్ని ఖచ్చితంగా అనుభవించేవాళ్ళు. మా ప్రయాణాల్లో చిత్రంగా ఎవరో ఒకరు తారసపడి, మాకు కావలసిన సహాయం చేసి, మేము కృతజ్ఞత చెప్పుకునేలోపు మాయమైపోయేవారు. ఒకానొక సందర్భంలో కొంతమంది భక్తులు, “స్వామీ, ఇప్పుడు స్టూడెంట్స్ అంతా సెలవులకు ఇళ్ళకు వెళుతున్నారు కాబట్టి, మీకు కాస్త విశ్రాంతి దొరుకుతుంది” అన్నారు. అప్పుడు స్వామి, “నేను వారిలో ప్రతి ఒక్కరితోనూ ప్రయాణం చేసి వాళ్ళను సురక్షితంగా ఇళ్ళకు చేర్చవలసి ఉంది. ఇంక నేను విశ్రాంతి ఎలా తీసుకోగలను?” అన్నారు. ఈ మాటలు మా చెవిన పడినప్పుడు అనుభూతితోకూడిన మా విశ్వాసం మరింత దృఢమైంది. స్వామి చేసిన ఆ అద్భుతమైన ప్రకటనకు ఈ క్రింది సంఘటనను ఒక నిదర్శనంగా చెప్పవచ్చును.

పరమోత్కృష్టమైన ప్రేమ లీల

అది 1992వ సంవత్సరం, వసంత ఋతుకాలం. మేము ఇరవై మందిమి కలసి ఒక బృందంగా అనంతపురం నుండి కేరళకు ప్రయాణిస్తున్నాము. కేరళలోని వేరువేరు ప్రాంతాలకు మేము వెళ్ళవలసి ఉండినది. మా దగ్గర ఒక ‘వీణ’తో సహా చాలా సామాను ఉన్నది. ‘రిజర్వ్ టికెట్లు లేవు, అప్పటికప్పుడు కొన్న సాధారణ టికెట్లు మాత్రమే ఉన్నాయి. రైలు వచ్చింది. మేము అందరం మాకు ఎదురుగా ఆగిన కంపార్టుమెంట్ లోకి ఎక్కాము. కానీ, లోపల చోటులేక చాలామందిమి ‘వాష్ రూమ్’ల దగ్గర శరణార్థులలాగా నిలబడిపోయాము. ‘ట్రైయిన్ టికెట్ ఎగ్జామినర్’ (టి.టి.ఇ.) వచ్చినప్పుడు ఆయనతో మాట్లాడి మా సమస్యను పరిష్కరించుకోవచ్చునని అలాగే ఆ కంపార్టుమెంట్ లోనే ఉండిపోయాము. వేరే మార్గం లేనప్పుడు దొరికిన దారిని అనుసరించక తప్పదు కదా! కానీ, లోలోపల అందరం ఈ ప్రయాణం క్షేమంగా జరిగేలా చూడమని స్వామిని ప్రార్థన చేస్తూనే ఉన్నాము.

అనంతపురం నుండి ట్రైను బయల్దేరిన కొంతసేపటికి మాకు ఒక విషయం తెలిసింది - మేము ఎక్కిన ‘కోచ్’ మేము చేరవలసిన స్టేషన్ కంటే కొంత దూరం ముందుగానే రైలునించి విడిపోయి, అర్ధరాత్రి సమయంలో వేరే స్టేషన్

దగ్గర ఆగిపోతుందని. అందువల్ల రైలు ధర్మవరం స్టేషన్ లో ఆగుతూనే మేమంతా దిగిపోయాము. అందరం ఒక మానవహారంలాగా నిలబడి, ఒకరి నుంచి ఒకరం సామాన్లు అందుకుంటూ కాస్త ఖాళీగా ఉన్న మరో ‘కోచ్’ దగ్గరికి చేరవేయసాగాము.

ఆ సమయంలో టికెట్ ఎగ్జామినర్ మాకు ఎదురై మీరంతా ఏమి చేస్తున్నారని అడిగారు. ఆయనకు జవాబు చెప్పటానికి, విషయం వివరించటానికి సమయం లేదు. రైలు ఇంక ఏ క్షణంలోనైనా బయలుదేరటానికి సిద్ధంగా ఉంది. మానుంచి జవాబు రాకపోయేసరికి ఆయన కాస్త అసహనంగా, “మీరంతా శ్రీ సత్యసాయిబాబావారి కాలేజి విద్యార్థినులా?” అని అడిగారు. తక్షణం మేము చేస్తున్న పని ఆపి ఉత్సాహంగా ఆయనవంక చూశాము. “చూడండి అమ్మాయిలూ! అనంతపురం నుండి శ్రీసత్యసాయి కళాశాల విద్యార్థినులు కొందరు వస్తున్నారు, వారికి ధర్మవరం వచ్చేసరికి 21 బెర్తులు రిజర్వ్ చేసి ఉంచమని మా పై అధికారినుండి సందేశం అందింది” అన్నారాయన. నాకు ఆశ్చర్యంతో నోట మాట రాలేదు. “మీరు కనుక ఆ బెర్తులు తీసుకోకపోతే వేరేవారికి కేటాయిస్తాను” అన్నారు మళ్ళీ.

ఇంక మేము క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా మాకోసం కేటాయించిన బెర్తులవద్దకు విజయోత్సాహంతో పరుగులు తీశాము. ఆ పైఅధికారి ఎవరు? ఈ సందేశం వారికి ఎలా అందింది? అని ఆయన్ని అడగాలని అనుకున్నాను. కానీ ఆయన త్వరత్వరగా మా టికెట్లను పరీక్షించి హడావిడిగా వెళ్ళిపోయారు.

అనంతపురంలో మేము తప్పు ‘కోచ్’ ఎక్కి ఉండకపోతే ధర్మవరంలో ఈ ‘టికెట్ ఎగ్జామినర్’ను కలుసుకునే అవకాశం మాకు లభించేది కాదు. భగవంతుడి రక్షణలో మనం ఉన్నప్పుడు పొరపాటునకానీ, లేక విధినిర్ణయం వలనకానీ ఏది జరిగినా అది మనని క్షేమంగా లక్ష్యంవైపుకే నడిపిస్తుందని గ్రహించాను. స్వామిదయవల్ల ఏదో విధంగా మేము ఈ ఇబ్బంది నుండి బయటపడతామన్న నమ్మకంతోనే అనంతపురంలో ట్రైను ఎక్కాము. కానీ, మేము అడుగకుండానే అంత త్వరగా మా సమస్య పరిష్కరింపబడుతుందని ఊహించలేదు. ఆరోజు మాకు

లభించిన అత్యంత సౌకర్యవంతమైన 'బెర్తుల'గురించి ఇప్పటికీ నాకు స్పష్టంగా గుర్తు ఉంది. స్వామివారు మా దగ్గరున్న 'వీణ'కి కూడా ప్రత్యేకంగా ఒక బెర్తు కేటాయించారు!

ఆపదలో వెన్నుతట్టి ఆదుకునే హస్తము

ఈ కథ ఇక్కడితో ముగియలేదు. ఈ రైలు కేరళలోని 'కొచ్చి' వరకు మాత్రమే వెళుతుంది కనుక, నేను తిరువనంతపురం వెళ్ళాలంటే 'అలువా' అనే స్టేషను దగ్గర దిగి మరొక రైలు ఎక్కవలసి ఉండినది. అందువల్ల నేను ఆ స్టేషనువద్ద దిగి, ఒక కెఫెటేరియా పక్కన ఆడవాళ్ళకోసం కేటాయించిన విశ్రాంతి గదికి వెళ్ళాను. కొద్దిసేపటిలోనే ఆ గది అంతా అనేకమంది స్త్రీలతో నిండిపోయింది. ఇంతలో బయట ఏవో అరుపులు, కేకలు వినబడసాగాయి. అక్కడి నుండి జనం హడావిడిగా బయటికి వెళ్ళిపోవటం మొదలెట్టారు. పట్టణంలో చోటుచేసుకున్న మతకలహోలవల్ల అల్లరిమూకలు హింసాత్మకంగా చెలరేగి స్టేషనువైపుకు వస్తున్నట్లుగా తెలిసింది. నేను ఒక్కడాన్నే అక్కడ బోలెడు సామానుతో ఎటువైపు వెళ్ళాలో, ఎక్కడికి వెళ్ళాలో తెలియక ఉండిపోయాను. అల్లరిమూక చాలా దగ్గరగా వచ్చినట్లు తెలుస్తోంది. పక్కనే అద్దాలు పగిలిపోతున్న శబ్దాలు, కేకలు వినిపిస్తున్నాయి. నేను ఒక్కడాన్నే లోపల కూర్చున్నాను. వింతగా నాకు ఏవిధమైన భయంకాని, అందోళనకాని కలుగలేదు. భగవాన్ నన్ను తప్పుకుండా రక్షిస్తారన్న విశ్వాసంతో నమ్మి వేచి ఉన్న సందర్భాలలో ఇది ఒకటి.

కొద్దిసేపటికి ఉన్నట్లుండి నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. అంతకుమందు బయటికి వెళ్ళిపోయిన జనం నెమ్మదిగా లోపలికి రాసాగారు. నేను లేచి బయటకు వెళ్ళాను, అసలు ఏం జరిగిందో చూద్దామని. ఆ అల్లరిమూక కెఫెటేరియా దగ్గరికి వచ్చి తలుపులు, కిటికీల అద్దాలు పగులగాట్టి కొద్దిసేపు విధ్వంసం చేసి, వెనుదిరిగారని తెలిసింది. నేను కూర్చున్నవైపుకు రాకుండా ఏదో 'అదృశ్యహస్తం' వారిని అడ్డుకొని వెనుకకు మరలిపోయేలా చేసింది. రైల్వేలో ఎవరో ఒక 'ఉన్నతాధికారి'గా వచ్చి మేము అడుగకుండానే మాకు 'బెర్తులు' కేటాయించి ఆదుకున్న ఆ సాయి భగవానులే నన్ను కాపాడారు ఇక్కడకూడా.

మహిమలు ప్రేమకు నిదర్శనములే!

దివ్యత్వానికి సమీపంగా జీవించేటప్పుడు అద్భుతాలు సర్వసాధారణమైపోతాయి. కొన్నాళ్ళ తరువాత ఆ లీలలు, మహిమలు మనకింక ఆశ్చర్యం కలిగించవు. అవి చాలా సహజంగా అనిపిస్తాయి. తిరువనంతపురంలో నేను బి.ఇడి. పరీక్ష వ్రాస్తున్నప్పుడు ఒక ఎక్స్‌టర్నల్ ఎగ్జామినర్ నన్ను, "మీ బాబాగారు నిజంగానే వస్తువులు సృష్టిస్తారా? మీరు ఆ 'మిరకిల్స్' చూశారా?" అని అడిగారు. నేను తక్షణమే చెప్పిన సమాధానమేమిటంటే, "మన దృష్టిలో అవి 'మిరకిల్స్' అనిపించవచ్చుకాని, స్వామివారికి అవి అత్యంత సహజమైనవి."

ప్రతి రోజూ క్రమం తప్పకుండా సూర్యోదయ సూర్యాస్తమయాలు జరగటం ఒక అద్భుతం. కానీ, మనం అది ఒక సర్వసాధారణమైన విషయంగా భావిస్తాము. ఒక్క భూమిపైన మాత్రమే జీవులు నివసిస్తుండగా శుక్ర గ్రహంపైనో, కుజగ్రహంపైనో జీవులు ఎందుకు లేవు? అని మనం ప్రశ్నించము. దానినికూడా మనం సహజంగా అంగీకరిస్తాము. భగవాన్ బాబావారి విషయంలోకూడా అంతే! ఒకసారి వారి దివ్యత్వమును అనుభవించిన తరువాత, వారిని పూర్తిగా నమ్మిన తరువాత వారికి ఏదీ అసాధ్యం కాదు అని మనం తెలుసుకుంటాము. అత్యంత మహిమాన్వితమైన ఆ దివ్యత్వంగురించి వాదోపవాదాలు, తర్కవిత్తార్కాలు ఎందుకు? అనవసరమైన చర్చలెందుకు?!

విభిన్నమైన మనస్తత్వాలు, పక్కా వ్యాపార ధోరణి ఉన్న ఈ ప్రపంచంలో జాతి, మత, కుల, వర్గ, వర్ణ, లింగ భేదములకు అతీతంగా లక్షలాదిమందికి ఉచితంగా వైద్యము, ఉన్నత విద్య, త్రాగునీరు, సామాజిక సేవలను అత్యున్నత ప్రమాణాలతో అందజేయటంకంటే మించిన 'మిరకిల్' ఇంకేముంటుంది! ముఖ్యంగా, చెప్పవలసిన దేమిటంటే మహిమలు స్వామికి సహజం. బాధలలో ఉన్న మానవాళిపట్ల వారికి గల ప్రగాఢమైన ప్రేమ, కరుణలే మహిమలుగా అవిష్కృతమవుతాయి. పరమాద్భుతమైన ఈ దివ్యతత్వాన్ని కొంతైనా అర్థం చేసుకోవాలంటే మనకు కొంతైనా ప్రేమించగల, ప్రేమను అనుభవించగల హృదయం ఉండాలి.

మరొక మధుర క్షణం

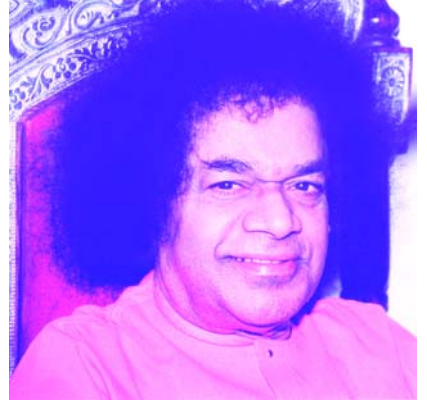
ఒకసారి విద్యార్థినులం అందరం అనంతపురం నుంచి స్వామివారి దర్శనార్థం ప్రశాంతినిలయం వచ్చాము. ఆరోజుల్లో మేము మా పుట్టినరోజున స్వామివారి ఆశీస్సుల కోసం దర్శన సమయంలో 'ట్రే'లో చాక్లెట్స్ పట్టుకొని కూర్చోవటానికి అనుమతి ఉండేది. ఆవిధంగా చాక్లెట్లతో 'ట్రే' పట్టుకుని కూర్చున్న ఒక అమ్మాయి వెనుకగా నేను కూర్చున్నాను. స్వామి మాకు దగ్గరగా వచ్చి ఆ 'ట్రే'లో నుండి గుప్పెడు చాక్లెట్లు తీసుకొని మాపై వెదజల్లి ముందుకు కదిలారు. స్వామి ముందుకు వెళ్ళాక ఉన్నట్లుండి నా ప్రక్కన కూర్చున్న ఒక సోదరి వెక్కిరిస్తూ ఏడవటం గమనించాను. ఆమె ఏదో కంటిజబ్బుతో బాధ పడుతోందని, డాక్టరు చిన్న సర్జరీ చేయాలన్నారని నాకు తెలుసు. ఆమె దుఃఖానికి అదే కారణమై ఉంటుందని అనుకున్నాను. కానీ, అవి ఆర్థిబాప్సాలు కావు, అనంద బాప్సాలని తరువాత తెలిసింది.

అంతకుముందు కొద్దివారాలుగా ఆమెకి దృష్టిలో నల్లని చుక్కలు కనిపిస్తూ ఉండేవి. వాటి మూలంగా ఆమె స్వామినికూడా సరిగా దర్శించుకోలేక తన దురదృష్టానికి చింతిస్తూ కన్నీరు కారుస్తుండగా, స్వామి విసిరిన టాఫీలలో ఒకటి ఆమె కంటికి తగిలి కళ్ళజోడు పడిపోయింది. ఆమె ఒకసారి కళ్ళు తుడుచుకుని మళ్ళీ స్వామికేసి చూసేసరికి, ఆశ్చర్యం, స్వామిని సుస్పష్టంగా చూడగలుగుతోంది! కొన్ని వారాలుగా ఆమెనెంతో ఇబ్బంది పెడుతున్న నల్లని చుక్కలు స్వామి విసిరిన 'ప్రేమ మిస్సైల్' దెబ్బకి కరిగిపోయాయి!

స్వామి అంటే ఇదే ... మాధుర్యం, నిరాడంబరత, నిర్మల ప్రేమ, అవ్యాజ కరుణ, అపరిమిత ఆనందం వంటి దివ్యలక్షణాలన్నీ మూర్తీభవించిన పరిపూర్ణావతారం. స్వామి జీవితం మానవాళిని తరింపజేసే ప్రేమగీతం. స్వామితో జీవనయానం మన ఉనికికి అర్థమును, పరమార్థమును సంతరింపజేసే అనందభరితమైన ప్రయాణం.

(ఇంగ్లీషు 'సనాతన సారథి' 2021 మార్చి సంచికలో ప్రచురితమైన వ్యాసానికి సంక్షిప్త అనువాదం)

తెలుగుసేత: కొండూరి నాగమణి

ఏది సాయి ప్రభా...

(ముఖారి రాగం - ఆదితాళం)

❖ 'చొప్పకట్ల' ❖

- ప॥ ఏది సాయి ప్రభా! నీ పద మేదీ
ఈయవె యింకొకసారి
- అ.ప॥ ఏమి పుణ్యమిది - ఎంత భాగ్యమిది ॥ఏది॥
1. నాదరూపమిది - వేదరూపమిది
మోదముతో మమ్మేలి సాకునది
వాదరహితమిది - భేదరహితమిది
భక్తజనుల కమ్మతోపమానమిది ॥ఏది॥
 2. సురలు మెచ్చునది - నరులు కోరునది
సుమనోసుందర నందన వనమిది
కరుణామృతర్షురి - కల్పవృక్షమిది
దీనానాథల దివ్యశరణమిది ॥ఏది॥
 3. గంగ పుట్టినది - లక్ష్మి మెట్టినది
సనక సనందను లాశ్రయించినది
సర్వము తానై ఆక్రమించినది
బ్రహ్మము తానై పరము నిచ్చునది ॥ఏది॥

‘సనాతన’ అక్షర సారభాలు:

బిక్కట్టి కుట్టన్

నీలగిరిజిల్లాలో చుట్టూ కొండలు గలవు. మధ్య ఒక కొండపైన ఒక చిన్న గ్రామము. దాని పేరు బిక్కట్టి. అక్కడ పదమూడు సంవత్సరముల క్రిందట కుంభద్రోణముగా వర్షము కురుస్తుండగా, ఎక్కడి నుంచో తెలియదు ఒక కుంటి కుక్కపిల్ల వచ్చి చేరినది. ఎన్ని కుక్కలు పుట్టుటలేదు, గిట్టుటలేదు! కానీ ఈ కుంటి కుక్కను మాత్రం సాయి భక్తులు ఎప్పటికీ మరచిపోరు.

బడగ భాషలో కుంటి అనేదానికి ‘కుట్టన్’ అందురు. అదే ఆ కుక్క పేరుకూడా. అది అందరి సేవకుడు, అందరి స్నేహితుడు. నిష్కారణముగా ఎవరిపైన పడదు. పరోపకార బుద్ధి ఎక్కువ.

1961 ఏప్రిల్ 22వ తేదీ, బిక్కట్టి గ్రామ చరిత్రలో సువర్ణాక్షరములతో వ్రాయతగిన పుణ్యదినము. భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు ఆ గ్రామమునకు విజయము చేసిన శుభదినము. రోడ్దంతయు తెల్లగుడ్డలు, ప్రతి వాకిలికి పచ్చతోరణము! ఆబాలగోపాలం ఆనందంలో మునిగినది.

కుట్టన్ కుకూడ తెల్లవారిన తరువాత ఒకే ఆనందము! గ్రామమున ఉత్సాహము, గ్రామస్థుల భక్తి దీనికిగూడా కలిగినదో ఏమో?! పరిగెత్తి పరిగెత్తి అన్నసంతర్పణకు వంటచేసే స్థలమునకు, చప్పురమునకు (పందిరికి),

బాబావారు విజయముచేసే రోడ్డునకు, ఈ అన్నిచోట్లకు సుమారు పదిసార్లు తిరిగినది. బాబావారు కారులో నుంచి దిగిన తక్షణమే. సాక్షాత్ దేవుడు అని తెలిసికొని, వారి పాదములనే వీక్షిస్తూ, దేహ పరిమళమును గ్రహిస్తూ, తెల్లగుడ్డ అంచులోనే నిలుచుకొని వారికి దీర్ఘదండ నమస్కారము మనుష్యులు చేసినట్లే చేసినది. అందరికీ ఆశ్చర్యము గలిగినది.

బాబావారు కూడ కుట్టన్ ఎదుట కొంతసేపు నిలిచి ఆభయహస్తముతో ఆశీర్వాదించి చిరునవ్వుతో దానినే అవలోకించి అనుగ్రహించిరి. “మంచి ఆత్మ” అని దానిని గురించి సెలవిచ్చిరి.

బాబావారికి గ్రామస్థులు భక్తిశ్రద్ధలతో స్వాగతమిచ్చిరి. భజన జరిగినది. భక్త్యభోజ్యాలను బాబావారు తమ దివ్య హస్తముతో ముట్టి పవిత్రము జేసిరి. అన్నసంతర్పణను ప్రారంభించమని ఆజ్ఞయిచ్చి వెళ్ళిరి.

కుక్క సాష్టాంగముగా బాబావారికి నమస్కరించిన అద్భుతమును గురించి అందరూ మాట్లాడుకొనుచుండగా, ఎవరో ఒకరు దానికి బాబావారు స్పృశించిన పరమాన్న ప్రసాదమును తెచ్చియిచ్చిరి. కుట్టన్ దానిని సంతోషముగా కడుపునిండా భుజించినది.

ఆనందాశ్రువులతో దానికి కన్నే కనపడడంలేదు. బాబావారి భద్రాసనము దగ్గరకు, ఊగుతూ ఊగుతూ నడచినది. భగవంతుని పాదపీఠముపైన శిరస్సును ఉంచినది, అంతే! దాని ఆత్మ పరమాత్మునిలో ఐక్యమైనది.

అహో! ఎటువంటి మహోన్నత జీవనము! దీని మరణమే మహాభాగ్యము! అంటూ గ్రామస్థులు కళేబరాన్ని బాబావారి దివ్యపాదస్పర్శతో పవిత్రమైన ఆ తెల్లగుడ్డలో చుట్టి, బాబావారి పాదపీఠపు పుష్పములను దానిపైన చల్లి, “సాయిరాం, సాయిరాం” అనే భగవన్నామ సంకీర్తనతో కుట్టన్ ను వేదిక ప్రక్కననే బూడ్చిరి.

ఆ కుక్క జీవనయాత్ర, భగవంతుని పాద క్షేత్రమునకు ఒక తీర్థయాత్ర. కుట్టన్ కు తీర్థము దొరికినది, దాని జన్మ సార్థకమైనది.

(1961 జూన్ ‘సనాతన సారథి’ నుండి)

ఉగాది, శ్రీరామనవమి ఉత్సవాలు, శ్రీ సత్యసాయి ఆరాధన మహోత్సవం

❖ డా॥ దివి చతుర్వేది

ఉగాది: 2021 ఏప్రిల్ 13న ఉదయం ప్రశాంతి నిలయంలో సాయికుల్యంత్ హాలులో, వేద పఠనానంతరం, ఇందిరాగాంధీ నేషనల్ సెంటర్ ఫర్ ది ఆర్ట్స్ అండ్ రీజనల్ సెంటర్, పాండిచ్చేరి (ఐజిఎన్సీఎ) లో రీసెర్చ్ ఆఫీసర్ డాక్టర్ కె.టి.వి. రాఘవన్, పంచాంగాన్ని పఠించి, శ్రీ ప్లవ నామ సంవత్సర ఫలితాలను వివరించారు. శ్రీ ప్లవ నామ సంవత్సరం కరోనా మహమ్మారినుండి మానవాళిని బయటపడవేస్తుందని, సౌఖ్యదాయని అన్నారు. ఈ సూతన సంవత్సరములో శత్రు దేశాలు, అగ్రరాజ్యాలు కూడా భారతదేశముతో స్నేహాన్ని కోరుకుంటాయని చెప్పారు.

ఆరోజు సాయంత్రం ప్రసారమైన భగవాన్ బాబావారి దివ్యసందేశం:

“వేమస్వరూపులారా! ఈనాడు జ్ఞానం కూడా అనేక విధాలుగా ఉంటున్నది. శాస్త్రజ్ఞానం, సంగీత జ్ఞానం, శిల్ప జ్ఞానం, లౌకిక జ్ఞానం ఉన్నాయి. కానీ, అన్ని జ్ఞానముల కన్నా ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం చాలా ఉత్తమమైనటువంటిది. ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని అభివృద్ధిపరచుకోవాలంటే కొంచెం ధైర్యం, సాహసం అవసరము. మానవునిలో ఇట్టి ధైర్య సాహసాలు ఉన్నాయి, కానీ పెడమార్గములో వాటిని ప్రవేశపెడుతున్నాడు. ధన ధాన్య భోగములకోసమని, యశస్సుకోసమని, పుత్ర, మిత్ర, భరణ, వ్యాపారముల కోసమని మానవుడు ఎంతో కాలాన్ని వెచ్చిస్తున్నాడు; ఆ కాలములో క్షణకాలమైనా భగవంతుని పాదపద్మములపై దృష్టి ఉంచితే, స్వర్గద్వారాలు కూడా నిరభ్యంతరముగా తెరుచుకుంటాయి. కనీసము దినానికి ఐదు నిమిషములైనా నిర్మల నిస్వార్థ భావముతో భగవంతుని ధ్యానించు, అంతే చాలు! భగవంతుడు మనకు దేహమును ఇచ్చినందుకు, ఈ దేహములో శక్తి ఉన్నంతవరకు మనము పవిత్రమైన కర్మలను ఆచరించటానికి పూనుకోవాలి.

అట్లుకాకుండా, మనకున్న శక్తిని దుర్వినియోగము చేసుకొని ఎలాంటి సాధనలూ చేయటానికి ప్రయత్నము చేయకుండా ప్రయోజనము లేదు. దీనికి ఒక చిన్న ఉదాహరణ. మన చేయిని శుభ్రపరచుకోవాలంటే జలము అవసరము. అయితే, జన్మజన్మాంతర సంస్కారములనే ‘జిడ్డు’ కేవలం ఒక్కసారి నీటితో కడిగినంత మాత్రమున పోయేటటువంటిది కాదు. ఆ జిడ్డు త్వరగా పోవాలంటే ఏ సోపో, శీకాయో ఉపయోగించాలి. మన భక్తి అనేది కేవలం జలమువంటిది. జపము, ధ్యానము, యోగము అనేవి సోపు, షాంపు, శీకాయ వంటివి. ఈ రెండింటి సమ్మిళితముచేతనే మన హృదయము పరిశుద్ధమవుతుంది. కాబట్టి, సాధనలు చేయకుండా, అంతా భగవంతుడే చూసుకుంటాడే, పుట్టించినవాడే అన్నం పెడతాడులే అని మీరు సోంబేరుల మాదిరి కూర్చుంటే భగవంతుడు ఏమాత్రము అంగీకరించడు. మనకు శక్తి ఉన్నంతవరకు పనిచేసే ప్రయత్నమునకు పూనుకోవాలికానీ, శక్తి ఉండికూడను, “భారము నీదే, భారము నీదే” అనుకుంటూ కూర్చుంటే ఫలితం లేదు. మన కర్తవ్యాన్ని మనము నిర్వర్తించుకుంటూ దైవాన్ని స్మరిస్తూ కాలాన్ని పవిత్రంగా గడపాలి. పరోపకార సంబంధమైన సమాజ సేవలుకూడా మనము చేయాలి. ఎట్టి నామాన్ని స్మరించకపోయినా, ఒక్క ఓంకారాన్నయినా స్మరించుకోవటంవలన ఎంతో పవిత్రత చేకూరుతుంది. దివ్యాత్మస్వరూపులారా! మన భక్తి శ్రద్ధలు అంతర్దృష్టితో కూడినవిగా ఉండాలి. గడచినదేదో గడచి పోయింది. దానినిగురించి విచారించకుండా కనీసం నేటి నుంచి ఈ సూతన సంవత్సరంలో పరిశుద్ధమైన హృదయముతో, సాధనలు ప్రారంభించి సాక్షాత్కారాన్ని అనుభవించి, ఇహ పరములందు దుఃఖ నివృత్తిని, ఆనంద ప్రాప్తిని అనుభవిస్తారని నేను ఆశిస్తున్నాను.”

తమిళ సంవత్సరాది: 2021 ఏప్రిల్ 14 ఉదయం సాయికుల్వంత్ హాలులో తమిళ సంవత్సరాది వేడుకలలో భాగంగా ఉదయంపూట భగవాన్ బాబావారి దివ్యసన్నిధిలో 'సుందరం' (చెన్నై) భజన బృందంవారు సంకీర్తన చేశారు.

ఆరోజున సాయంత్రం ప్రసారమైన భగవాన్ బాబావారి దివ్య సందేశం:

“దివ్యాత్మస్వరూపులారా! కాలము భగవత్ స్వరూపము. కనుకనే భగవంతుణ్ణి, ‘సంవత్సరః’ అని పిలుస్తూ వచ్చారు. భగవంతుణ్ణి ‘కాలస్వరూపాయ నమః’ అని కూడా ఋషులు వర్ణిస్తూ వచ్చారు. సకల చరాచర సృష్టి భగవంతునియందే ఇమిడియున్నది. కనుక, భగవంతుణ్ణి, ‘కాలగర్భుడు’ అని కూడను పిలుస్తూ వచ్చారు. లోకములో గడచిన రాత్రులనే, గడచిన పగళ్ళనే తిరిగి మనము అనుభవిస్తున్నాము. కడిగిన మొహాన్నే కడుగుతున్నాము. తిన్న కడుపుకే తింటున్నాము. గడచిన సంవత్సరాలనే గడుపుతున్నాము. కానీ, ఉత్తమమైన, ఉత్కృష్టమైన, ఆదర్శవంతమైన జీవితాన్ని అనుభవించుటకు మనము ప్రయత్నిస్తున్నామా? గడచిన విషయాలలోనే తిరిగి ప్రవేశిస్తున్నాము. ఈవిధముగా కాలము గడుపుతూపోతే మన జీవితముయొక్క సార్థకత ఏమిటి? జీవితముయొక్క ఆదర్శ మేమిటి? జీవితముయొక్క పరమావధి ఏమిటి? ఈ విషయాన్ని ఏ వ్యక్తీ కూడను విచారణ చేయటంలేదు. ఉత్తమమైన ఆదర్శాలతోకూడిన, ఆధ్యాత్మిక అనుభూతులతో కూడిన జీవితాన్ని మనము గడపాలి. సాధనలు చేస్తున్నాము. కానీ వాటి ఫలితమేమిటని ప్రశ్నించుకుంటే ఏమాత్రము మనకు అర్థం కావటంలేదు. ఇవన్నీ కేవలం మానసిక సంతృప్తి నిమిత్తమై ఆచరించే ప్రక్రియలే. నా ఉద్దేశ్యములో సాధన, సాధ్యము అని రెండు లేనే లేవు. ఏదో ఒక సాధన చేసి తద్వారా దివ్యమైన అనుభూతిని అందుకోవాలనే భ్రమనే మనల్ని ఈ సాధనలలో ప్రవేశపెడుతున్నది. ఇది అల్పమైన మానసిక తృప్తి నిమిత్తమే. మనము సాధనలు చేయవలెనన్న అనాత్మభావాన్ని త్యజించడమే నిజమైన సాధన. మన దృష్టిని అనాత్మ నుంచి ఆత్మవైపు మరల్చడమే సాధన. ఈనాడు ప్రపంచంలో మనము అనేకరకములైన జ్ఞానములను అనుభవిస్తున్నాము. కానీ, ఇందులో

ఏదికూడను సరియైన జ్ఞానమని చెప్పటానికి వీలులేదు. ఆత్మజ్ఞానమే నిజమైన జ్ఞానము.

మనము పుట్టుట, గిట్టుట, మధ్యలో జీవితమంతయు కాలములోనే ఇమిడి ఉంటున్నది. కనుక, కాలమును భగవత్ స్వరూపముగా విశ్వసించి, కాలమును పవిత్రము గావించుకునే కర్మలను ఆచరించాలి. కాలమును వ్యర్థము చేస్తే జీవితమే వ్యర్థమైపోతుంది. మన కర్మల ఫలితములే మన అనుభూతులు. ఆనందముకానీ, దుఃఖముకానీ, అధికముకానీ, హీనముకానీ మన కర్మల ప్రభావమే. అన్ని మంచి చెడ్డలూ మన హస్తమునందే ఉంటున్నవి. ఎట్టి కర్మలు ఆచరిస్తే అట్టి ఫలితాన్ని అందుకుంటాము. కనుక, కాలస్వరూపుడిని, ఈ సంవత్సరస్వరూపుడిని మనము సరియైనరీతిలో అనుభవించడానికి ప్రయత్నించాలి. కృతయుగము, త్రేతాయుగము, ద్వాపరయుగము, కలి యుగము అని నాలుగు యుగములుగా మనము విభజించుకున్నాము. కానీ, ఇవి ప్రత్యేకమైనవి కావు. కలియుగమునకుకానీ, కృతయుగమునకుకానీ ప్రత్యేక స్వరూపములు లేవు. ప్రజలయొక్క స్వభావమును పురస్కరించుకొనియే ఈ యుగములు ప్రారంభమవుతూ వచ్చాయి. కృతయుగమునందుకూడను రాగద్వేషాది దుర్గుణములు కలిగిన వ్యక్తులు లేకపోలేదు. ఈ కలి యుగమునందు కూడను శాంతస్వభావులు, నిత్యసత్యమైన భావములు కలిగినటువంటివారు ఉన్నారు. అన్నీ భగవంతుని స్వరూపములే! భగవంతుడు కానిది ఈ జగత్తులో రెండవ పదార్థమే లేదు. ఇచ్చినది తానే, పుచ్చుకున్నది తానే. కానీ, ఈ సత్యాన్ని గుర్తించుకోలేని మానవుడు ఇచ్చినప్పుడు పొంగిపోతున్నాడు, పుచ్చుకున్నప్పుడు క్రుంగిపోతున్నాడు. పొంగి, క్రుంగనటువంటి సమత్వాన్ని మనము అనుభవించాలి. ఎవరినీ బాధించకుండా ఉండాలి. ఏది చేసినా ఆ ఫలితము మనమే అనుభవిస్తాము. ఏదైనా, కోపమో, తాపమో, ఈర్ష్యనో అసూయనో కలిగినప్పుడు భగవత్ చింతన చేయండి.”

‘భజన బీనా సుఖ శాంతి నహీ’ పాటతో భగవాన్ బాబావారు తమ దివ్య ప్రసంగాన్ని విరమించారు.

శ్రీరామనవమి:

ఏప్రిల్ 21వ తేదీన ఉదయం దివ్య సన్నిధానము ఎదుట సర్వాంకారశోభితంగా ఏర్పరచిన వేదికపై హనుమత్సేవిత సీతారామలక్ష్మణ మూర్తులను కొలువుదీర్చి ఋత్విక్కులు లోకక్షేమంకోసం శ్రీ సీతారామ కల్యాణ మహోత్సవాన్ని వైభవంగా నిర్వహించారు. ముందుగా విఘ్నేశ్వరుని, విశ్వకేసుని ఆరాధించారు. రక్షాబంధనం, యజ్ఞోపవీత ధారణల అనంతరం జరిగిన కన్యాదానం, మంగళసూత్రధారణ ప్రకృతీ పరమాత్మల దివ్యానుబంధానికి ప్రతీకగా నిలిచాయి.

ఆ రోజు సాయంసమయములో ప్రసారమైన భగవాన్ బాబావారి దివ్య సందేశం:

“శ్రీరాముడు పతిత పావనుడు. ఎవరు ఈ పతితులు? వీరిని రాముడు ఏరీతిగా పావనము చేస్తూవచ్చాడు? మొదటి వ్యక్తి శబరి. ఈమె ఏ ఆధారమూ లేనటువంటిది. శ్రీరామచంద్రుడే తనకు దిక్కుని విశ్వసించింది. గురువాజ్ఞను పాటించి, శ్రీరాముని రాకకై ఎదురు చూసింది. సర్వకాల సర్వావస్థలయందు రామచింతనలోనే మునిగి ఉండేది. శ్రీమన్నారాయణుడు రామావతారమెత్తి, తాపస వేషమును ధరించి, అరణ్యములో సంచరిస్తున్నాడు అన్న వార్తను మాతంగ మహర్షి ఆమె చెవిలో వేశాడు. శ్రీరాముడు మన ఆశ్రమానికి వస్తాడు, ఆ సమయములో నేను జీవించి ఉండను, భక్తితో రామునికి స్వాగతము పలికి, పూజించమని ఉద్బోధించాడు. ఆనాటి నుండి శబరి ఏ క్షణములో శ్రీరాముడు ఆశ్రమానికి వస్తాడో అని సంసిద్ధముగా ఉండేది. రామునికి సమర్పించటానికి నిత్యము కొన్ని మధుర ఫలములను సేకరించి ఉంచేది. ఆమె ప్రార్థనను ఆలకించి, శ్రీరాముడు ఆమెను తనలో ఐక్యము గావించుకున్నాడు.

రెండవ వ్యక్తి గుహుడు. ఇతనికి కోరికలు మెండు. రాజసికమైన భావములవలన పతితుడయ్యాడు. అయినా రామచింతన మాత్రం వదలలేదు. ఇక మూడవది జటాయువు. శ్రీరాముడు సీతాసమేతుడై అరణ్యములో ప్రవేశించినప్పటినుండి శ్రీరామ చింతనతో, శ్రీరామునికి సేవ చేసే అవకాశానికై కాచుకొని ఉన్నది. సీతను రక్షించి, రామసేవకు తన జీవితాన్ని అంకితము గావించుకోవాలని

భావించి, రావణునితో పోరాడింది. శ్రీరాముడు జటాయువును అనుగ్రహించి, అంత్యక్రియలను ఆచరించి, తాను తన తండ్రికి కూడా చేయనటువంటి సేవలను చేసి పావనము గావించాడు.

రామచంద్రుని చరిత్ర త్రిగుణాత్మకమైనదని, ప్రకృతికి త్రిగుణాలు ప్రధానములని రామాయణము ప్రబోధిస్తూ వచ్చింది. శ్రీరాముడు మోహమనే సాగరమును దాటి లంకలో ప్రవేశించి, సాత్త్వికమైన విభీషణునికి పట్టము కట్టి, రజో, తమో గుణములు కల రావణ కుంభకర్ణులను సంహరించాడు.

అయోధ్య అంటే ఏమిటి? ఎట్టి యోధుడు కూడా చౌఱ రానటువంటి ప్రదేశము. అదియే హృదయము. దశరథుడు అయోధ్య చక్రవర్తి. దశేంద్రియములతో కూడిన రథము ఈ దేహమే, అతనే దశరథుడు. త్రిగుణములు దశరథుని వరించాయి. సాత్త్వికము కౌసల్య, రజోగుణము సుమిత్ర, తమోగుణము కైకేయి. కనుక, మానవత్వము దశరథ సంబంధమైన తత్వము. ఇక రావణుడు ఎవరు? అతనికి పది తలలు ఉన్నాయని చరిత్ర చెబుతున్నది. కామ, క్రోధ, లోభ, మోహ, మద, మాత్సర్యములు; మనసు, బుద్ధి, చిత్తము, అహంకారము - ఇవే ఆ పది తలలు. ఇవి అన్నీ కూడా ప్రతి మానవునియందు ఉన్నాయి కనుక అందరూ రావణులే! రామునికి శరణాగతులైనప్పుడు రావణ శిరస్సులన్నీ నిర్మూలమై రామతత్వములో లీనమైపోతారు.

నాలుగు వేదములే రామలక్ష్మణ భరతశత్రుఘ్నులుగా వచ్చి దశరథుని ఇంట్లో పిల్లలుగా ఆడుకున్నారు. కనుక రామాయణ తత్వమును ఎన్నివిధాలుగా మనము వర్ణించి చెప్పుకున్నా మధురంగానే ఉంటుంది. ఈనాడు రామాయణాన్ని గానము చేసే వ్యక్తులు రాగతాళములను మాత్రమే లక్ష్యమునందు ఉంచుకుంటున్నారుకానీ, రామ తత్త్వాన్ని లక్ష్యమునందు ఉంచుకోవటం లేదు. భావముపైన, భక్తిపైన ఏమాత్రము దృష్టిని ఉంచటం లేదు. భగవంతుడు గానప్రియుడు. కనుక, గానమును హృదయ భావముతో కూర్చుకొని, భగవత్తత్వాన్ని హృదయములో ప్రతిష్ఠించుకొని గానము చేసినప్పుడే అది నిజమైన గానముగా రూపొందుతుంది.”

శ్రీ సత్యసాయి ఆరాధన మహోత్సవం:

భగవాన్ బాబావారు నడయాడిన పుణ్యభూమి, వారి దివ్యధామము అయిన ప్రశాంతినిలయానికి 2021 ఏప్రిల్ 24న భక్తులు అధిక సంఖ్యలో తరలివచ్చి ఆరాధన మహోత్సవములో భక్తిశ్రద్ధలతో పాల్గొన్నారు.

దక్షిణ భారతదేశంలోని ప్రముఖ సంగీత విద్వాంసులు కొందరు 2021 ఏప్రిల్ 24 ఉదయం దివ్య సన్నిధానము ముందు సమావేశమై శ్రీ సత్యసాయి పంచ రత్నకృతులను, - 'ప్రణమామి సాయీశ' (గంభీరనాట రాగం), 'సదా భావయామి' (మాయామాళవగౌళి), 'చరణ సేవనం' (ఆరభి), 'కలియుగ అవతారి' (తోడి), 'సత్యసాయి అవతార వైభవం' (మధ్యమావతి) - గానం చేశారు. ఈ కృతులను శ్రీ సత్యసాయి మీర్పురి సంగీత కళాశాల అధ్యాపకురాలు డా॥ ఆర్. వసంతలక్ష్మి రచించగా, శ్రీ రాజ్ కుమార్ భారతి (చెన్నై) సంగీతాన్ని సమకూర్చారు. సంకీర్తనానంతరం భగవాన్ బాబావారి దివ్యోపన్యాసం ప్రసారమైంది:

“ప్రేమస్వరూపులారా! ప్రాచీన కాలము నుండి భారతీయులు భగవంతుని చేరుటకు అనేక మార్గములలో ప్రయత్నిస్తూ వచ్చారు. ఇందు వైదిక విధానములో నాలుగు మార్గములను ఏర్పరచుకున్నారు.

మొదటిది సత్యవతీ ఆరాధన. పాలలో వెన్నవలె, నువ్వులలో నూనెవలె, కఱ్ఱలో నిప్పువలె, భగవంతుడు సర్వత్రా వ్యాపించి ఉన్నాడు; దృశ్య కల్పితమైన జగత్తు అంతయు నిండినది భగవంతుడే అన్న సత్యాన్ని గుర్తించి, జగత్తు కార్యస్వరూపమని, విష్ణువు కారణస్వరూపుడని విశ్వసించి, ఆరాధనలు సల్పుతూ వచ్చారు.

రెండవది అంగవతీ ఆరాధన. పంచభూతములను పరమాత్మస్వరూపములుగా విశ్వసించి, ఆరాధన సల్పుతూ వచ్చారు. గంగను గంగామాతగా ఆరాధిస్తున్నారు. యజ్ఞయాగాదులందు అగ్నిని ఆరాధిస్తున్నారు. వర్షమును వరుణదేవుడని, గాలిని వాయుదేవుడని ఆరాధిస్తూ వస్తున్నారు.

మూడవది అన్యవతి. ఒక్కొక్క ఆకారమునకు ఒక్కొక్క చిహ్నమును తీసుకొని, అనగా ఫలానా దేవతాస్వరూపము

ఇది అని భావించి, ఆరాధిస్తూ వచ్చారు. కోదండపాణి అంటే రాముడని అర్థము. శంఖ, చక్ర, గదా, పద్మములను ధరించినవాడు విష్ణువని, శిఖిపించము ధరించి మురళిని చేపట్టినవాడు కృష్ణుడని, వీణాపాణి సరస్వతీయని, ఈవిధంగా చిహ్నములను, రూపనామములను ఆధారము చేసుకొని, ఆరాధిస్తూ వచ్చారు.

ఇక నాలుగవది నిదానవతి. నవ విధ భక్తి మార్గముల ద్వారా భగవంతుని చింతిస్తూ లక్ష్మ్యాన్ని చేరుకుంటూ వచ్చారు. ప్రాచీనకాలమునుండి ఈ వేదవిహితమైన మార్గమును అనుసరించి దైవాన్ని ఆరాధిస్తూ దివ్యత్వాన్ని పొందగలిగారు ఆనాటి సాధకులు. కానీ, దేశకాల పరిస్థితుల ప్రభావాన్ని పురస్కరించుకొని నేటి యువకులు ఇట్టి పవిత్ర సాధనలు విస్మరిస్తున్నారు. ‘ఏమిటి, రాళ్ళు దేవుళ్ళవుతాయా? చెట్లు, పుట్టలు దేవుళ్ళవుతాయా? పశువులు దేవుళ్ళవుతాయా?’ అని ప్రశ్నిస్తున్నారు. ఇవి సంకుచిత భావాలు. “ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం” అనే వాక్యం అంతరార్థమేమిటి? సర్వభూతములందు ఈశ్వరుడున్నాడు. దీనినే సైన్సు అణుశక్తి అంటున్నది. మట్టిలో ఉన్నది, చెట్టులో ఉన్నది, పుట్టలో ఉన్నది, గుట్టలో ఉన్నది ఈ శక్తి అని మీరు వాదించినపుడు, దివ్యశక్తి మాత్రం అన్నిటియందు ఎందుకుండదు! కనుకనే ప్రాచీన కాలమునుండి కూడను ‘అంతా రామమయం, ఈ జగమంతా రామమయం’ అని ప్రచారం చేస్తూవచ్చారు. సాయి ప్రబోధము ఒక్కటే, భజనలు, భజనలు! ప్రేమతో చేస్తే చాలు, ఎక్కడున్నా మీరు దైవాన్ని దర్శించగలరు.”

‘ప్రేమ ముదిత మనసె కహో రామ రామ రామ్’ పాటతో భగవాన్ తమ దివ్యసందేశాన్ని విరమించారు.

ఆరోజున సాయంసమయములో, సాయికుల్యంత హాలులో వేదపఠనానంతరం, ప్రశాంతి భజన బృందము వారు సంకీర్తన చేశారు. ‘కరుణాసాగర కల్పతరువా! భగవాన్ సాయి భగవాన్’, ‘కనుల ముందర కదలియాడే కరుణ రూపము నీవు’, ‘ఓ నేస్తమా ప్రియమైన బంధమా’ వీరు పాడిన పాటలలో కొన్ని.

భజనానంతరం మంగళహారతితో శ్రీ సత్యసాయి ఆరాధనోత్సవం ముగిసింది. ❖

2021 మే 6 : మాతృశ్రీ ఈశ్వరమ్మ సంస్మరణ దినోత్సవం

2021 ఏప్రిల్ 21 : శ్రీ సీతారామ కల్యాణ మహోత్సవం

2021 ఏప్రిల్ 24 : శ్రీ సత్యసాయి పంచరత్న కృతుల గానం

2021 ఏప్రిల్ 24 : 'భక్తి టు ఖైన్ - శ్రవణం' భజన సీడీ అవిష్కరణ

Date of Publication 23rd May 2021

పల్లెలను బాగుచేయండి!

దూడను చూసిన తక్షణమే గోవు చేవు విడుస్తుంది. అదేవిధంగా నిర్మలప్రేమ కలిగి నిస్వార్థపరుడై ఉన్న భక్తుని చూచేటప్పటికి దైవము జ్ఞానామృతమును అందిస్తాడు. ఏమి చేసినా, ఏమి చూసినా, ఏమి చెప్పినా నిర్మలమైన హృదయంతో, నిస్వార్థమైన ప్రేమతో మనం కర్మలు ఆచరించాలి. దైవం ఆశించేది నిర్మలమైన ప్రేమతత్వాన్ని మాత్రమే. ఇట్టి ప్రేమతత్వాన్ని గ్రామగ్రామానికి చేర్చడానికి కృషి చేయాలి. ఒక గ్రామానికి వెళ్ళి భజన చేసినామంటే అది గొప్పతనం కాదు. భజన చేసినంతమాత్రాన గ్రామం అభివృద్ధి చెందదు. భజనతోపాటు వారికి శరీరపోషకమైన భోజనం కూడా పెట్టాలి. మానవత్వ గుణములను బోధించాలి. వారి యందున్న దుర్గుణములు, దురాచారములను మాన్పించాలి. గ్రామాభివృద్ధికి తగిన కృషిని గ్రామప్రజలతోనే చేయిస్తూ రావాలి. పల్లెలలో రాజకీయ కక్షలు ప్రవేశించి ఇంటింటికి నాలుగేసి వాకిళ్ళను పెడుతున్నాయి. మీరు రాజకీయాలలో ప్రవేశించకుండా ప్రజలనందరినీ ఒకటిగా కూర్చడానికి ప్రయత్నించాలి. గ్రామాలు బాగుపడినప్పుడే దేశం బాగుపడుతుంది.

- శ్రీ సత్యసాయి

వార్షిక చందా: ₹ 90 (భారతదేశంలో) ₹ 900 లేక UK £ 13 లేక US \$ 18 (విదేశాలకు)
చందాదునుమును 1 లేదా 2 లేదా 3 సంవత్సరములకు చెల్లించవచ్చును.

సనాతన సారథి చందాలు మనీయార్డరుద్వారా, లేక షర్సనల్ చెక్ ద్వారా, లేక డిమాండ్ డ్రాఫ్ట్ ద్వారా లేక, ఆన్లైన్ పద్ధతిని మా వెబ్సైటు www.sanathanasarathi.org ద్వారా చెల్లించవచ్చును. చందాలు పంపవలసిన చిరునామా: కన్వీనర్, శ్రీ సత్యసాయి సాధనా శ్రుస్తు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం - 515134, ఆంధ్రప్రదేశ్.

Printed and published by K.S. Rajan on behalf of the owner Sri Sathya Sai Sadhana Trust, Publications Division, Prasanthi Nilayam - 515134, Ananthapuram district (A.P.) and printed at Sri Sathya Sai Press, within Sri Sathya Sai Ashram premises, Prasanthi Nilayam and published at Prasanthi Nilayam. Editor : V. Srinivasulu